

POROČEVALEC

DRŽAVNEGA SVETA REPUBLIKE SLOVENIJE

Ljubljana, julij - avgust 2012

letnik IXX

št. 44

Odložilni veto

- Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lastninskem preoblikovanju Loterije Slovenije (ZLPLS-E), EPA 335-VI, 38. izredna seja
- Zakon o spremembah in dopolnitvi Zakona o kmetijskih zemljiščih (ZKZ-D), EPA 355-VI, 38. izredna seja

Mnenja Državnega sveta

- Predlog zakona o spremembah Zakona o kmetijskih zemljiščih (ZKZ-D) - skrajšani postopek, EPA 355-VI
- Mnenje k Predlogu zakona o spremembah Zakona o kmetijskih zemljiščih (ZKZ-D) – skrajšani postopek
- Predlog resolucije Državnega sveta Republike Slovenije za izhod Slovenije iz družbene krize
- Letno poročilo Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje Slovenije za leto 2011, EPA 358-VI
- Obravnava dopisa generalne sekretarke Državnega zbora Republike Slovenije s predlogom za umik Predloga za sprejem avtentične razlage 3. in 5. točke 2. odstavka 57. člena zakona o dohodnini (ORZDoh-1-57/2), EPA 631-IV

Sklepi Državnega sveta

- Sklep o spremembi sklepa o povračilih stroškov članov Državnega sveta Republike Slovenije

Mnenja in poročila komisij Državnega sveta

- Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o graditvi objektov (ZGO-1D) – nujni postopek
- Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o prevozih v cestnem prometu (ZPCP-2D) – nujni postopek
- Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o vodah (ZV-1B) – nujni postopek
- Mnenje Komisije Državnega sveta za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijstvu (ZKme-1A)
- Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o prostorskem načrtovanju (ZPNačrt-B) – nujni postopek
- Mnenje Komisije Državnega sveta za državno ureditev k Predlogu Zakona o dopolnitvah Zakona o upravnem sporu (ZUS-1B) – skrajšani postopek
- Mnenje Komisije Državnega sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o podpornem okolju za podjetništvo (ZPOP-1A) – skrajšani postopek
- Mnenje Komisije Državnega sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o preprečevanju omejevanja

- konkurence (ZPOmK-1D) – nujni postopek
- Poročilo Komisije Državnega sveta za kulturo, znanost, šolstvo in šport k obravnavi problematike združevanja Srednje elektro-tehnične šole Maribor, Lesarske šole Maribor in Tehničnega šolskega centra Maribor
 - Mnenje Komisije Državnega sveta za državno ureditev k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP-H) – nujni postopek
 - Mnenje Komisije Državnega sveta za državno ureditev k Poročilu o izvajanju Resolucije o nacionalnem programu preprečevanja in zatiranja kriminalitete za leto 2011
 - Mnenje Komisije Državnega sveta za državno ureditev k Letnemu poročilu o učinkovitosti in uspešnosti sodišč za leto 2011
 - Mnenje Komisije Državnega sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance k Predlogu zakona o preprečevanju zamud pri plačilih (ZPreZP-1) – nujni postopek
 - Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o umeščanju prostorskih ureditev državnega pomena v prostor (ZUPUDPP-A) – nujni postopek
 - Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja (ZVO-1E) – nujni postopek
 - Mnenje Komisije Državnega sveta za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano k Predlogu zakona o spremembah Zakona o promociji kmetijskih in živilskih proizvodov (ZPKŽP-A) – nujni postopek
 - Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o spodbujanju skladnega regionalnega razvoja (ZSRR-2A) – nujni postopek
 - Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o pravilih cestnega prometa (ZPrCP-A) – nujni postopek
 - Poročilo Komisije Državnega sveta za kulturo, znanost, šolstvo in sport k seznanitvi s položajem Javne agencije za knjigo Republike Slovenije in Slovenskega filmskega centra, javne agencije Republike Slovenije
 - Mnenje Komisije Državnega sveta za državno ureditev k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o stvarnem premoženju države in samoupravnih lokalnih skupnosti (ZSPDSL-A) – nujni postopek

Zahteva za ponovno odločanje o Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o lastninskem preoblikovanju Loterije Slovenije (ZLPLS-E).

Državni svet Republike Slovenije je na 38. izredni seji 18. 7. 2012, ob obravnavi predloga odločilnega veta na Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lastninskem preoblikovanju Loterije Slovenije (ZLPLS-E), ki ga je Državni zbor sprejel na 5. redni seji 11. 7. 2012, na podlagi tretje alineje prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije (Ur. l. RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/2000, 24/03, 69/04 in 68/2006), sprejel zahtevo, da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o lastninskem preoblikovanju Loterije Slovenije (ZLPLS-E).

Obrazložitev:

Državni zbor Republike Slovenije je na 5. redni seji 11. 7. 2012 sprejel Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lastninskem preoblikovanju Loterije Slovenije, katerega predlog je v obravnavo Državnemu zboru po skrajšanem postopku predložila Vlada Republike Slovenije in s katerim se med drugim spreminja sestava Sveta Fundacije za financiranje športnih organizacij (v nadaljevanju: Svet FŠO) v Republiki Sloveniji in s tem povezan način predlaganja članov Sveta FŠO, spreminja nosilec poslovodne funkcije, neutemeljeno uvajajo novi razlogi za nezdržljivost funkcij ter prenašajo administrativne naloge FŠO na ministrstvo, pristojno za šport.

Komisija za kulturo, znanost, šolstvo in šport je predlog zakona obravnavala na 54. seji 4. 6. 2012 in pri tem ugotovila, da med športnimi deležniki, ki vplivajo, odločajo in se financirajo iz nacionalnega proračuna, ne obstaja dovolj visoka stopnja soglasja, ki bi bila potrebna, da bi se slovenski šport optimalno razvijal in bi športniki v večji meri dosegali vrhunske rezultate, zato je v svojem mnenju priporočila, da naj se med zakonodajnim postopkom vse vpletene strani dogovorijo zlasti glede vsebine 1. člena predloga zakona, ki se nanaša na sestavo Sveta FŠO. Dogovor naj bi zagotovil takšne zakonske rešitve, ki bi zagotavljale, da bo člane Sveta FŠO, ki razpolaga in razdeljuje velika finančna sredstva, izbrala športna stroka in ne politika ter da iz teh postopkov naj ne bo izločen Olimpijski komite kot pomemben dejavnik na področju športa.

V nadaljevanju zakonodajnega postopka je Olimpijskemu komiteju Slovenije, Združenju športnih zvez (v nadaljevanju OKS, ZŠZ) sicer uspelo z resornim ministrstvom poenotiti stališče glede strukture sestave Sveta FŠO v 1. členu zakona, ne pa tudi glede ostalih segmentov. Stališče OKS, ZŠZ glede spremembe zakona je vseh 77 članov skupščine soglasno sprejelo na skupščini OKS 19. 6. 2012. Člani skupščine prihajajo iz nacionalnih in občinskih športnih zvez ter iz drugih športnih sredin, ki zagotavljajo reprezentativnost slovenskega športa.

Na podlagi amandmaja k 1. členu novele, sprejetega na 4. redni seji Odbora za izobraževanje, znanost, kulturo, šport in mladino 26. 6. 2012, zakon predvideva 17-članski Svet FŠO. Od tega imenuje in razrešuje Državni zbor 16 članov, in sicer:

- enega na predlog Združenja občin Slovenije;
- enega na predlog Skupnosti občin Slovenije;
- štirinajst članov na predlog Strokovnega sveta Vlade Republike Slovenije za šport

izmed predlogov nacionalnih športnih zvez, občinskih športnih zvez, predstavnikov športnikov in predstavnikov trenerjev, pri čemer Strokovni svet Vlade Republike Slovenije za šport Državnemu zboru Republike Slovenije predlaga:

a) deset članov na predlog nacionalnih športnih zvez, od tega:

- štiri člane na predlog nacionalnih športnih zvez s področja individualnih športnih panog, ki so na rednem programu olimpijskih iger, pri čemer te nacionalne športne zveze same izvolijo te člane,
- dva člana na predlog nacionalnih športnih zvez s področja kolektivnih športnih panog, ki so na rednem programu olimpijskih iger, pri čemer te nacionalne športne zveze same izvolijo ta člana,
- dva člana na predlog nacionalnih športnih zvez, katerih področje delovanja je pretežno športna rekreacija, pri čemer te nacionalne športne zveze same izvolijo ta člana,

- dva člana na predlog nacionalnih športnih zvez, katerih športne panoge niso na rednem programu olimpijskih iger, na predlog nacionalnih športnih zvez v miselnih športih in na predlog nacionalne športne zveze s področja športa invalidov, pri čemer te nacionalne športne zveze same izvolijo ta člana,
- b) dva člana na predlog občinskih športnih zvez, pri čemer občinske športne zveze same izvolijo ta člana, in sicer po načelu regionalne zastopanosti, en član iz vzhodne in en iz zahodne Slovenije,
- c) enega člana na predlog športnikov, pri čemer športniki sami izvolijo tega člana,
- d) enega člana na predlog športnih trenerjev in na predlog drugih športnih strokovnjakov, pri čemer športni trenerji in drugi športni strokovnjaki sami izvolijo tega člana.

Vlada Republike Slovenije pa na predlog ministrstva, pristojnega za finance, imenuje in razrešuje enega člana.

Kot poglobitveni razlog sprememb se je med zakonodajnim postopkom navajalo, da »bodo imele s to spremembo možnost predlagati člane v svet fundacije predvsem tiste organizacije, za katerih sofinanciranje je bila fundacija primarno ustanovljena, to so nacionalne športne zveze (NŠZ)«. Pri tem se zlasti pojavi problem organa, ki bo Državnemu Zboru predlagal člane. Gre za neke vrste podžalvanje, saj je Strokovni svet za šport Vlade imenuje trenutno vladajoča politika.

Rešitev je tudi nekonsistentna, saj je v zakonu določeno, da posamezne nacionalne zveze same izvolijo člane, ki jih nato v imenovanje predlaga Strokovni svet Vlade Republike Slovenije za šport, s čimer njegova formalna vloga predlagatelja izgubi smisel. S sprejeto rešitvijo se lahko povsem izniči osnovni namen, da športne zveze same izvolijo svoje predstavnike.

Če je zakonodajalec predvidel neposredne volitve, za katere zakon določa, da bodo naknadno natančneje določene z uredbo, ni logično, da v vlogo predlagatelja umešča Strokovni svet Vlade Republike Slovenije za šport. Če že, bi bilo bolj primerno, da bi Strokovni svet za šport podal mnenje o izvoljenih kandidatih, vloga formalnega predlagatelja namreč v celoti razvrednoti osnovni namen, ki ga je med zakonodajnim postopkom izpostavljajal predlagatelj, to je, da se nacionalnim športnim organizacijam omogoči, da same, preko sistema volitev, predlagajo svoje kandidate v imenovanje Državnemu zboru. Na podlagi sedaj predlagane ureditve bi lahko sklepali, da bo izbor, navkljub temu, da kandidate predlagajo nacionalne športne zveze, opravi omenjeni Strokovni svet. Če bo dejansko opravi samo vlogo posredovalca predlogov v Državni zbor, pa je takšna ureditev še posebej nesmiselna in v nasprotju z načelom ekonomičnosti in učinkovitosti, ki naj bi ga glede na navedbe v predlogu zakona zasledoval tudi sam predlagatelj.

Sprejeta novela zakona ima še vrsto drugih pomanjkljivosti. Predvsem se pojavlja vprašanje o smiselnosti sprememb posameznih rešitev, še zlasti, ker razlogi za spremembo niso bili ustrezno obrazloženi. Predlog zakona se je sicer na več mestih skliceval na priporočila Računskega sodišča Slovenije in Komisije za preprečevanje korupcije, vendar gradivo ni bilo priloženo, prav tako ni bilo natančno navedeno, katere od predlaganih sprememb naj bi sledile tem priporočilom. Logično bi namreč bilo, da se ugotovitve Računskega sodišča Slovenije oziroma Komisije za preprečevanje korupcije navedejo pri posameznih določilih, kjer se predlagajo spremembe. Zgolj pavšalno sklicevanje na ugotovitvi obeh institucij je namreč lahko izrazito pomanjkljivo oziroma zavajajoče. V vsakem primeru bi bilo potrebno izdelati resnejšo in bolj temeljito oceno stanja, vzrokov za takšno stanje in morebitnih pomanjkljivosti zakona, preden so bile predlagane spremembe obstoječega zakona.

Zakon v osnovi spreminja nekatere dobre rešitve, ki jih je prinesla dosedanja praksa. Bistvena posebnost in kvaliteta dela FŠO je v tem, da pri njenem delu sodelujejo predstavniki civilne športne sfere, ki kot uporabniki sredstev najbolj poznajo delo v športu in so izredno zainteresirani za optimalno delitev javnih sredstev, ki so namenjena za potrebe zelo raznolikega športnega področja. S spremembami, ki jih predvideva ZLPLS-E, bi država prek Strokovnega sveta Vlade RS za šport dobila vso oblast glede sestave sveta FŠO.

Z vidika športnih organizacij je zlasti vprašljiva rešitev 2. člena zakona, po kateri ne morejo biti člani sveta FŠO odgovorne osebe oziroma zastopniki v organizacijah, ki so prejemnice finančnih

sredstev FŠO in osebe, ki imajo v lasti več kot en odstotek kapitala ali upravljaljskih pravic ali glasovalnih pravic v Loteriji Slovenije d.d.. V prvem primeru gre za osebe, ki so kot zastopniki in vodilni predstavniki športnih zvez najbrž med najbolj kompetentnimi poznavalci športa in bi ravno zato lahko so-članom v Svetu FŠO najbolj celovito predstavili delovanje in potrebe zvez, iz katerih prihajajo. Prav tako slednji v mnogih primerih delajo kot prostovoljci in ni jasno, zakaj ne bi smeli biti člani Sveta FŠO.

Če je motiv te ureditve v tem, da se izključi subjektivni moment pri odločanju, bi bilo to bolje rešiti tako, da bi se takšni predstavniki izločili iz odločanja v primerih, ko bi se odločalo o vlogi organizacije, iz katere prihajajo. Naivno pa je pričakovati, da bodo druge osebe, ki prihajajo iz določene športne organizacije in formalno sicer niso zastopniki oziroma odgovorne osebe (so pa npr. podpredsedniki ali drugi člani vodstev zvez), bolj objektivne ali ravnodušne v primerih, ko se bo odločalo o financiranju programov iz športne organizacije, iz katere prihajajo.

Glede morebitnih solastnikov Loterije Slovenije d.d. je na prvi pogled morebiti vsečno, da bi bilo slednjim a priori onemogočeno biti člani sveta fundacije, po drugi strani pa je na mestu vprašanje čemu takšna odločitev. Gre za sredstva, s katerimi razpolaga fundacija in ne Loterija Slovenije d.d. in za sredstva, ki v skladu z zakonom pripadajo fundaciji in jih Svet FŠO deli športnim organizacijam in sorodnim subjektom. Kakšen naj bi bil možni negativni vpliv dejstva, da je morda kateri od članov Sveta FŠO solastnik Loterije Slovenije d.d., če je po drugi strani, recimo, dejaven član in predstavnik neke športne zveze?

Rešitev, kot jo predvideva 2. člen, torej v ničemer ne rešuje morebitnega konflikta interesov in je izrazito navidezne narave. Na spornost navedene rešitve je z ustavnopravnega vidika opozorila tudi Zakonodajno-pravna služba Državnega zbora, ki je v mnenju z dne 12. 6. 2012 ugotovila, da iz zakona ni jasno razvidno, iz katerih razlogov so vpeljani novi kriteriji presojanje nezdružljivosti ter da zato ni mogoče oceniti skladnosti z načelom sorazmernosti, ki izhaja iz 2. člena Ustave. Po mnenju Zakonodajno-pravne službe je namreč treba upoštevati, da je pravica sodelovati pri upravljanju FŠO kot pravne osebe javnega prava izraz ustavne pravice sodelovanja pri upravljanju javnih zadev iz 44. člena Ustave, zato mora biti določanje nezdružljivosti pri tej funkciji kot poseg v to pravico skladno z načelom sorazmernosti.

Prav tako je navedena rešitev v nasprotju z Zakonom o društvih, ki spodbuja ustanavljanje in delovanje društev ter motivira odgovorne osebe društev, obenem pa jim nalaga tudi določeno odgovornost. Z vidika širšega družbenega interesa in prav tako države prav gotovo ni modro, da se s tako rešitvijo odreče možnost konstruktivnega delovanja v FŠO več kot 12.000 osebam, ki so sicer najbolj zaslužne za zelo uspešno delovanje športnih društev v Sloveniji.

Vprašljiva je tudi nova organizacija vodenja FŠO, ki jo določa 3. člen zakona, saj uvaja Predsednika Sveta FŠO kot poslovodni organ, kar je dokaj nenavadna rešitev in nasprotna dosednji dobro uveljavljeni praksi ter sistemu, ki velja za Fundacijo za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij v Republiki Sloveniji (FIHO), kjer je kot poslovodni organ predviden direktor fundacije. V 3. členu predloga sprememb sta tako predvidena dva različna režima poslovanja za omenjeni fundaciji, kar je tako s sistemskega kot tudi z vsebinskega zornega kota neutemeljeno.

Zakon v 3. členu določa, da naj bi poslovodno funkcijo na FŠO opravljal kar predsednik sveta FŠO, nato pa v 5. členu predpisuje predsedniku sveta FŠO plačilo v višini 50% minimalne bruto plače za delo s polnim delovnim časom v Republiki Sloveniji, za kar ni nobenih tehtnih obrazložitev. Takšen odnos do direktorjevega dela na FŠO je podcenjujoč. Funkcija direktorja je zelo odgovorna in si takšne obravnave ne zasluži, saj je direktor odgovoren za zakonitost in poslovanje s sredstvi, ki praviloma presegajo 10 milijonov evrov letno. Brez dvoma je FŠO izredno pomembna organizacija, za katero je glede na obseg, pomen in odgovornost dela primerno, da ima profesionalnega direktorja v funkciji poslovodnega organa na eni strani in Svet fundacije, v katerem so zastopani predstavniki športnih organizacij in opravljajo svoje delo nepoklicno. Iz tega razloga sta rešitvi v 3. in 5. členu zakona zgrešeni, saj po nepotrebnem povsem drugače urejata položaj direktorjev v obeh fundacijah, katerih delovanje predpisuje ta zakon.

Novela ZLPLS-E v 4. členu administrativne naloge fundacije prenaša kar na ministrstvo, pristojno za šport, kar v kontekstu ukinitve mesta direktorja fundacije praktično pomeni, da bo delo vodil Direktorat za šport, pod vodstvom generalnega direktorja Direktorata za šport, s čimer je namera po podržavljanju FŠO več kot očitno izkazana.

Sprememba zakona prinaša tudi očiten konflikt interesov. Generalni direktor Direktorata za šport pri pristojnem ministrstvu bo tako neposredno nadziral delo in usklajeval rešitve obema organoma, ki razporejata javni denar športnim organizacijam na ravni države in bdel nad izvajanjem izplačil celotnega javnega denarja na ravni države. Pri takšni ureditvi so pristojnosti, odgovornosti, naloge in nadzorne funkcije predsednika sveta FŠO, direktorja FŠO in direktorja Direktorata za šport pri resornem ministrstvu ne-transparentne in zamegljene. Pri tako drastičnem posegu v ureditev bi bilo mnogo bolj pregledno, da ministrstvo dobi koncesijske dajatve in jih razporedi prek Letnega programa športa, kar bi sicer pomenilo, da bi FŠO izgubil smisel svojega obsoja in delovanja.

Na podlagi zgoraj navedenih pomanjkljivosti zakona, je nujno potreben ponoven premislek Državnega zbora o spremembah vsebine zakona, ki je za delovanje športnih organizacij v Sloveniji izjemnega pomena.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Zahteva za ponovno odločanje o Zakonu o spremembah in dopolnitvi Zakona o kmetijskih zemljiščih (ZKZ-D)

Državni svet Republike Slovenije je na 38. izredni seji 18. 7. 2012, ob obravnavi predloga odločilnega veta na Zakon o spremembah in dopolnitvi Zakona o kmetijskih zemljiščih (ZKZ-D), ki ga je Državni zbor sprejel na 5. redni seji 11. 7. 2012, na podlagi tretje alineje prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije (Ur. l. RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/2000, 24/03, 69/04 in 68/2006), sprejel zahtevo, da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o Zakonu o spremembah in dopolnitvi Zakona o kmetijskih zemljiščih (ZKZ-D).

Obrazložitev:

Državni zbor je 11. 7. 2012 sprejel Zakon o spremembah in dopolnitvi Zakona o kmetijskih zemljiščih (ZKZ-D), ki nima podpore Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije, širše slovenske stroke in predstavnikov civilnih iniciativ. Nasprotniki zakona so si enotni, da lahko trenutno edino z odškodnino za spremembo namembnosti kmetijskega zemljišča (v nadaljevanju: odškodnina) varujemo kmetijska zemljišča kot naravni vir pred nesmotno gradnjo. Res je, da odškodnina ne bi smela biti edini instrument zaščite pred pozidavo kmetijskih zemljišč, vendar je bila od njene ponovne uzakonitve do sedaj edino in tudi dovolj učinkovito orodje za zaščito kmetijskih zemljišč pred pozidavo. Zmanjšanje odškodnine, preko 80 odstotkov, ki ga določa novela zakona, pomeni ponovno vzpostavitev stanja pred sprejemom Zakona o kmetijskih zemljiščih (ZKZ-C; Ur.l. RS, št. 43/2011), hkrati hitro izgubo najboljših kmetijskih zemljišč in zastoj pri izvajanju kmetijsko zemljiških ukrepov (melioracije in odprava zaraščenosti, komasacije...), ki naj bi se financirali večinoma iz sredstev iz naslova odškodnine. Dejstvo je, da so odškodnine namenska sredstva za preurejanje manj kvalitetnih zemljišč v primernejša zemljišča za kmetijsko pridelavo.

Predlagatelj novele zakona se je pri njeni obrazložitvi skliceval, da naj bi veljavna odškodnina za spremembo namembnosti kmetijskih zemljišč povzročila škodo gospodarstvu ter onemogočila mlade družine pri reševanju stanovanjskih problemov, predvsem na podeželju. Nobena od teh trditev predlagatelja novele zakona ni bila podkrepjena z resno analizo in podatki, ki bi te trditve dokazovali. Državni svet meni, da ukinitiv oz. drastično zmanjšanje odškodnin ne more rešiti slovenskega gospodarstva, ki je v krizi iz povsem drugih razlogov. Znižanje odškodnin bi »pomagalo« le enemu delu gospodarstva, vendar na račun drugega dela gospodarstva, to je kmetijstva. Odškodnina zagotovo ne more biti razlog za manjši interes po gradnji stanovanjskih hiš,

saj po podatkih Statističnega urada Republike Slovenije število dovoljenj za gradnjo upada že od leta 2007, kar je razvidno iz spodnje tabele:

Dovoljenja za gradnjo stavb: število stavb, njihova gradbena velikost in stanovanja v njih po: INVESTITOR, ENOTNA KLASIFIKACIJA VRST OBJEKTOV (CC-SI), TIP GRADBENE AKTIVNOSTI, MERITVE , LETO						
Novogradnja						
Število stavb						
2007	2008		2009	2010		2011
Fizična oseba	111 Enostanovanjske stavbe	3016	2817	2449	2111	1922

Vir: Statistični urad Republike Slovenije

Manjši interes za gradnjo (tudi stanovanjskih hiš mladih družin) torej ni posledica uvedbe odškodnine za spremembo namembnosti kmetijskih zemljišč, ampak je posledica splošne gospodarske in finančne krize.

Odškodnina, ki je bila znova uvedena v letu 2011 in se z novelo zakona drastično zmanjšuje, tudi ne predstavlja velikega stroška za graditelja hiše, če ta gradi na slabšem zemljišču (npr. 20 – 30 bonitetnih točk) in če ima primerno veliko parcelo (npr. 600 m²). V takšnem primeru znaša nadomestilo 600 – 3240 evrov na parcelo. Tako se gradnja stanovanjske hiše, ob predpostavljene vrednosti novogradnje cca. 200.000 evrov, zaradi odškodnine podraži le za 0,3 do 1,62 odstotka. Vrednosti odškodnine so upravičeno povsem drugačne, če gre za boljša kmetijska zemljišča (50 in več bonitetnih točk) ter večje parcele (od 1000m² naprej). Namen progresivnih odškodnin za gradnjo na kmetijskih zemljiščih je namreč usmerjenje gradenj na slabša kmetijska zemljišča, za katere se plačuje manjša odškodnina.

Državni svet meni, da bo z drastičnim znižanjem odškodnine narejena velika škoda v kmetijstvu, saj je trenutno odškodnina edini instrument varstva kmetijskih zemljišč pred spremembo namembnosti, ker so se z lani sprejeto novelo zakona prenehali uporabljati prostorski akti v delu, ki se nanašajo na nadomeščanje kmetijskih zemljišč. Tako bi z drastičnim znižanjem odškodnin apetiti po najboljših kmetijskih zemljiščih, z namenom spremembe namembnosti, še bolj narasli.

Odškodnina za spremembo namembnosti kmetijskih zemljišč in gozda je bila uzakonjena do leta 2002, ko je bila na podlagi 238. člena Zakona o graditvi objektov (ZGO-1; Ur.l. RS, št. 110/2002) odpravljena. Posledica te spremembe je bila v izjemno hitrem povečanju števila transakcij s kmetijskimi in gozdnimi zemljišč, in sicer je število transakcij v štirih letih kar za 3-krat narastlo (iz 6.000 transakcij v letu 2002 na 18.000 transakcij v letu 2006).

Na podlagi navedenega Državni svet poudarja, da trenutno še veljavna odškodnina predstavlja edino orodje za zaščito, predvsem najboljših, kmetijskih zemljišč pred neracionalno gradnjo in s tem ohranjanje zemljišč za zagotavljanje prehranske varnosti. Ta zaščita se z drastičnim znižanjem odškodnine ponovno zmanjšuje in hkrati pomeni izgubo pomembnega finančnega vira za izvedbo ukrepov kmetijsko zemljiške politike (odprava zaraščanja in agrarne operacije).

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Mnenje k Predlogu zakona o spremembah Zakona o kmetijskih zemljiščih (ZKZ-D) – skrajšani postopek

Državni svet Republike Slovenije je na 47. seji 3. 7. 2012, na podlagi druge alineje prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/2000, 24/03, 69/04 in 68/06) sprejel mnenje Predlogu zakona o spremembah Zakona o kmetijskih zemljiščih (ZKZ-D) – skrajšani postopek.

Državni svet ne podpira Predloga zakona.

V predstavitvi stališča Ministrstva za kmetijstvo in okolje je bilo poudarjeno, da je varstvo kmetijskih zemljišč ustavna kategorija. Lani sprejet Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijskih zemljiščih je po letu 2002 ponovno uvedel plačilo odškodnine zaradi spremembe namembnosti kmetijskih zemljišč, katere cilj je bil racionalno umeščanje objektov v prostor z usmerjanjem gradnje na manj kvalitetna zemljišča ter obenem zagotavljanje namenskih sredstev za urejanje manj kvalitetnih zemljišč v zemljišča za kmetijsko pridelavo. Ker bi z ukinitevjo odškodnine zaradi spremembe namembnosti kmetijskih zemljišč porušili obstoječi sistem varstva kmetijskih zemljišč, Ministrstvo za kmetijstvo in okolje takšnemu načinu odpravljanja odškodnine ni naklonjeno. Zaradi težav, ki so se pokazale v letu dni izvajanja zakona, razmišljajo o spremembi načina odmere odškodnine ter o njenem znižanju, saj je glede na trenutne gospodarske razmere relativno visoka. Od uveljavitve zadnje novele zakona je bilo zbranih okoli 4 milijone evrov odškodnin zaradi spremembe namembnosti kmetijskega zemljišča. Že ob pripravi zakona v lanskem letu so na resornem ministrstvu predlagali odmero odškodnine od gradbene parcele, ampak tega takratno Ministrstvo za okolje in prostor ni podprlo. Koncept odškodnine ni odvisen od lokacije, ampak od kvalitete zemljišča in je enoten za celo državo. Predlog, da bi se odškodnina plačevala ob spremembi namembnosti rabe kmetijskega zemljišča, predstavlja po mnenju Ministrstva za kmetijstvo in okolje težavo in bi lahko povzročil neenakopraven položaj investitorjev. Po takem predlogu namreč v okoli 40 občinah, ki imajo sprejete OPN, odškodnin ne bi bilo, v ostalih pa bi se odškodnina plačevala, če bi prišlo do spremembe namembnosti. Poleg tega ima marsikatera občina v obstoječih prostorskih aktih zelo veliko nepozidanih stavbnih površin, ki so po dejanski rabi kmetijska zemljišča. V kolikor se v občini ugotovi, da jih ni možno aktivirati, se spremeni namen rabe iz stavbne v kmetijsko in hkrati ob izkazanem interesu spremeni raba drugih zemljišč (iz kmetijskih v stavbna). Če bi uveljavili plačilo odškodnine ob spremembi namenske rabe, občine ne bi bile več zainteresirane za tak način spreminjanja rabe. Odškodnina tudi bazira na dejstvu, da se plača takrat, ko se zemljišče dejansko ne more več uporabljati za kmetijsko proizvodnjo. Prav tako bi plačilo odškodnine ob spremembi namenske rabe s prostorskim aktom povzročilo težavo v smislu načina obračunavanja. Državni svet se je seznanil, da Ministrstvo za kmetijstvo in okolje za september načrtuje in pripravlja celovito spremembo zakona o kmetijskih zemljiščih.

Državni svet se je seznanil tudi s stališčem Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije, ki predloga zakona ne podpira, saj cilji niso v skladu s cilji, da se ohranja in izboljšuje pridelovalni potencial ter povečuje obseg kmetijskih zemljišč za pridelavo hrane. Ne samo odprava odškodnin, temveč že znatno znižanje odškodnin za spremembo namembnosti bi po mnenju Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije lahko ogrozilo načrtovano izvajanje ukrepov kmetijske zemljiške politike, ki se bodo v veliki večini financirali prav iz tega vira. Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije meni, da je v javnem interesu, da se najboljša kmetijska zemljišča ohranijo in nujno je, da se za zadovoljivo samooskrbo s hrano delež kmetijskih zemljišč tudi poveča. Z zadnjo spremembo zakona o kmetijskih zemljiščih so se prenehali uporabljati prostorski akti v delu, ki se nanašajo na nadomeščanje kmetijskih zemljišč, z ukinitevjo odškodnine pa bi apetiti po najboljših kmetijskih zemljiščih, z namenom spremembe namembnosti, še bolj narasli. Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije predlaga, da se ne ukinja odškodnina za spremembo namembnosti, saj meni, da bi bilo bolje, če se plačilo odškodnin ne bi izvajalo za celotno parcelo, ki je predvidena za gradnjo, ampak samo za površino, ki jo splošni prostorski izvedbeni pogoji in merila za parcelacijo v odlokih o OPN posameznih občin določajo kot najmanjšo velikost parcele objekta.

Državni svet se je seznanil tudi s stališčem Skupnosti občin Slovenije (v okviru Komisije za

kmetijstvo in razvoj podeželja), ki predlaga nadaljnje, a drugačno zaračunavanje odškodnine zaradi spremembe namembnosti kmetijskega zemljišča, ki predstavlja sistemski finančni vir izvajanja ukrepov kmetijske zemljiške politike. Če je namen plačila odškodnine varovanje kmetijskih zemljišč, bi se morala plačevati ob spremembi namenske rabe zemljišča in ne kasneje, saj je glede na njen namen to trenutek, ko se še lahko varujejo zemljišča. S takšno spremembo bi lahko preprečili tudi velike interese po spremembi namenske rabe zemljišč in špekulacije s preprodajo kmetijskih zemljišč pred spremembo namenske rabe. Plačila odškodnine za spremembo namembnosti naj bodo oproščeni vsi, ki so do uveljavitve zakona takšno zemljišče že kupili, zavezanec za plačilo odškodnine za spremembo namembnosti pa naj bo prodajalec zemljišča. Poleg tega bi morale biti občine po mnenju Skupnosti občin Slovenije oproščene plačila odškodnine za spremembo namembnosti za javno infrastrukturo in nekatere druge projekte, del odškodnine pa bi moral biti prihodek občin, ki bi bil namenjen financiranju programov in ukrepov kmetijske politike. Skupnost občin Slovenije tudi opozarja, da bi z morebitno ukinitvijo odškodnine zaradi spremembe namembnosti usahnil sistemski vir financiranja izdelave strokovnih podlag za opredelitev trajno varovanih in ostalih kmetijskih zemljišč (3. c člen ZKZ-C). Ker dodatni viri financiranja za te namene niso zagotovljeni, lahko občine v tem primeru pričakujejo težave pri izdelavi OPN.

Člani Državnega sveta so si enotni o nujnosti varovanja kmetijskih zemljišč in potrebi po povečanju prehranske varnosti, se pa njihovi pogledi o načinu varovanja kmetijskih zemljišč razlikujejo.

Po mnenju Državnega sveta veljavna ureditev plačevanja odškodnin zaradi spremembe namembnosti kmetijskih zemljišč v praksi povzroča številne težave in jo je zato treba spremeniti, vendar na sistemski način, ki mora temeljiti na medresorskem (varstvo kmetijskih zemljišč, prostorsko načrtovanje, davčna politika) usklajevanju na vladnem nivoju in vključevanju strokovne javnosti in lokalnih skupnosti. Po mnenju Državnega sveta obstaja dvom, da se lahko z amandmaji v okviru skrajšanega postopka poiščejo usklajene in kvalitetne rešitve.

Večina članov Državnega sveta je prepričana, da je po skrajšanem postopku v Državni zbor vložena novela zakona, s katero naj bi popravili junija lani uveljavljeni zakon, katerega namen je bila zaščita najboljših kmetijskih površin pred nadaljnjo pozidavo, grob poseg predvsem v interesu kapitala. Odprava odškodnin za kmetijska zemljišča nas pelje v zgrešeno kmetijsko politiko in z njo ogrožanje prehranske varnosti. Slovenija s predlagano spremembo zakona grobo krši tudi usmeritve evropske skupnosti, ki prav zaradi grozeče prehranske krize predlaga ukrepe za zaščito naravnih virov, kamor nedvomno sodijo tudi kmetijska zemljišča.

Po mnenju nekaterih članov Državnega sveta je treba lani uveljavljeni zakon spremeniti v nekaterih točkah, ki so neživiljenjske in posegajo v nekatere že pridobljene pravice. Odpravili bi namreč naj le odškodnine za zemljišča, ki v naravi ne predstavljajo potenciala za kmetijsko pridelavo. Medtem ko posamezni državni svetniki poudarjajo, če bo ta novela sprejeta, bo izgubilo kmetijstvo kot celota, država pa na segmentu prehranske varnosti in pri kmetijskih zemljiščih, se nekateri zavzemajo za ukinitvev odškodnine zaradi spremembe namembnosti kmetijskih zemljišč in pripravo nove sistemske rešitve, ker ocenjujejo, da z odškodnino ne varujemo kmetijskih zemljišč, saj npr. večji investitorji, npr. trgovci, nimajo težav s plačevanjem visokih odškodnin zaradi gradnje objektov (trgovskih centrov) na kmetijskih zemljiščih.

Po mnenju Državnega sveta bi morali odškodnino plačevati takrat, ko se dejansko spreminja namenska raba zemljišča in nikakor kasneje – npr. nekaj let po spremembi namenske rabe zemljišč iz kmetijskih v (nepozidana) stavbna zemljišča. Nesmiselno in krivično je, da mora investitor plačati odškodnino, čeprav je bila namenska raba zemljišča spremenjena pred mnogimi leti. Po mnenju nekaterih članov Državnega sveta s takim načinom zaračunavanja odškodnine ne ščitimo kmetijskih zemljišč, ampak le pobiramo davke. Prav tako nekateri člani Državnega sveta opozarjajo na nelogično rešitev, ko morajo investitorji plačevati odškodnino zaradi spremembe namembnosti nepozidanih stavbnih zemljiščih znotraj strnjenih naselij. Z vidika prostorske naselitve bi morali usmerjati gradnjo na nepozidana stavbna zemljišča znotraj ureditvenih območij naselij, vendar se investitorji izogibajo teh območij zaradi plačila odškodnine pred izdajo gradbenega dovoljenja ter iščejo parcele izven teh območij, za katere ni treba plačati odškodnine.

Nekateri člani Državnega sveta poudarjajo, da je bila zadnja novela zakona pripravljena ob široki podpori strokovne javnosti. Strinjajo se s predstavljenim stališčem Ministrstva za kmetijstvo in okolje, da bi ukinitve plačila odškodnine zaradi spremembe namembnosti porušila obstoječi koncept varovanja kmetijskih zemljišč, ki temelji prav na njej. V zadnjih letih smo zaradi ekspanzije gradnje izgubili veliko kmetijskih zemljišč, pri čemer so prednjačili trgovski centri. Nekateri ocenjujejo, da je v Sloveniji veliko zemljišč za gradnjo stanovanj in gospodarskih objektov (neizrabljeni vojaški objekti; propadajoče hiše in stanovanjski objekti; zemljišča s propadlimi podjetji) in ni nobene potrebe po uničevanju kmetijskih zemljišč.

Posamezni člani Državnega sveta so opozorili, da se investitorji zaradi določenega načina odmere odškodnine, to je od površine zemljiške parcele, na kateri se bo gradil objekt, odločajo za parcelacijo, kar pa prinaša le dodatne stroške in daljši postopek pridobivanja gradbenega dovoljenja.

Po mnenju Državnega sveta je bila boniteta kmetijskih zemljišč določena dolgo časa nazaj in na neustrezen (pisarniški) način, zaradi česar višina odškodnine ne upošteva dejanske vrednosti zemljišča. Odškodnina zaradi spremembe namembnosti predstavlja investitorjem v proizvodno dejavnost ali graditeljem individualnih hiš znotraj strnjenih naselij na nezazidanih stavbnih zemljiščih velik dodatni strošek, še posebej v manj razvitih delih Slovenije (npr. Pomurje), kjer predstavlja skoraj vrednost zemljišč.

Nadalje Državni svet opozarja, da se je pred letom 2003 prihodek iz naslova odškodnine zaradi spremembe namembnosti kmetijskih zemljišč delil med državo in občinami, ki so tako imele sistemski vir za financiranje ukrepov zemljiške politike, medtem ko je po sedanjí ureditvi odškodnina namenski prihodek proračuna Republike Slovenije.

Posamezni člani Državnega sveta, ki so noveli zakona naklonjeni ugotavljajo, da so z uvedbo odškodnin v praksi nastale škodljive posledice, ker so se investicije skoraj da ustavile. Prepričani so, da so negativne posledice uvedbe odškodnin nekajkrat večje od morebitnih koristi za kmetijsko zemljiško politiko. Cene zemljišč so se zaradi odškodnin drastično povišale, kar investitorje odvrača od gradenj. Od odškodnin je bilo pobranih veliko manj sredstev, kot je bilo predvideno; evidentno je tudi, da ljudje čakajo z gradbenimi dovoljenji na čas odprave odškodnin. Poudarjajo tudi, da bodo s predlagano spremembo mlade družine v domačem okolju lažje rešile stanovanjske probleme, kar bo pripomoglo tudi k pomladitvi in požitvi podeželja.

Državni svet Ministrstvu za kmetijstvo in okolje predlaga, da v skladu z napovedjo do septembra pripravi celovito spremembo zakona o kmetijskih zemljiščih, ki naj gre v javno razpravo ob upoštevanju gornjih pripomb ter pripomb nevladnih organizacij, skupin strokovnjakov s področja urejanja kmetijskih zemljišč in prostorskega načrtovanja ter pripomb Sveta Republike Slovenije za varstvo okolja.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Mnenje k Predlogu zakona o spremembah Zakona o kmetijskih zemljiščih (ZKZ-D) – skrajšani postopek

Državni svet Republike Slovenije je na 47. seji 3.7.2012, na podlagi druge alineje prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/2000, 24/03, 69/04 in 68/06) sprejel Predlogu zakona o spremembah Zakona o kmetijskih zemljiščih (ZKZ-D) – skrajšani postopek

Državni svet se je seznanil s poročilom in ga tudi letos ocenjuje kot preglednega, informativnega ter posledično kvalitetnega, Zavod za pokojninsko in invalidsko zavarovanje (v nadaljevanju: ZPIZ)

pa kot zgled dobro in strokovno vodene institucije.

Državni svet ugotavlja, da je med ključnimi trendi na področju pokojninskega zavarovanja kar nekaj zaskrbljujočih. Še vedno se namreč slabša razmerje med povprečnimi neto pokojninami ter povprečnimi neto plačami v škodo pokojnin (59,7 % v letu 2010 in 58,6 % v letu 2011, če se upošteva vse pokojnine, ter 64,7 % v letu 2010 in 63,4 % v letu 2011, če se upošteva zgolj starostne pokojnine), ponovno znižanje razmerja med zavarovanci in upokojenci iz obveznega zavarovanja (z 1,60 v letu 2010 na 1,53 v letu 2011), nižanje števila zavarovancev (leta 2009 894.886, leta 2010 881.992, leta 2011 869.869), kar ima za posledico manjši obseg prihodkov iz naslova prispevkov zavarovancev, še vedno pa se slabša tudi struktura zavarovancev (povečevanje deleža brezposelnih zavarovancev kot posledice krize) in s tem virov prispevkov.

Struktura prihodkov ZPIZ se tako v zadnjih letih spreminja, saj se delež prihodkov od prispevkov v celotnih prihodkih vztrajno niža (69,4 % v letu 2010, 68 % v letu 2011). Posledično se vseskozi povečuje delež t.i. transfernih prihodkov s strani državnega proračuna (28,7 % v letu 2009, 29,9 % v letu 2010 in 31,4 %). Od tega se prihodki iz naslova dodatne obveznosti države, ki od leta 2005 zagotavlja izravnano bilanco ZPIZ, vseskozi povečujejo (v letu 2010 v višini 3,63 % BDP in v letu 2011 v višini 4,03 % BDP).

Državni svet ugotavlja, da se je v primerjavi z letom 2010 število upokojencev povečalo za 17.000, pri čemer opozarja, da število starostnih upokojencev ne bi smelo predstavljati bistva problema, saj gre za dejstvo, ki ga je težko bistveno spremeniti. S spreminjanjem pogojev upokojevanja in višanjem zakonskih pogojev za starostno upokojevanje je sicer možno do določene mere vplivati na število starostnih upokojencev, a kljub temu bi ključne rešitve kazalo iskati v povezavi z aktivno stranjo bilance ZPIZ, se pravi s strukturo in višino prispevkov.

Za tovrstne temeljne premike pa ne bodo dovolj le spremembe sistema pokojninskega in invalidskega zavarovanja, ampak celovite in usklajene spremembe na finančnem in gospodarskem področju, trgu dela, področju izobraževanja in vrednot v družbi. V skladu s tem bi moral vsak posamezen minister na svojih delovnih področjih vgraditi v tekoče in dolgoročne politike aktivnosti za doseg cilja zagotovitve stabilizacije sistema. Niso namreč problematična samo stanje na trgu dela in obstoječa načela gospodarjenja, ki ne zagotavljajo ustrezne zaščite delovnih mest v realnem sektorju, ampak tudi sistem izobraževanja, ki ni skladen s potrebami trga. Tudi trenuten način dojemanja upokojevanja kot edinega načina za zagotovitev socialne varnosti je zaskrbljujoč.

Bistveno bi bilo torej sprožiti ponoven zagon gospodarstva, s tem pa omogočiti odpiranje novih delovnih mest, ki naj temeljijo na upoštevanju standardov varnosti in zdravja pri delu in naj bodo motivirajoča. Sproži naj se povečanje povpraševanja na trgu po starejših delavcih in tistih, ki iščejo prvo zaposlitev. Zagotovi naj se primerna delovna mesta za starejše, ki bodo posledično lahko dlje časa aktivni, ter ustrezna delovna mesta za mlade, ki jim bodo zagotavljala ustrezno varnost in bodo primerna njihovi izobrazbi. Le na takšen način se bo lahko dvignil delež davčnih prispevkov v strukturi prispevkov, zvišalo razmerje med aktivnimi prebivalci in upokojenci ter znižal potreben delež pokritja iz državnega proračuna.

Državni svet kot eno od možnosti stabilizacije prilivov v pokojninski sistem prepoznava povezovanje ključnih strateških področij v državi - premoženja v lasti države, pokojninskih skladov ter donosnih infrastrukturnih in energetskih projektov. Trenutna povezava državnega premoženja in pokojninske blagajne preko KAD očitno ne zadostuje tako z vidika nadzora ZPIZ nad upravljanjem omenjenega dela državnega premoženja kot z vidika zagotavljanja stabilnosti sistema obveznega zavarovanja. Državni svet ugotavlja, da je zaradi povečanega števila vloženih zahtevkov, kot reakcije na predvidene zakonodajne spremembe na tem področju, sprejemljivo, da je realizacija načrtovanega števila rešenih zahtev nižja od planirane. Pri tem Državni svet ponovno opozarja na velik vpliv neutemeljenega širjenja strahu med prebivalstvom, na podlagi nestrokovno podanih informacij o posledicah načrtovanih sprememb tako s strani medijev kot politike.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Predlog resolucije Državnega sveta Republike Slovenije za izhod Slovenije iz družbene krize

Državni svet Republike Slovenije je na 47. seji 3. 7. 2012 na podlagi 67. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10), sprejel naslednjo

RESOLUCIJO DRŽAVNEGA SVETA REPUBLIKE SLOVENIJE ZA IZHOD SLOVENIJE IZ DRUŽBENE KRIZE

Državni svet Republike Slovenije je na 45. seji 11. 4. 2012 opravil kritično razpravo o vladnem dokumentu Osnutek nacionalnega reformnega programa 2012-2013. Ker je bil dokument prejet en dan pred sejo Državnega sveta in je bil uvrščen na dnevni red z razširitvijo, ni bila mogoča celovita obravnava tega dokumenta s strani državnih svetnikov in organov Državnega sveta. V razpravi je bila podana pobuda, da se pripravi Resolucija Državnega sveta, ki bi poleg kritičnega pogleda na Nacionalni reformni program 2012-2013 (v nadaljevanju: NRP) vsebovala tudi konkretne ocene vzrokov krizne situacije v Sloveniji in predloge za smeri in načine za izhod iz krize, ki žal ni samo gospodarska.

A. O NACIONALNEM REFORMNEM PROGRAMU 2012-2013

- Dokument ima zelo všečno strukturo in podnaslove (npr. Izvedba diferencirane in rasti prijazne fiskalne konsolidacije, Znižanje davčnih bremen v korist gospodarstva, Dostojne in pravične pokojnine, Finančni sistem mora biti servis gospodarstva,...), prevladuje leporečje in olepševanja, vsebinsko pa je dokaj pomanjkljiv.
- Dokument ne opredeljuje vzrokov za nastalo kritično gospodarsko-finančno situacijo in je preveč ozko usmerjen v kratkoročne ukrepe mehaničnega pavšalnega varčevanja, pri predvidenih razvojnih ukrepih pa je premalo dorečen.
- Dokument bi moral vsebovati več inovativnih rešitev in razmišljanja izven obstoječih okvirov, novih načinov motiviranja potencialnih podjetnikov ter prijemov v smislu uvajanja novih oblik delovanja, novih tehnologij, iskanja tržnih niš, spodbud za izvoz visokotehnološkega znanja in z njimi povezanih storitev, na primer na področje jugovzhodnega Balkana. Obstoječe strategije, programi in načini delovanja niso skladni z gospodarsko tradicijo države, z naravnimi danostmi in možnostmi razvoja, ki so specifične za Slovenijo in lahko kot take predstavljajo trdnejše temelje za doseganje večje konkurenčnosti.
- Dokument ne obravnava najpomembnejših problemov slovenskega gospodarstva – **dodane vrednosti**, primerjalne ravni bruto domačega proizvoda in odsotnost gospodarske rasti, nerazvitega finančnega sektorja, trga dela, nespodbudnega inovativnega okolja. Slovensko gospodarstvo zato razvojno zaostaja za gospodarstvi primerjalno zanimivih držav, kot sta npr. Avstrija in Danska. Gospodarska kriza v Sloveniji je globlja in dalj časa trajajoča kot npr. v sosednji Avstriji, ki ima podobne pogoje poslovanja in podobno gospodarsko strukturo.
- Pomanjkljivost dokumenta je odsotnost razvojno usmerjene ekonomske politike. V krizi je bil najbolj prizadet industrijski sektor - gradbeništvo in predelovalna industrija, v dokumentu pa ni nobene besede o industrijski politiki.
- Pomen povečanja gospodarske rasti in povečanje dodane vrednosti na zaposlenega nista omenjena niti pri poglavju o Krepitvi vlaganj v R&R – kot da so vlaganja in razvoj cilj, ne pa sredstvo za doseganje navzven merljivih učinkov R&R dejavnosti! Nacionalni cilji Evrope 2020 ne odražajo razumevanja izjemno pomembne vloge R&R dejavnosti v gospodarskem in družbenem razvoju, ampak bolj miselnost, da je zadovoljiv cilj lahko že povečan obseg vlaganj v R&R, zmanjšanje števila zgodnjih osipnikov in število diplomantov terciarnega izobraževanja. Samo rast vlaganj v R&R ne vodi avtomatsko v napredek!
- Dokument ne opredeljuje zadovoljivo vsebinskih vzrokov za družbeno-gospodarsko krizo v Sloveniji. Kakšna je vloga zadolževanja v znesku 10 mrd € v obdobju 2004-2008 in prihodkov

od odprodaje družbenega premoženja, ko je Slovenija postala iz neto upnice do tujine neto dolžnica? Kaj se je zgodilo s temi sredstvi? Ali bomo lahko po tistem znanem reklu »varčevali bomo, pa naj stane, kolikor hoče« res dosegli zastavljene cilje?

- Vprašljiva je usmeritev varčevanja z omejevanjem elementov socialne države in javnih sistemov šolstva, zdravstva, javnega pokojninskega sistema. Že ekonomsko je ta orientacija sporna, še bolj pa je sporna z zornega kota dolgoročnega razvojnega potenciala Slovenije. Več poudarka bi morali dati racionalnemu opravljanju storitev v javnih sistemih in merjenju njihove učinkovitosti.
- Dokument se izogne obravnavi največjih investicij v energetska in prometna infrastruktura. Vlada mora umestiti te investicije v svoja strateška razmišljanja. Pričakovali bi opredelitev do najpomembnejših gospodarskih, energetskih in razvojnih vprašanj, še posebej zato, ker gre pri teh projektih običajno za državna poročstva velikega vrednostnega obsega.
- Na gospodarskem področju dokument ni dovolj konkreten v opredelitvi, kje in kako se bomo za spodbuditev gospodarskih aktivnosti naslonili na lastne vire (tehnološko-poslovni preboji, izkoriščanje vodnega, lesnega, prehrabnega in geostrateškega potenciala Slovenije), kje in kako pa se bomo razvojno povezali s tujimi partnerji (prometna in energetska infrastruktura).
- Na zdravstvenem področju se megleno omenja možnost reševanja razvojnih vprašanj z uvajanjem konkurence, kar je na prvi pogled tudi simpatično, lahko pa to pomeni tudi razpad javnih zdravstvenih, finančnih in izvajalskih sistemov. Zato bo v kratkem potrebno jasno povedati, kakšno zdravstvo si želimo in kakšno si lahko privoščimo.
- Evropska politika zaposlovanja, ki je usmerjena v rast zaposlenosti, ni ustrezno implementirana. V okviru varne prožnosti so omenjeni le ukrepi za večjo prožnost, nič pa ni o politiki trga dela, ki v konceptu zagotavlja tudi varnost. V dokumentu je pogrešati dobre sodobne aktivnosti za spodbujanje zaposlovanja mladih, ravno tako tudi ukrepe za aktivno staranje, ki sodijo v okvir politike zaposlovanja in ne socialne politike. Socialno podjetništvo je potrebno narediti zanimivo, socialna podjetja pa morajo prispevati k varnosti prožnega trga. Večja učinkovitost trošenja javnih sredstev za politiko trga dela in modernizacija javnega zavoda za zaposlovanje bi morala biti prioriteta. V okviru socialne politike pa bi bilo pričakovati predvsem aktivnosti za zmanjševanje revščine.

B. PREDLOG DRŽAVNEGA SVETA

I. UVOD

Državni svet želi tudi s to Resolucijo prispevati k oblikovanju takšnih sistemskih in operativnih rešitev, ki bodo motivirale državljane k pozitivnemu aktivnemu odnosu do sebe, do drugih in do skupnosti. Ustvarjalnost državljanov Slovenije je tisti najpomembnejši razvojni vir, ki v danih razmerah ne more zaživeti. Pozitivne družbene in gospodarske spremembe v Sloveniji si lahko ometamo samo s povečanim številom kakovostnih delovnih mest, z rastjo aktivnosti vseh generacij državljanov – od mladine do upokojencev. Pravica do dela, ne službe, mora biti razumljena kot odgovornost za zagotavljanje lastnega spodobnega življenja. To bomo lahko dosegli samo s korenitimi spremembami, ki bodo vzpostavile v politiki višjo stopnjo tolerance, pri državljanih pa potrebno raven zaupanja v državo v najširšem pomenu, v vodilno politiko, gospodarstvo in institucije. Občutek zaupanja je potrebno nadgraditi z občutkom varnosti in solidarnosti na eni strani, na drugi strani pa z motiviranostjo za ustvarjalnost in dosežke. Takega stanja duha danes ni, a ga moramo doseči, da bi dosegli družbeni napredek in se povzpeli na lestvici mednarodne uspešnosti – ne toliko zaradi drugih kot zaradi sebe.

Pogledi na družbeno situacijo v Sloveniji so različni. Primanjkljaj državnega proračuna, maloštevilna primerno plačana delovna mesta, veliko število brezposelnih, medsebojna

zadolženost podjetij, stanje slovenskega bančnega sistema, primanjkljaji v zdravstveni in pokojninski blagajni so dokaj trdna podlaga za oceno, da stanje v slovenski družbi **ni dobro**. Pri temeljni oceni družbenega stanja se želimo ogniti precej razširjenemu pavšalnemu pesimizmu, včasih že kar mazohizmu, poudarjanju kako naj bi bilo v Sloveniji vse slabo, na drugi strani pa tudi ne želimo pritegniti ocenam, da obstoječi družbeno-gospodarski trendi lahko predstavljajo najboljšo ali vsaj pretežno sprejemljivo rešitev.

Pri oblikovanju Resolucije poskušamo biti konsekventni v opredeljevanju vzrokov in posledic družbene krize. Osnovni vzrok gospodarske krize ni pretirano trošenje prebivalstva! Napačna in neproduktivna smer reševanja gospodarske in družbene krize je varčevanje pri potrošnji srednjega in nižjega razreda, pri zmanjševanju porabe za javne storitve na področju zdravstva, šolstva, kulture, pri zmanjševanju pokojnin. Je pa tudi na teh področjih možna in potrebna racionalizacija porabe, saj se iz slabo vodenih investicijskih in nabavnih procesov v javnem sektorju napajajo privatne elite. Temeljni družbeni problem je v napačnem in nepravilnem temeljnem družbenem delitvenem algoritmu. Koliko pripada komu od ustvarjenega bruto domačega proizvoda? Gre za delitev med delom in kapitalom, gre pa še za nekaj več. Na globalni ravni si hipertrofirani finančni sektor prisvaja bistveno prevelik delež bruto domačega proizvoda, kar je posledica in hkrati dejavnik vse večje koncentracije finančne in politične moči tako na nacionalnih kot na globalni ravni. Gre torej za anomalijo narodnogospodarskih in globalnih razsežnosti, ki vse bolj zmanjšuje možnosti za skladno delovanje družbenih sistemov in predstavlja tudi sistemski vzrok uničevalnega vpliva človeka na naravno okolje. Gre za čezmerno prisvajanje kapitala v finančnem sektorju in s tem povezanim transnacionalnim korporacijskim sektorjem. Za Slovenijo ne bi mogli trditi, da je osnovni problem v nesorazmernem deležu finančnega sektorja, je pa izrazit in temeljni problem alokacija bruto domačega proizvoda vplivnim skupinam (denacionalizacija, netransparentna, na pohlepu temelječa privatizacija, predraga izgradnja infrastrukture, investicijska poraba v javnem sektorju, strokovne in cehovske skupine, ...). Pri ocenah, kaj je dobro in kaj je slabo, kaj je prav in kaj narobe, ostajamo vsebinsko povezani s Splošno deklaracijo o človekovih pravicah, Ustavo Republike Slovenije in drugimi progresivnimi vrednotnimi in strokovnimi podlagami (EuroMemorandum, ...).

II. ANALIZA OBSTOJEČEGA STANJA IN VZROKOV

Prevladuje občutek, da so državljani Slovenije zadovoljni iz vprašljivih razlogov, na drugi strani pa so nezadovoljni tudi iz vprašljivih razlogov. Nezadovoljstvo zaradi materialnega položaja še ne more biti v Sloveniji v tem obdobju med najbolj utemeljenimi področji nezadovoljstva. Statistični pokazatelji za zadnjih 20 let dokazujejo pomembno izboljšanje osebnega življenjskega standarda. Tudi pokazatelji tveganja revščine ali dohodkovne neenakosti so za Slovenijo dokaj ugodni. Na drugi strani pa indikatorji stanja družbene ustvarjalnosti, inovativnosti, ustvarjene dodane vrednosti na zaposlenega, število dobro plačanih in perspektivnih delovnih mest, prežetosti z občutkom uspešnosti, pozitivne družbene motivacije, zaupanja v institucije in vrednote – niso dobri!

Svetovna slika in EU:

- značilnost je porast nesorazmerja med bogatimi in revnimi,
- hitra rast svetovnega prebivalstva (4 mrd - sedaj 7 mrd ljudi),
- najhuje in nepopravljivo - biotska raznovrstnost se manjša, rastlinske in živalske vrste izumirajo,
- globalizacija v povezavi s finančno industrijo deluje kot mehanizem za črpanje denarja od revnih k bogatim,
- v davčnih oazah je svetovna elita nakopičila že okrog 13.000 mrd US\$ - znesek, s katerim bi lahko rešili največje svetovne probleme na področju energetike in okolja, demografije in migracij, proizvodnje hrane in zdrave prehranjenosti svetovnega prebivalstva, zajezili glavne zdravstvene probleme prebivalstva sveta, aktivirali optimalno število delovnih mest,
- finančna industrija se je odtujila od svoje gospodarske in družbene podstati, upravlja z ogromnimi sredstvi kontrolnih dimenzij, nad njo ni nobene demokratične kontrole, seštevke vrednosti trga izvedenih finančnih instrumentov predstavlja 22-kratnik seštevka vseh

nacionalnih BDP-jev,

- odtujenost in nezadovoljstvo množic se povečuje,
- finančni kapital inscenira ali spodbuja terorizem, kar izkorišča za stopnjevanje izkoriščanja in zmanjševanje svobode,
- v EU prevladuje konservativna politika, ki uporablja vse poti za omejevanje delovanja demokratičnih institucij, za tehnokratsko prevlado finančne oligarhije in udejanjanje varčevalnih ukrepov, ki sušijo socialno državo in zapirajo delovna mesta.

Slovenija:

- znašli smo se v razvojni paralizi, ki jo je povzročil pohlep vplivnih skupin, pa tudi nemotivacijsko okolje za ustvarjalne ljudi (prevelika obremenitev dela) in premajhna odgovornost prebivalstva, ki pričakuje rešitev vseh problemov od vsemogočne države (brezplačno šolstvo, zdravstvo, študij, vrtec, malice, vsemogoče socialne podpore ne glede na premoženje, ...);
- nekateri veljaki političnih strank so v povezavi z vplivnimi skupinami izkoristili velike posle za vzpostavitev nesorazmernega vpliva in zanemarili javni interes, vedno bolj se pojavljajo njihova imena tudi v aferah;
- kljub temu, da so statistični kazalci dokaj ugodni, ljudje čutijo, da se standard hitro znižuje; narašča brezposelnost, izginjajo bolje plačana delovna mesta, propadajo pomembna podjetja, ki so v Sloveniji zagotavljala delovna mesta, dohodek in večji relativni obseg dodane vrednosti, vlaganja v razvoj in raziskave so na razmeroma visoki ravni, tudi nekateri pokazatelji inventivnosti, a učinek vlaganj v R&R na gospodarstvo, merjen v dodani vrednosti na zaposlenega, je nizek in relativno pada glede na npr. Avstrijo, Dansko;
- delo ni več vrednota;
- državljane prevzema nezadovoljstvo in nezaupanje v politiko, v institucije države, ki ne opravljajo svojega dela (siva ekonomija, neplačevanje prispevkov in davkov, davčna politika, ki zajema tam, kjer je najlažje – pri plačah, ne pa tam, kjer bi morala. To ne more biti podlaga za ustvarjalno in pravično družbo.
- imamo veliko študirajoče mladine, a problem je v predolgem študiju in nemožnosti zaposlitve. Namesto spodbujanja mlade populacije k poklicnemu izobraževanju, ustvarjalnosti in delu, je vse usmerjeno v dolgotrajno izobraževanje, ki čedalje bolj opravlja funkcijo navideznega rešitelja socialnih vprašanj in ni posledica dejanskih potreb trga dela. Vpisi na visokošolske zavode niso odraz potreb gospodarstva, družbe, temveč interesov tistih, ki vidijo v visokošolskih zavodih možnost dobro plačane zaposlitve. Po drugi strani pa kakovost poklicnega izobraževanja počasi, a vztrajno pada. Koncept študentskega dela ne rešuje optimalno vzpostavljanja možnosti za najbolj ekonomično in motivirajočo obliko vlaganja v razvoj in usposabljanje mladih za ustvarjalno delo;
- državljani prepozno vstopamo v zavarovalni sistem in ga prezgodaj zapuščamo;
- mehanizmi socialnih transferov so pomanjkljivi z vidika spodbujanja posameznikov za osebni razvoj in prevzemanja odgovornejše do sebe, aktivnejše in bolj ustvarjalne vloge;
- Slovenija glede dodane vrednosti, v povezavi s stopnjo tehnološkega razvoja, stagnira;
- prenормirana zakonodaja, tako na državnem kot lokalnem nivoju, predstavlja oviro gospodarskemu razvoju, ovira ali celo onemogoča realizacijo infrastrukturnih in drugih projektov ter slovensko družbo spravlja v anahronizem. Je odraz nezaupanja v gospodarske subjekte, ljudi, občine, regije;
- preveč togi, predolgi in prenормirani postopki javnih naročil omejujejo poslovne subjekte pri sledenju načelom gospodarnosti;
- privatizacija družbene lastnine na podlagi najemanja kreditov iz naslova prihodnjih, sedaj neobstoječih dobičkov, nezakoniti postopki v zvezi z njo in zanemarjanje reinvestiranja v tehnološki razvoj podjetij so na dolgi rok otežili položaj slovenskih podjetij na evropskem in drugih trgih, saj so zato manj konkurenčna;
- finančni sektor ne deluje zadovoljivo in ni v stanju zadovoljivo izvajati financiranja poslovnega procesa gospodarstva. Banke so v preteklosti izčrpale veliko del svojega kapitala za nerentabilne naložbe, v pomembnem obsegu netransparentne in na pohlepu zasnovane prevzeme. K osiromašenju sredstev bank je prispeval predvsem pritisk vplivnih skupin, ki je v svojih namerah deloval nasprotno načelom trajnostnega razvoja in povečevanja družbene

blaginje. Plod delovanja sistema, ki ne temelji na spoštovanju družbene odgovornosti, je zdaj moč opaziti v izgubah, ki se kopičijo v finančnih izkazih, ter šibki kapitalski ustreznosti slovenskih bank, ki z regulatornega vidika zaostajajo za evropskim povprečjem. Zgoraj naštetih vzroki zdaj prispevajo k šibki rasti gospodarstva, porastu zadolževanja, zniževanju bonitetne ocene Slovenije, nezaupanju tujih vlagateljev, šibki kapitalski ustreznosti slovenskih bank ter povečevanju težav bank pri pridobivanju posojil na medbančnem trgu;

- Slovenija ni zavzela strateškega stališča do ključne infrastrukture (energetika, železnice, avtoceste), prav tako se ne zaveda strateške vloge v evropskem in širšem prostoru, zlasti kar se tiče infrastrukturnih projektov;
- zaradi visokih davkov Slovenija ni zanimiva za tuje investitorje, hkrati pa so slovenska podjetja primorana seliti proizvodnjo v tujino;
- visoka stopnja centralizacije odločanja predstavlja za lokalna (regionalna) okolja enega ključnih zaviralnih elementov za še bolj fleksibilno in inovativno odločanje v okviru javne uprave in kliče po njeni decentralizaciji;
- prisoten je trend izgubljanja blagovnih znamk slovenskih podjetij, kar močno zmanjšuje možnosti doseganja zadovoljive dodane vrednosti slovenskega gospodarstva.

VZROKI

Vzroki za sedanjo družbeno krizo v svetu in v Sloveniji so jasni!

- Finančna industrija je prevzela upravljanje sveta! Ne parlamenti, ne vlade, ne tržna konkurenca. Finančna industrija nima demokratične odgovornosti, ampak preko nje anonimne elite globalizirajo svetovno gospodarstvo, začenjajo in končujejo vojne, vsakodnevno prečrpavajo ogromne vrednosti v breme običajnih državljanov in v korist transnacionalnih korporacij.
- V Sloveniji so v preteklih dveh desetletjih, ob podpori pravno-veljavnega institucionalnega okolja, vplivne elite, v obliki različnih odvetniško-finančno-političnih navez, čezmerno oškodovalе državljane Slovenije. Privilegirani posli z javnim sektorjem, denacionalizacija, stanovanjski zakon, orožarski posli, investicije v zdravstvu, predraga izgradnja cestne infrastrukture, plenilske privatizacije itd. To je stalo davkoplačevalce več milijard evrov!

III. KAJ HOČEMO? STRATEŠKI CILJI

Predvsem hočemo izboljšati možnosti vsakega državljanu, da živi polno, dostojno, človeka vredno življenje, v sozvočju z naravnim in z družbenim okoljem. Hočemo zagotoviti enake ali boljše možnosti današnjim in jutrišnjim mladim. Hočemo novo družbeno pogodbo, ki bo 5 temeljnih institucij sodobne tržne demokracije:

- trg proizvodov in storitev,
- trg dela,
- finančni sistem,
- izobraževalni sistem,
- socialni sistem,

prilagodila interesom večine državljanov! Tako bomo več ustvarjali in si bomo lahko več delili po načelih pravične, dinamične in motivirajoče družbe.

IV. KAKO BOMO TO DOSEGLI? STRATEGIJE

Pomembne družbene spremembe v Sloveniji lahko, s pomočjo državljanov Slovenije in v njihovo dobro, ustvarijo samo ljudje, ki imajo jasno misel in niso povezani z izkoriščevalskimi elitami. Spremembe morajo zaživeti, spremembe na papirju ali v debatah strokovnjakov same po sebi niso dovolj. Spremembe lahko uresničujejo in živijo samo državljanje. Najpomembnejši vzvod sprememb je izgraditev pozitivne motiviranosti državljanov za aktivnejši odnos do sebe, do svojega

družbenega in naravnega okolja.

To bomo dosegli z naslednjimi temeljnimi ukrepi.

- S konsolidacijo družbe, na podlagi krepitve zaupanja v državo in s poudarkom na osebnem zgledu vodilnih v politiki, gospodarstvu in ostalih segmentih družbe, kot podlagi za ponovno aktiviranje posameznika in vseh družbenih podsistemov. Krepiti je potrebno vsakega od družbenih podsistemov in vanje, s ciljem celovitega družbenega razvoja, uravnoteženo vlagati.
- Takojšnja zagotovitev pogojev sodni veji oblasti za njeno učinkovitost in neodvisnost ter ureditev zakonodaje, morda celo z ustavnim zakonom, ki bo omogočila hitro in učinkovito sankcioniranje okoriščanj posameznikov in skupin v škodo javnega interesa. To je nujen pogoj za vzpostavitev realne osnove za zaupanje državljanov. Pozitivna družbena mobilizacija, aktiviranje ustvarjalnosti in inovativnosti državljanov je pogojena z motiviranostjo. Le-ta pa bo realno osnovo lahko dobila z ustvarjanjem zaupanja, ki pa mora temeljiti na oprijemljivih dokazih, ne na floskulah.
- Zavedamo se sprevrženosti odvetniškega aparata, ki je do sedaj, lahko tudi formalno zakonito legaliziral čezmerna prilaščanja.
- S strokovnimi, izkušenimi in neodvisnimi ljudmi v državni upravi bomo oblikovali mednarodna razvojna zavezištva. Ob upoštevanju pomanjkanja nacionalnih dolgoročnih virov za vlaganja, to pomeni take oblike mednarodnega sodelovanja, ki bodo na eni strani zagotovile hitre učinke, na drugi strani pa povečevale obseg dodane vrednosti v Sloveniji.
- Posebno pozornost je potrebno posvetiti gospodarskim dejavnostim, ki temeljijo na bolj izrazitem aktiviranju razpoložljivih nacionalnih virov: geostrateški položaj, gozd in les, voda, hrana, energija in ustvarjalnost ljudi. Prioriteto je potrebno dati kombinacijam uporabe navedenih virov v obliki projektov samopreskrbe s hrano in energijo, lesno-predelovalne industrije, gospodarskih dejavnosti OVE in URE. Govorimo o oprijemljivem potencialu 50.000 delovnih mest!
- Upravljanje z državnimi naložbami je potrebno osvoboditi vpliva strankarske politike in podrediti strokovnim kriterijem in javnemu interesu.
- Pri najpomembnejših odločitvah za državo je treba doseči družbeni konsenz in iskreno upoštevati javno mnenje in civilno družbo in ju vključiti v vse procese odločanja.
- Proučiti možnost reprogramiranja dolga in povrniti zaupanje v delovanje finančnega sistema. Slovenskim bankam, ki so v večinski lasti države, je potrebno povečati avtonomijo glede poslovnega odločanja, izboljšati transparentnost poslovanja in izpostaviti odgovornost upraviteljev. Banke naj postanejo poslovne banke, ne pa finančni konglomerati za veriženje in prikrivanje slabih naložb. Celoten bančni sektor naj se razvija v smeri podpornika razvojnih projektov in ne zgolj hranilca finančnih sredstev.
- Z ozirom na to, da slovenske banke s težavo prihajajo do tujih virov, so se podražili tudi viri financiranja preko depozitov. Ravni obrestnih mer za depozite različnih ročnosti, ki jih ponujajo slovenske banke, so med najvišjimi v Evropi. Ravno zaradi tega je smotno, da država obnovi vezavo depozitov ob zapadlosti.
- Prav tako bi bilo, v duhu povečanja avtonomnosti upravljavcev bank pred političnimi interesi ter vedno večjih pritiskov s strani bančne regulative, primerno proučiti možnost prodaje sredstev, ki niso strateškega pomena za slovenske banke.
- Potrebno je podkrepiti delovanje Banke Slovenije, nadzornih agencij za finančno trgovanje in poslovanje bank. Tako bi povrnili zaupanje v slovenski bančni sistem, omogočili povečanje kapitalske osnove bank ter obudili gospodarsko rast.

- Vzpostavitev ugodnih pogojev za razvoj malih in srednjih gospodarskih subjektov, ki jih tudi EU prepoznava kot enega od ključnih segmentov za izhod iz gospodarske in družbene krize, ter storitvenih dejavnosti in turizma, ki so prav tako prepoznani kot nosilci razvoja.
- Vlada mora nujno povezati reševanje naslednjih problemov:
 - spodbuditi investicije v infrastrukturne projekte, ob upoštevanju veljavnih okoljskih kriterijev in s ciljem stimulirati nastajanje novih delovnih mest, oziroma ohranjanje obstoječih;
 - preizek letni posek gozdov (do optimalne sonaravni ravni);
 - uvajanje politike preprečevanja nekvalitetnega zaraščanja kmetijskih zemljišč s kvalitetnim pogozdovanjem, kjer morajo biti vir financiranja aktivnosti sredstva, pridobljena iz nadomestil za CO2 izpuste;
 - primanjkljaj 8.500 neprofitnih stanovanj, slabe možnosti osamosvajanja mladih posameznikov in družin;
 - premajhna družbeno-gospodarska vloga mladih;
 - premajhno izkoriščanje visoke usposobljenosti slovenskih proizvajalcev nizko-energetskih stanovanjskih objektov;
govorimo o potencialu vsaj 30.000 delovnih mest z najmanj povprečno dodano vrednostjo na področju gozdarstva, lesno-predelovalne industrije, proizvodnje kompleksnejših lesenih gradnikov za gradbeno industrijo, gradbene industrije, industrije izolacijskih materialov, podjetniško-obrtnih dejavnosti na področju proizvodnje, montaže in vzdrževanja;
 - Vlada mora nujno podpreti zelene javne nabave – operativno in brez tolerance do tradicionalne arogance državne birokracije pri izvajanju;
- Vlada mora nujno dati še večji poudarek razvoju zadružništva, še zlasti socialnih zadrug, in podpreti oblikovanje in delovanje zadružništva na področju pridelave zelenjave in drugih poljščin, razvoja distribucijskih kanalov in oblikovanja močnih slovenskih blagovnih znamk na prehranbnem in drugih področjih. V drugih državah EU socialne zadruge navkljub krizi delujejo povsem normalno in dobičkonosno, zlasti zaradi urejenega področja socialnega podjetništva, zato bi bilo tudi v Sloveniji potrebno zakonsko ureditev tega področja izpopolniti.
- Potrebna je racionalizacija in učinkovitost dela v javni upravi ter večja učinkovitost trošenja javnih sredstev. Nujno je optimizirati poslovne procese, vzpostaviti zavedanje vseh zaposlenih o pomenu njihovega dela in razviti organizacijsko kulturo usmerjenosti v reševanje problemov vseh uporabnikov storitev javnega sektorja. Večjo dinamiko bi vzpostavili s konceptom kadrovske banke. Namesto pavšalnega odpuščanja in zniževanja plač, bi bilo bolje vse zaposlene, ki niso nujno potrebni za optimalno izvajanje poslovnega procesa v javnem sektorju, kjer so zaposleni, prerazporediti v kadrovsko banko, kjer bi sodelovali pri izoblikovanju in realizaciji osebnega razvojnega programa in našli novo zaposlitev.
- Javni sektor mora zagotoviti kvalitetne storitve, ob uveljavljanju racionalnosti. Nagrajuje naj se uspešnost, ne pa zniževanje stroškov.
- Zdravstveni in pokojninski sistem je potrebno posodobiti z izboljšanjem poslovnih procesov in ne s takimi prodori privatizacije, ki slabijo javne sisteme.
- Ključen za naš mednarodni preboj in doseganje ciljev rasti je sodoben trg dela. Ni si potrebno izmišljati novih sistemov posodobitve trga dela, prenesti je potrebno samo dobro prakso iz držav EU. Ko bomo varno prožnost razumeli kot mehanizem, ki omogoča večjo mobilnost zaposlenih, bomo naredili velik korak naprej. Prožnost namreč ne pomeni zgolj odpuščanj. Varnost mora zagotoviti Zavod za zaposlovanje, seveda tistim, ki sprejemajo tudi odgovornost za svojo usodo, ne pa da razumejo službo zgolj kot pravico.
- Pri gradnji večjih infrastrukturnih projektov bi se morali bolj zanašati na domače znanje in bolj uporabljati domačo opremo.

- Izvesti reorganizacijo procesov v podsistemi, ki predstavljajo ovire za razvoj (izvedbeni del državnega ustroja).
- Izvesti finančno in upravno decentralizacijo, ki bo omogočila večjo fleksibilnost gospodarstva.
- Z namenom spodbujanja investicij spremeniti okoljsko in prostorsko zakonodajo – skrajšati oziroma poenostaviti postopke umeščanja objektov v prostor (zmanjšanje administrativnih ovir).
- Spodbujati sonaravni razvoj (povezati politike trga dela z razvojnimi projekti s socialno in ekološko komponento (novi pristopi v okviru politik zaposlovanja – aktivacija brezposelnih preko vključevanja v javna dela in družbeno koristne projekte, spodbujanje odpiranja zelenih delovnih mest, spodbujanje nastanka kooperativ) in uvajanje rešitev, ki bodo spodbujale posameznika k aktivnosti, ohranjanju delovnih navad in mu bodo dajale občutek smiselnosti življenja.
- Potrebno bi bilo zaključiti in razjasniti postopke lastninskega preoblikovanja podjetij kot podlage za nadaljnje strategije upravljanja z državnim premoženjem.
- Ponoven zagon industrije (kemijske, kovinarske, jeklarske, papirne, lesno-predelovalne itd.) naj temelji na uvajanju novih tehnologij, ob upoštevanju ekoloških omejitev in socialnih norm.
- Povezati ključna strateška področja (energetska industrija, pokojninski skladi) in lastninske vloške državljanov z večjimi infrastrukturnimi in razvojno trajnostno naravnanimi projekti.
- Financiranje na področju visokega šolstva urediti tako, da bi se določen del sredstev namenilo univerzam, določen del pa gospodarstvu, z namenom, da ga slednje učinkovito uporabi v sodelovanju z univerzami. Tako bi se neizbežno zagotovila povezanost realnega sektorja in znanosti.
- Vzpostavitev sistema lokalne samouprave skladno z Evropsko listino lokalne samouprave, zmanjšanje števila občin, ustanovitev pokrajin, ali, ob odsotnosti regionalne ravni, pristojnosti upravnih enot (vključno z inšpekcijskimi službami) prenesti na mestne občine, večje občine, kjer so danes sedeži upravnih enot, pa bi imele izpostave.
- Pomembno sredstvo za izhod Slovenije iz družbene krize je krepitev socialnega dialoga.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Letno poročilo Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje Slovenije za leto 2011, EPA 358-VI

Državni svet Republike Slovenije je na 47. seji 3. 7. 2012, na podlagi druge alineje prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/2000, 24/03, 69/04 in 68/06) sprejel naslednje

M N E N J E **k Letnemu poročilu Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje Slovenije** **za leto 2011**

Državni svet se je seznanil s poročilom in ga tudi letos ocenjuje kot preglednega, informativnega ter posledično kvalitetnega, Zavod za pokojninsko in invalidsko zavarovanje (v nadaljevanju: ZPIZ) pa kot zgled dobro in strokovno vodene institucije.

Državni svet ugotavlja, da je med ključnimi trendi na področju pokojninskega zavarovanja kar nekaj zaskrbljujočih. Še vedno se namreč slabša razmerje med povprečnimi neto pokojninami ter povprečnimi neto plačami v škodo pokojnin (59,7 % v letu 2010 in 58,6 % v letu 2011, če se upošteva vse pokojnine, ter 64,7 % v letu 2010 in 63,4 % v letu 2011, če se upošteva zgolj starostne pokojnine), ponovno znižanje razmerja med zavarovanci in upokojenci iz obveznega zavarovanja (z 1,60 v letu 2010 na 1,53 v letu 2011), nižanje števila zavarovancev (leta 2009 894.886, leta 2010 881.992, leta 2011 869.869), kar ima za posledico manjši obseg prihodkov iz naslova prispevkov zavarovancev, še vedno pa se slabša tudi struktura zavarovancev (povečevanje deleža brezposelnih zavarovancev kot posledice krize) in s tem virov prispevkov.

Struktura prihodkov ZPIZ se tako v zadnjih letih spreminja, saj se delež prihodkov od prispevkov v celotnih prihodkih vztrajno niža (69,4 % v letu 2010, 68 % v letu 2011). Posledično se vseskozi povečuje delež t.i. transfernih prihodkov s strani državnega proračuna (28,7 % v letu 2009, 29,9 % v letu 2010 in 31,4 %). Od tega se prihodki iz naslova dodatne obveznosti države, ki od leta 2005 zagotavlja izravnano bilanco ZPIZ, vseskozi povečujejo (v letu 2010 v višini 3,63 % BDP in v letu 2011 v višini 4,03 % BDP).

Državni svet ugotavlja, da se je v primerjavi z letom 2010 število upokojencev povečalo za 17.000, pri čemer opozarja, da število starostnih upokojencev ne bi smelo predstavljati bistva problema, saj gre za dejstvo, ki ga je težko bistveno spremeniti. S spreminjanjem pogojev upokojevanja in višanjem zakonskih pogojev za starostno upokojevanje je sicer možno do določene mere vplivati na število starostnih upokojencev, a kljub temu bi ključne rešitve kazalo iskati v povezavi z aktivno stranjo bilance ZPIZ, se pravi s strukturo in višino prispevkov.

Za tovrstne temeljne premike pa ne bodo dovolj le spremembe sistema pokojninskega in invalidskega zavarovanja, ampak celovite in usklajene spremembe na finančnem in gospodarskem področju, trgu dela, področju izobraževanja in vrednot v družbi. V skladu s tem bi moral vsak posamezen minister na svojih delovnih področjih vgraditi v tekoče in dolgoročne politike aktivnosti za doseg cilja zagotovitve stabilizacije sistema. Niso namreč problematična samo stanje na trgu dela in obstoječa načela gospodarjenja, ki ne zagotavljajo ustrezne zaščite delovnih mest v realnem sektorju, ampak tudi sistem izobraževanja, ki ni skladen s potrebami trga. Tudi trenuten način dojemanja upokojevanja kot edinega načina za zagotovitev socialne varnosti je zaskrbljujoč.

Bistveno bi bilo torej sprožiti ponoven zagon gospodarstva, s tem pa omogočiti odpiranje novih delovnih mest, ki naj temeljijo na upoštevanju standardov varnosti in zdravja pri delu in naj bodo motivirajoča. Sproži naj se povečanje povpraševanja na trgu po starejših delavcih in tistih, ki iščejo prvo zaposlitev. Zagotovi naj se primerna delovna mesta za starejše, ki bodo posledično lahko dlje časa aktivni, ter ustrezna delovna mesta za mlade, ki jim bodo zagotavljala ustrezno varnost in bodo primerna njihovi izobrazbi. Le na takšen način se bo lahko dvignil delež davčnih prispevkov v strukturi prispevkov, zvišalo razmerje med aktivnimi prebivalci in upokojenci ter znižal potreben delež pokritja iz državnega proračuna.

Državni svet kot eno od možnosti stabilizacije prilivov v pokojninski sistem prepoznava povezovanje ključnih strateških področij v državi - premoženja v lasti države, pokojninskih skladov ter donosnih infrastrukturnih in energetskih projektov. Trenutna povezava državnega premoženja in pokojninske blagajne preko KAD očitno ne zadostuje tako z vidika nadzora ZPIZ nad upravljanjem omenjenega dela državnega premoženja kot z vidika zagotavljanja stabilnosti sistema obveznega zavarovanja.

Državni svet ugotavlja, da je zaradi povečanega števila vloženih zahtevkov, kot reakcije na predvidene zakonodajne spremembe na tem področju, sprejemljivo, da je realizacija načrtovanega števila rešenih zahtev nižja od planirane. Pri tem Državni svet ponovno opozarja na velik vpliv neutemeljenega širjenja strahu med prebivalstvom, na podlagi nestrokovno podanih informacij o posledicah načrtovanih sprememb tako s strani medijev kot politike.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Obravnava dopisa generalne sekretarke Državnega zbora Republike Slovenije s predlogom za umik Predloga za sprejem avtentične razlage 3. in 5. točke 2. odstavka 57. člena zakona o dohodnini (ORZDoh-1-57/2), EPA 631-IV

Državni svet Republike Slovenije se je na 47. seji 3. 7. 2012, seznanil z dopisom generalne sekretarke Državnega zbora Republike Slovenije s predlogom za umik Predloga za sprejem avtentične razlage 3. in 5. točke 2. odstavka 57. člena zakona o dohodnini (ORZDoh-1-57/2) in na podlagi drugega odstavka 67. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) sprejel

S K L E P

s katerim umika Predlog za sprejem avtentične razlage 3. in 5. točke 2. odstavka 57. člena zakona o dohodnini iz postopka obravnave.

Obrazložitev:

Državni svet je decembra 2005 predlagal sprejem avtentične razlage 3. in 5. točke 2. odstavka 57. člena zakona o dohodnini. Državni zbor predloga ni obravnaval, zato postopek za sprejem navedenega predloga akta še ni končan.

Državni zbor predloga ni obravnaval, ker je neposredno pred tem obravnaval predlog za avtentično razlago koalicijskih strank z enako vsebino, kot ga je predlagal Državni svet. Predloga ni sprejel, ker se je problematika, zajeta v predlogu za avtentično razlago predhodno (na isti seji zbora) uredila s spremembo Zakona o dohodnini. Po mnenju Državnega zbora obravnava vsebinsko identičnega predloga, ki je bil zavrnjen, ne bi bila smiselna, formalno pa je predlog Državnega sveta še vedno v postopku.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Sklep o spremembi sklepa o povračilih stroškov članov Državnega sveta Republike Slovenije

Na podlagi 62. člena Zakona o Državnem svetu (Ur. l. RS, št. 100/05 - uradno prečiščeno besedilo) in 66. ter 67. člena Poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) je Državni svet Republike Slovenije na 47. seji, dne 3.7.2012, sprejel naslednji

S K L E P O SPREMEMBI SKLEPA O POVRAČILIH STROŠKOV ČLANOV DRŽAVNEGA SVETA REPUBLIKE SLOVENIJE

1. člen

2. člen se spremeni tako, da se glasi:

Za povračilo potnih stroškov se obračuna kilometrina za uporabo lastnega vozila v službene namene in znaša 18 odstotkov cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za prevoženi kilometer.

2. člen

Sklep o spremembi sklepa začne veljati na dan, ko ga sprejme Državni svet Republike Slovenije, uporablja se od 1.6.2012 dalje, skladno z določili Zakona za uravnoteženje javnih financ (Ur. l. RS, št. 40/12).

Obrazložitev:

Določbo je potrebno spremeniti zaradi uskladitve z Zakonom za uravnoteženje javnih financ (ZUJF).

ZUJF v 173. členu določa, da kilometrina za uporabo lastnega avtomobila v službene namene znaša 18 odstotkov cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za prevoženi kilometer.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o graditvi objektov (ZGO-1D) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na podlagi drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) in 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) sprejela naslednje

M N E N J E

k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o graditvi objektov (ZGO-1D) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na 9. izredni seji 2. julija 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o graditvi objektov, ki ga je Državnemu zboru v obravnavo predložila Vlada.

Komisija podpira Predlog zakona.

Komisija je bila uvodoma seznanjena, da se s predlagano novelo zakona odpravljajo administrativne ovire na vseh ravneh odločanja v postopkih dovoljevanja gradenj v smislu pocenitve in poenostavitve postopkov. Med drugim bo moral investitor pridobiti le soglasja za pridobitev gradbenega dovoljenja, saj se odpravlja obvezno pridobivanje projektnih pogojev in se odločitev prepušča projektantu. Uveljavlja se načelo molka organa ter krajšajo roki za izdajo soglasij (30, 15 ali 10 dni) ter uveljavlja načelo, da specialni predpisi teh rokov ne morejo urejati drugače. Ukinja se možnost prekinitve postopka izdaje gradbenega dovoljenja v primeru izdaje soglasja po preteku roka. Z namenom pospešitve postopkov se odpravlja obvezna ustna obravnava. S predlagano ukinitvijo obvezne revizije projektne dokumentacije se investitorju prepušča odločitev, ali je revizija smiselna in potrebna ali ne. Prav tako predlagane spremembe zakona omogočajo gradnjo stavb, ki se samooskrbujejo, kadar se uporabijo energetska in okoljsko učinkovitejša rešitve ali kadar komunalna oprema ni zgrajena. Predstavniki predlagatelja novele zakona je poudaril, da se po sedanji definiciji rednih vzdrževalnih del ne sme spreminjati zunanji videz objekta in je zato brez gradbenega dovoljenja onemogočena kakršnakoli energetska sanacija objekta. Z uveljavitvijo jasnejše definicije pojma vzdrževanje objekta se bo olajšala energetska prenova stavb. Uvaja se pravilo, da se za enostanovanjsko stavbo, zgrajeno na podlagi gradbenega dovoljenja, izda uporabno dovoljenje samo, če investitor to izrecno zahteva. Predstavniki predlagatelja je v nadaljevanju odgovoril na podane pomisleke oziroma očitke v zvezi z vzdrževalnimi deli ter revizijo projektne dokumentacije.

Predstavnica skupine »Odgovorno do prostora!« je izpostavila, da nujen postopek sprejemanja zakona onemogoča javno in strokovno razpravo, s čimer se preprečuje, da bi se stroka na eni strani soočila s kritikami in na drugi strani dobila priložnost za pripravo boljših in učinkovitejših rešitev. Zato je postopek sprejemanja tega zakona neustrezen. Posamezni člani komisije se s temi očitki strinjajo in ne podpirajo sprejemanja Predloga zakona po nujnem postopku. Po mnenju komisije argumenti predlagatelja novele zakona za sprejemanje po nujnem postopku niso dovolj prepričljivi.

Komisija se je seznanila tudi s stališčem Inženirske zbornice Slovenije (IZS) in Zbornice za arhitekturo in prostor Slovenije (ZAPS), ki podpirata spremembe zakonodaje na področju graditve objektov, ker so nujne. Po njihovem mnenju novela zakona prinaša veliko dobrih, a ne najbolj domišljenih idej. Podpirajo rešitve v zvezi s projektnimi pogoji in soglasji, nikakor pa ne podpirajo odprave obvezne revizije projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja za zahtevne objekte (objekti velikih dimenzij z vplivi na okolje in v javni rabi) ter rešitve v zvezi s poenotenjem definicije vzdrževalnih del.

Z novelo zakona se v 1. členu združuje definicija rednih vzdrževalnih del in investicijskih

vzdrževanih del v enotno definicijo rednih vzdrževanih del, ki opredeljuje, da se z rednimi vzdrževanimi deli »bistveno« ne posega v konstrukcijo objekta. Glede na to, da je stabilnost objektov z varnostnega vidika ključnega pomena in tudi v javnem interesu, je po mnenju IZS in ZAPS nedopustno, da se z vzdrževalnimi deli, za katere ni potrebno pridobiti gradbeno dovoljenje, »bistveno« ne posega v konstrukcijo objekta. S tako definicijo je torej dopusten poseg v konstrukcijo objekta, vendar ne bistveno, pri čemer sploh ni jasno, kaj pomeni bistven poseg in kdo bo to presodil. S posegom v konstrukcijo objekta je v skladu z Zakonom o graditvi objektov treba pridobiti gradbeno dovoljenje. Predstavniki IZS in ZAPS so člane komisije tudi seznanili, da osnutek novele zakona v vladni proceduri besede »bistveno« ni vključeval. Njihov predlog je, da se npr. vzdrževalna dela vežejo na energetska sanacija stavb, da preprečimo zlorabe vzdrževalnih del brez pridobitve gradbenega dovoljenja v druge namene.

Komisija glede poenotenja definicije rednih in investicijskih vzdrževalnih del nima zadržkov, opozarja pa na to, da bi morali ponovno razmisliti o uveljavitvi dovoljenja priglasenih del. Medtem ko je včasih pristojni upravni organ z izdajo odločbe o dovolitvi priglasenih del konkretno odločal o dopustnosti npr. vzdrževalnih del, adaptacij, veljavna zakonodaja prepušča investitorju, da presodi, ali bo za vzdrževalna dela zaprosil za gradbeno dovoljenje ali ne. V praksi se dogaja, da investitorji velikokrat sploh ne dajo izdelati projektne dokumentacije, če pa se že odločijo za to, se dogaja, da projektanti v interesu stranke zaključijo, da za tovrstni poseg ni potrebno gradbeno dovoljenje. Nujno je določiti »mejo«, kdaj je treba izdelati projektno dokumentacijo in pridobiti gradbeno dovoljenje za objekt ter kdaj lahko investitor za svoja dela tega ne potrebuje in za to prevzame tudi odgovornost.

Komisija v povezavi s ti. obveznimi vzdrževalnimi deli opozarja na pričakovanja lokalnih okolij glede veljavnega instrumenta, na podlagi katerega bi lahko na bolj učinkovit način prisilili lastnike objektov, da jih vzdržujejo. Žal se v praksi ta instrument ni izkazal za uspešnega, tudi zaradi odločitev Ustavnega sodišča v zvezi z zasebno lastnino. Občine si želijo tako rešitev, ki bo omogočila operativen pristop v smislu spodbujanja lastnikov objektov k njihovem vzdrževanju in s tem k izboljšanju videza naselij.

ZAPS opozarja na predlog za odpravo obvezne pridobitve uporabnega dovoljenja za enostanovanjske stavbe (3. člen novele zakona), kar je vprašljivo za stavbe, ki se ne gradijo v lastni režiji. V zvezi s tem predlogom komisija ugotavlja, da kljub veljavni obvezni pridobitvi uporabnega dovoljenja za začetek uporabe enostanovanjske hiše, le-tega v velikem številu primerov investitorji ne pridobijo. Glede na neizvajanje veljavnega 5. člena Zakona o graditvi objektov, je vprašanje, ali je smiselno še naprej vztrajati pri obvezni pridobitvi uporabnega dovoljenja za začetek uporabe enostanovanjskih stavb.

Komisija ugotavlja, da je namen obvezne revizije projekta za PGD za zahtevne objekte (18. člen novele zakona) odprava morebitnih hujših napak v projektne dokumentaciji, ki bi lahko povzročile materialno škodo ali ogrozile življenja ljudi. Predstavniki ZAPS in IZS poudarjajo, da revizija projektne dokumentacije predstavlja instrument dobre prakse preprečevanja hujših napak še v času revidiranja projekta, kar preprečuje morebitno nesrečo v primeru neustrezne gradnje. Izpolnjevanje bistvenih zahtev bi moralo biti zakonsko predpisano in v javnem interesu. Čeprav predstavniki obeh poklicnih zbornic razumejo predlagatelja novele zakona, ki ocenjuje, da bi morali za morebitne napake projektne dokumentacije odgovarjati projektanti, so po njihovem mnenju razmere na trgu projektantskih storitev »nenormalne, in sicer predvsem zaradi sistema javnega naročanja, na podlagi katerega se izvajalce išče po kriteriju najnižje cene. Ob veliki konkurenčnosti izvajalcev slednji ponudijo tako nizko ceno za izvedbo projekta, da sredstva ne zadoščajo za kvalitetno izdelavo projektne dokumentacije. Predlagatelju novele zakona očitajo, da sploh ni vprašal stroke, kaj pomeni revizija projektne dokumentacije. Nadalje dvomijo, da se bodo investitorji odločali za revizijo projektne dokumentacije, saj to prinaša dodatne stroške. Predstavniki IZS in ZAPS poudarjajo, da se napake dogajajo, pri čemer ne gre za nestrokovno opravljeno delo projektantov, res pa je, pri nas lahko projektirajo objekte vsi z ustrezno univerzitetno izobrazbo, ki imajo pet let praktičnih izkušenj, kar pa ne zadošča za kvalitetno projektiranje zahtevnih objektov. Predstavniki obeh poklicnih zbornic še opozarjajo, da so bile včasih projektne pisarne velike, kjer je prihajalo do izmenjave izkušenj med starejšimi in mlajšimi

generacijami, medtem ko danes večina projektantov opravlja storitve samostojno. Strinjajo se, da sistem ni optimalen, vendar se zavzemajo za njegovo izboljšanje, ne pa ukinitve (npr. v Nemčiji imajo revizijo za požarno varnost in stabilnost objekta). Opozarjajo, da Uprava za zaščito in reševanje ukinja požarna soglasja in se zanaša na revizijo projekta, medtem ko z obravnavano novelo Zakona o graditvi objekta odpravljamo revizijo projektne dokumentacije za zahtevne objekte.

Komisija poudarja, da je zagotavljanje varne gradnje objektov v javnem interesu in pred ekonomiko, vendar je nenavadno, da kljub strokovni usposobljenosti in pridobljenim licencam o izpolnjevanju pogojev za izvajanje projektantskih storitev potrebujemo revizijo projektne dokumentacije za zahtevne objekte, pri čemer objekti v javni rabi potrebujejo uporabno dovoljenje. Po mnenju komisije je sicer odprava obvezne revizije projektne dokumentacije problematična, ne glede na to pa komisija, na podlagi predstavljenih stališč IZP in ZAPS ugotavlja, da tudi revizija projektne dokumentacije ne prispeva k pripravi kvalitetnejših projektov in izgradnji varnejših objektov. Dejstvo je, da primeri iz prakse (npr. predor Šentvid) kažejo, da tudi revidirani projekti ne zagotavljajo večje varnosti objektov.

Glede na ugotovitev, da dosedanje revizije projektne dokumentacije kažejo na veliko število projektov z napakami, komisija ocenjuje, da bi morala stroka sama poskrbeti za večjo usposobljenost projektantov. Na eni strani govorimo o visoko usposobljenosti stroke, na drugi strani pa je na trgu veliko licenciranih projektantov, ki pa očitno niso sposobni pripraviti projekta brez njegove revizije, s čimer tudi ne prevzemajo nobene odgovornosti za slabo opravljeno delo. Komisija tudi meni, da nizka cena projektiranja ne more biti argument za nekvalitetno delo, saj si projektanti sami znižujejo ceno (dumping). Po mnenju komisije tega problema ne moremo reševati z dodatnimi stroški investitorjev za obvezno revizijo projektne dokumentacije. Komisija poudarja, da bi morali za nekvalitetno delo projektanti sami nositi svoj del odgovornosti in tudi investitorji javnih objektov.

Komisija podpira ostale predlagane rešitve, še posebej krajšanje rokov za izdajo soglasij ter načelo molka organa, kar je rezultat številnih preteklih opozoril na dolgotrajnost postopkov in neodzivnost pristojnih organov. Posamezni člani komisije tudi menijo, da so prav dolgotrajni postopki in birokratsko delovanje uradnikov vplivali na številne črne gradnje. Po mnenju komisije bodo predlagane rešitve prispevale k temu, da bodo udeleženci v postopku za pridobitev gradbenega dovoljenja aktivnejši in da bodo prevzemali svoj del odgovornosti.

Komisija tudi pozitivno ocenjuje predlog, da se investitorju omogoči gradnja stavb, ki se samooskrbujejo ob uporabi napredne tehnologije ali kadar komunalna oprema ni zgrajena.

Komisija pričakuje, da bo nadaljnja razprava na matičnem odboru Državnega zbora prispevala k odpravi pomislekov obeh poklicnih zbornic ali jih ustrezno upoštevala pri pripravi Dopolnjenega predloga zakona.

Darko Fras, l.r.
predsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o prevozi v cestnem prometu (ZPCP-2D) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na podlagi drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) in 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) sprejela naslednje

M N E N J E

k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o prevozih v cestnem prometu (ZPCP-2D) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na 9. izredni seji 2. julija 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o prevozih v cestnem prometu, ki ga je Državnemu zboru v obravnavo predložila Vlada.

Komisija podpira Predlog zakona.

Predstavnica predlagatelja novele zakona je članom komisije predstavila poglobitne rešitve in poudarila, da so se pred več kot dvema letoma na treh resornih ministrstvih lotili projekta s ciljem vzpostavitve enotnega in transparentnega sistema subvencioniranja prevozov dijakov in študentov, ki bo omogočal večji nadzor nad porabo javnih sredstev in večjo uporabo javnega potniškega prometa, kar ima za posledico zmanjšanje negativnih vplivov na okolje. Ker sistemi prevozov med seboj niso povezani, je v preteklosti prihajalo do zlorab. Celotna sredstva, namenjena subvencioniranju prevozov dijakov in študentov, se prenašajo na Ministrstvo za infrastrukturo in prostor. Zaradi zagotavljanja dostopnosti do izobraževanja vsem dijakom in študentom, ki izpolnjujejo pogoje znotraj razreda oddaljenosti, se omogoča nakup mesečne vozovnice po enotni ceni. Z novelo zakona se vzpostavlja tudi zametek enotne vozovnice, s katero bi lahko povezali medkrajevni avtobusni in mestni promet. Zakon daje tudi pravno podlago za poenostavitev evidentiranja upravičencev.

Za prvi razred oddaljenosti, razdalja prevoza upravičenca do vključno 60 km (dnevna vožnja dijakov in študentov v kraj izobraževanja), znaša cena, ki jo plača upravičenec 15 evrov, za drugi razred oddaljenosti, razdalja prevoza upravičenca več kot 60 do vključno 90 km znaša cena, ki jo plača upravičenec 30 evrov, za tretji razred oddaljenosti, za razdaljo prevoza upravičenca več kot 90 km pa plača upravičenec 50 evrov. Do nakupa vozovnice po 15 evrov, za največ 10 voženj na mesec, imajo pravico upravičenci, ki med izobraževanjem bivajo v kraju izobraževanja (ob vikendih pa se vračajo v kraj stalnega bivanja). Subvencija je namenjena upravičencem, ki bodo prevoz dejansko uporabljali. Predlagan nov način subvencioniranja prevoza dijakov in študentov naj bi začel veljati z novim šolskim in študijskim letom 2012.

Komisija pozitivno ocenjuje sistem kombiniranih vozovnic (avtobusni in železniški prevoz), ki ga poznajo v sosednji Avstriji, in pomeni korak v pravo smer. Komisija obenem pričakuje, da se bo v izogib zlorabam izvajal ustrezen nadzor, čeprav se zaveda, da je nemogoče preprečiti vse zlorabe. V zvezi z oceno predlagatelja, da državi ni treba zagotoviti dodatnih sredstev, saj se bodo sredstva le preusmerila iz subvencij in nadomestil, ki jih danes prejemajo dijaki in študenti kot razne dodatke, se komisiji postavlja vprašanje, ali gre za prerazporeditev obstoječih transfernih sredstev za subvencioniranje vozovnic ali tudi kakšnih drugih transferjev, da se ne bi socialni položaj dijakov in študentov poslabšal. Komisija ugotavlja, da se študentom odvzema dodatek za štipendije, ki se preusmerja v subvencioniranje vozovnic, s čimer se želi spodbuditi večjo uporabo javnega prevoza.

Ob obravnavi te novele zakona komisija opozarja na nerešen problem ukinjanja nekaterih relacij linijskih prevozov s strani koncesionarjev (npr. Veolia), še posebej na podežlju. Če javnih linijskih povezav ni, dijaki in študentje nimajo možnosti uporabe javnega prevoza in zato v tem primeru subvencionirane vozovnice nimajo nobenega pomena. Nekateri občine so pod pritiski občanov, predvsem zaradi nepravilnih informacij koncesionarjev, prisiljene iz občinskih proračunov subvencionirati nekatere linije prevozov, zaradi česar so ta okolja v neenakopravnem položaju z okolji, kje teh problemov nimajo. Po mnenju komisije gre za kompleksen problem, v katerega reševanje bi se moralo vključiti tudi Ministrstvo za infrastrukturo in prostor. Komisija je bila seznanjena, da se na ministrstvu zavedajo teh težav, zato pripravljajo novo uredbo, na podlagi katere se bo koncesija podeljevala na nov način, tako da bo prevoznike prisilila, da bodo poskrbeli za večanje števila potnikov.

Na vprašanje, zakaj se je predlagatelj odločil, da se subvencionira vozovnica dijakom in

študentom, ki bivajo v kraju, ki je od kraja izobraževanja oddaljen najmanj 5 km in ni upošteval krajše razdalje (npr. 2 km), je predstavnica novele zakona pojasnila, da je ta razdalja povzeta po veljavni zakonodaji, kakršnakoli krajša razdalja pa bi pomenila preveliko finančno obremenitev državnega proračuna. Ob načrtovani preusmeritvi sredstev, ki jih danes prejemajo dijaki in študentje kot razne dodatke, bo treba po mnenju komisije sistem upoštevanja oddaljenosti 5 km med krajem bivanja in izobraževanjem nadgraditi v smislu vzpostavitve enakopravnega položaja dijakov in študentov, ki so različno oddaljeni od kraja izobraževanja in uporabljajo javni potniški prevoz (npr. študent, ki je oddaljen od kraja izobraževanja 4 km, si mora sam kupiti vozovnico, tisti, ki je oddaljen 5 km, pa mu pripada subvencija). Poleg tega je treba upoštevati tudi to, da če bo moral študent poleg subvencionirane vozovnice kupiti še vozovnico za mestni promet, se bo iz finančnega razloga v večji meri odločal za lastni prevoz (predvsem študentje iz okolice večjih mest).

Ob upoštevanju načrtovane preusmeritve sredstev, ki jih danes prejemajo dijaki in študentje kot razne dodatke, in ukinjanju linijskih prevozov, bodo po mnenju komisije študentje z območja ukinjenih linijskih povezav v neenakopravnem položaju z ostalimi, saj bodo izgubili dodatek za prevoz, hkrati pa ne bodo imeli na razpolago javnega prevoza - upravičeni bodo do subvencionirane vozovnice, ki pa je zaradi ukinjenih prevoznih povezav ne bodo mogli izkoristiti.

Komisija je bila seznanjena, da se predvideva, da bo podoben sistem, kot se vzpostavlja za prevoz dijakov in študentov, uveljavljen tudi za vse javne uslužbenke - sredstva za nadomestilo za prevoz na delo (danes to predstavlja okoli 250 milijonov evrov) se bodo zbirala na enem mestu in bodo preusmerjena direktno iz državnega proračuna k prevozniku. Komisija se strinja, da je to edini način za spodbujanje uporabe javnega potniškega prometa. Res je, da si marsikatera družina z denarjem iz naslova nadomestila za prevoz na delo izboljša finančni status, vendar moramo pri tem gledati tudi na javna sredstva, ki se namesto v javni potniški prevoz namenjajo v druge namene. Izraženo je bilo tudi stališče, da nadomestilo za prevoz na delo v prihodnje tudi v Sloveniji, po zgledu drugih držav, ne bo več strošek dela. Po mnenju komisije je problem slabe izrabe javnega potniškega prometa kompleksen in je zato treba voditi usklajeno medresorsko politiko (promet, sociala, varstvo okolja), poleg tega je treba sočasno s temi spremembami zagotavljati kvaliteto in dostopnost javnega prevoza.

V zvezi z možnostjo kombiniranja javnega linijskega prevoza in mestnega prevoza je bila komisija seznanjena, da je ena od možnosti, da bi se pavšal od 3,9 mio evrov namenil mestnim občinam, da bi za to pavšalno ceno dovolile dijakom in študentom, ki že imajo avtobusno/železniško vozovnico, tudi uporabo mestnega potniškega prometa.

Darko Fras, l.r.
predsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o vodah (ZV-1B) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na podlagi drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) in 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) sprejela naslednje

M N E N J E **k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o vodah** **(ZV-1B) – nujni postopek**

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na 9. izredni seji 2. julija 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o vodah, ki ga je

Državnemu zboru v obravnavo predložila Vlada.

Komisija podpira Predlog zakona.

Predstavniki predlagatelja je komisijo uvodoma seznanil s ključnimi razlogi za predlagane spremembe in dopolnitve zakona, ki so vezane predvsem na odpravo administrativnih ovir in s tem pospešitev nekaterih gospodarskih aktivnosti. Med drugim se poenostavlja postopek podeljevanja vodnih pravic za lastno oskrbo s pitno vodo in urejajo določene vrste rabe vode iz koncesij na vodna dovoljenja z namenom odprave težavnih in dolgotrajnih ter dragih postopkov za pridobitev koncesije. V skladu z veljavno ureditvijo je treba za vsako posebno rabo vode pridobiti vodno pravico v obliki vodnega dovoljenja ali v obliki koncesije, kar za določene posebne rabe vode obremenjuje tako pristojne organe v postopku izdaje vodnega dovoljenja kot posamezne rabilce vode, zlasti v primeru rabe vode za osebne namene. Z novelo zakona se tako predlaga, da če takšna raba vode nima negativnih vplivov na vodni režim, pristojni organ dovoli njeno rabo z vpisom v register, če pa je potrebno vodno dovoljenje, se postopek nadaljuje v skladu z uveljavljeno ureditvijo. V povezavi z dolgotrajnimi postopki pridobivanja koncesije se je predlagatelj odločil, da za določene vrste rabe vode ne bi bilo več treba pridobiti vodne pravice v obliki koncesije, ampak bi zadoščala vodna dovoljenja. Vodno dovoljenje bi se tako podelila za rabo vode za pristanišče in sidrišče (zgrajeno v javnem ali zasebnem interesu), za vsakršno gojenje morskih ali sladkovodnih organizmov oziroma gojenje v stoječih ali tekočih voda. Iz koncesij se izvzamejo tudi vrste rabe voda za proizvodnjo električne energije v HE z instalirano močjo, manjšo od 10 MW. Večja sprememba, ki jo prinaša novela zakona, je črtanje določb, ki se nanašajo na konferenco za vode. Dejstvo je, da v desetih letih konference za vode, ki je bila predvidena kot oblika sodelovanja javnosti pri pripravi programov in načrtov upravljanja z vodami, niso bile ustanovljene. Poleg tega je že sama priprava programov in načrtov upravljanja z vodami predmet določb zakona, ki urejajo sodelovanje javnosti.

Komisija podpira rešitve, s katerimi se poenostavljajo postopki podeljevanja vodnih pravic, saj je postopek podeljevanja koncesij prezahteven in velikokrat onemogoča investitorje oziroma otežujejo prenos vodnih pravic.

Komisija opozarja na drugi odstavek 16. člena novele zakona, s katerim se dodaja nov trinajsti odstavek 153. člena zakona in v katerem je določeno, da se vodno soglasje lahko podaljša za največ dve leti ob izpolnjevanju pogojev. Komisija predlaga, da se vodno soglasje lahko podaljša za daljše obdobje od dveh let, saj ne gre za nobeno kršitev, poleg tega se izvaja nadzor.

Komisija sicer pozdravlja predlagano sankcioniranje zavezancev zaradi neplačevanja nadomestil za zmanjšanje dohodka iz kmetijske dejavnosti na vodovarstvenih območjih v 22. členu novele zakona, vendar opozarja na problem nesklepanja pogodb, ker se zavezanci in upravičenci ne morejo uskladiti glede višine in/ali načina izplačevanja nadomestila, kljub temu, da so merila določena. Vprašanje je, kaj se bo zgodilo, če zavezanec predloži v podpis pogodbo za izplačilo nadomestila, ki je dvostranski akt, v predpisanem roku, vendar se upravičenec ne strinja z višino in načinom izplačevanja in jo zato zavrne. Če predlagana diktira 22. člena novele zakona ne vključuje situacije, ko je krivdni razlog za nesklepitev pogodbe na strani upravičencev, komisija predlaga ustrezno nadgraditev 22. člena novele zakona.

V povezavi z združitvijo okoljskega in kmetijskega resorja komisija pričakuje bolj koordinirano vodenje postopkov v odnosu do občinskih izvedbenih aktov, zlasti se to nanaša na pridobivanje vodnih dovoljenj na vodnih površinah (npr. jezerih). Kot primer komisija izpostavlja podelitev koncesije za vzrejo rib in športni ribolov na jezeru, ki pa ni v skladu s prostorskim izvedbenim načrtom za območje jezera (ribolov in športno rekreacijsko območje jezera), ki ureja odnose med različnimi vrstami rabe vode in je dobil vsa soglasja nosilcev urejanja prostora. Ker je bilo za celotno območje jezera podeljena koncesija za ribolov, kar je sicer v nasprotju s prostorskim aktom občine, ima občina težave pri urejanju sekundarne rabe vode na tej vodni površini, saj na njej v skladu s koncesijsko pogodbo ni možno nič drugega kot ribolov. Po mnenju komisije koncesijske pogodbe vsebujejo neuravnoteženo razmerje obveznosti (do prostora) in pravic koncesionarjev. Občine bi morale imeti v postopku podeljevanja vodnih pravic v takih primerih večjo vlogo oziroma

bi morala resorna ministrstva pri podeljevanju vodnih pravic dosledno upoštevati sprejete občinske načrte. Člani komisije vidijo problem tudi v tem, da koncesionarji izrabijo bistveno več vode kot določa koncesijska pogodba.

Darko Fras, l.r.
predsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijstvu (ZKme-1A)

Komisija Državnega sveta za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano je na podlagi 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) in drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) sprejela naslednje

M N E N J E k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijstvu (ZKme-1A)

Komisija za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano je na 51. seji 29. 6. 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijstvu, ki ga je Državnemu zboru v obravnavo preložila Vlada.

Komisija podpira Predlog zakona, obenem pa predlaga ustrezno dopolnitev Predloga zakona z določbami, ki bodo uredile začasno financiranje javnih kmetijsko svetovalnih služb oziroma naj se to vprašanje nemudoma uredi z vladno uredbo, v kolikor je to primerneje.

Komisija je bila seznanjena, da je bil Predlog zakona pripravljen v okviru programa ukrepov za spodbujanje gospodarstva in se predvsem nanaša na dopolnitev posebnega upravnega postopka, vzpostavitev nove evidence in ureditev pravice do dostopanja v evidence. Cilj novele zakona je odprava administrativnih ovir in zmanjševanje stroškov za postopke uveljavljanja ukrepov skupne kmetijske politike, hkrati pa povečanje učinkovitosti izvajanja ukrepov zagotavljanja namenske porabe sredstev.

Predlog s spremenjeno določbo o podatkih transakcijskih računov strank določa, da se izplačila ukrepov kmetijske politike upravičencem nakazujejo samo na en transakcijski račun, da se Agenciji za kmetijske trge in razvoj podeželja omogoči vpogled v uradno evidenco TRR-jev, ki se vodi pri AJPES-u, da se hkrati omogoči upravičencem, da sporočijo svoj TRR, na katerega želijo prejeti nakazilo. S tako ureditvijo bi se izognili težavam, s katerimi se srečuje Agencija za kmetijske trge in razvoj podeželja v praksi, ko upravičenci do sredstev iz naslova vseh ukrepov kmetijske politike nepravilno ali nepopolno navedejo svoj TTR, nato pa sledi dolgotrajna procedura ugotavljanja pravih podatkov za izplačila sredstev. Člani komisije sicer menijo, da vlagatelj vlogo podpiše in s tem jamči za pravilnost navedenih podatkov, torej je sam odgovoren za pravilnost in točnost podatkov, vendar ocenjujejo, da v kolikor se bo na podlagi teh določil olajšalo in pospešilo delo Agencije za kmetijske trge in razvoj podeželja, je predlagana nova ureditev sprejemljiva, ki je tudi usklajena s Kmetijsko gozdarsko zbornico Slovenije.

Po mnenju predlagatelja naj bi podaljšani rokiz šestih mesecev na eno leto za ponovno odločanje Agencije za kmetijske trge in razvoj podeželja na prvi stopnji zmanjšal odstopa na drugi stopnji in s tem znižal stroške, kar bi dejansko pomenilo skrajšanje celotnega postopka odločanja ter zmanjšanja števila uporabe drugih izrednih pravnih sredstev. Nekateri člani komisije izražajo dvom v predlog za podaljšanje navedenega roka za odpravo ali novo izdajo odločbe prve stopnje, saj že sedaj postopki trajajo predlogo.

Člani komisije podpirajo predvideno možnost obročnega odplačevanja dolga iz naslova ukrepov

kmetijske politikev treh trimesečnih obrokih, saj taka rešitev olajša poravnavo obveznosti kmetov do Agencije za kmetijske trge in razvoj podeželja. Predvidena rešitev je za vse prosilce enaka, kar pomeni, da ni diskrecijske pravice pri določanju časa, v katerem je treba neupravičeno pridobljena sredstva vrniti.

Člani komisije ponovno opozarjajo na problematiko financiranja kmetijsko svetovalnih služb, ker veljavna zakonodaja ne vsebuje določb, ki bi urejale začasno financiranje teh javnih službin zato vsakoletno prihaja do velikih zamikov pri financiranju oz. pridobivanju sredstev iz državnega proračuna. V skladu z načelom gospodarnosti bi bilo treba možnost začasnega financiranja javnih kmetijsko svetovalnih služb urediti v tem Predlogu zakona (ZKme-1A), tako kot je to urejeno za druge primerljive javne službe. Na ta način bi se izognili vsakoletnim finančnim stiskam in potrebam po najemanju kreditov pri komercialnih bankah in plačevanju visokih obresti za kritje stroškov dela (torej za izplačevanje plač javnim uslužbencem) do sprejetje soglasja Vlade k letnem programu dela Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije in kmetijsko-gozdarskih zavodov. Veljavno financiranje je negospodarno in neracionalno, na kar Državni svet že dalj časa opozarja (posvet, svetniška vprašanja). Negotovost glede izplačila plač povzroča tudi veliko nezadovoljstva med javnimi uslužbenci, ki izvajajo te službe, na kar že od leta 2008 opozarja tudi pristojni sindikat.

Na podlagi navedenega komisija podpira napoved Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije, da bo predlagala matičnemu delovnemu telesu Državnega zbora amandma, s katerim bi se zakonsko uredilo začasno financiranje javnih kmetijsko svetovalnih služb.

Cvetko Zupančič, l.r.
predsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o prostorskem načrtovanju (ZPNačrt-B) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na podlagi drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05-UPB1 in 95/09 - odl. US) in 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) sprejela naslednje

M N E N J E

k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o prostorskem načrtovanju (ZPNačrt-B) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na 83. seji 9. julija 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o prostorskem načrtovanju, ki ga je Državnemu zboru v obravnavo predložila Vlada.

Komisija podpira Predlog zakona.

Komisija se je seznanila s stališčem Združenja občin Slovenije ter stališčem in predlogi amandmajev Zbornice za arhitekturo in prostor Slovenije (ZAPS), Inženirske zbornice Slovenije (IZS) ter partnerstva Odgovorno do prostora k 5., 17., 23. in 29. členu novele zakona.

Komisija se je seznanila z načinom priprave Predloga zakona na vladni ravni ter ključnimi spremembami in dopolnitvami, ki temeljijo predvsem na ugotovitvah, da postopki priprave občinskih prostorskih načrtov, ki jih občine potrebujejo za izvedbo svojih razvojnih projektov in za večja investicijska vlaganja na svojem območju, potekajo prepočasi in zato resno ovirajo hitrejši razvoj. Z novelo zakona se tako predlaga racionalizacija postopkov priprave ter spreminjanja in dopolnjevanja prostorskih načrtov in z njo povezane posamezne sistemske rešitve, ki bodo

občinam pomagale pri pripravi splošnih prostorskih aktov in umeščanju konkretnih razvojnih posegov in prostorskih ureditev v prostor s podrobnejšimi prostorskimi akti. S predlaganimi spremembami in dopolnitvami zakona se želi dati občinam večjo avtonomijo na področju prostorskega urejanja, ki jim jo daje Ustava. Predlagana odprava ugotavljanja usklajenosti občinskih prostorskih aktov na ministrstvu oz. Vladi je rezultat opravljene analize postopkov, ki je pokazala, da je ta postopek dolgotrajen (82 dni) in ne daje nobene dodane vrednosti. Ta predlog daje večji pomen nadzoru zakonitosti občinskih splošnih aktov. Predstavnik predlagatelja novele zakona je z odgovori na vprašanja dodatno pojasnil predlagane spremembe in dopolnitve zakona. Komisija ugotavlja, da ZAPS, IZS ter partnerstvo Odgovorno do prostora, ki sicer podpirajo nekatere predlagane rešitve, nasprotujejo nujnemu postopku sprejemanja zakona, ki po njihovem mnenju ni upravičen in onemogoča sodelovanje splošne in organizirane strokovne javnosti. Vse navedene institucije niso bile formalno povabljene k sodelovanju pri pripravi novele zakona. Zahtevajo oceno stanja in izvedbo rednega zakonodajnega postopka z vključitvijo strokovne javnosti in izvedbo javne razprave o rešitvah. Z vidika strokovne odgovornosti do prostora so se odzvali s predlogi amandmajev k 5., 17., 23. in 29. členu novele zakona. Komisija podpira predloge amandmajev k 5., 17. in 23. členu Predloga zakona.

Komisija podpira predlagane rešitve, s katerimi se poenostavlja postopek sprejemanja občinskih prostorskih aktov, saj je veljavna ureditev marsikdaj neživljenjska in po nepotrebnem obremenjuje občine z dodatnimi nalogami in stroški.

Komisija podpira pripombe Združenja občin Slovenije, kjer ocenjujejo, da so predlagane spremembe in dopolnitve zakona po nujnem postopku odraz sedanjega stanja na področju urejanja prostora, vprašanje pa je, ali bodo hitri popravki Zakona o prostorskem načrtovanju prinesli kvalitetne rešitve. Poleg tega v obeh reprezentativnih združenjih občin poudarjajo, da je sistem prostorske zakonodaje usmerjen v popolno nezaupanje v občine, ki pa so izvirno pristojne za prostorsko načrtovanje. Sistem prostorskega urejanja bi moral temeljiti večji vlogi občin, ki pa morajo za to prevzeti tudi popolno odgovornost. Predsednik Združenja občin Slovenije je poudaril, da Slovenija potrebuje sistem upravljanja s prostorom, ki bo primerljiv z državami, kje imajo to področje urejeno.

Združenje občin Slovenije opozarja, da iz določb novele zakona ni jasno, ali so posebne smernice obvezne ali ne. To dilemo je treba po mnenju komisije odpraviti tekom nadaljnje obravnave novele zakona, saj kot opozarja Združenje občin Slovenije, dosedanje izkušnje v postopkih priprave prostorskih aktov kažejo, da v postopkih, ki se vodijo takoj po sprejemu nove zakonodaje, tovrstni dokumenti niso obvezni, v kasneje vodenih postopkih pa postanejo obvezna sestavina.

Nadalje se komisija pridružuje stališču Združenja občin Slovenije o smiselnosti prvega mnenja, saj mora pripravljavec prostorskega akta upoštevati smernice in veljavne predpise in bi lahko prvo mnenje, v katerem nosilci urejanja prostora preverijo, kako so bile upoštevane splošne smernice in posebne smernice, če so bile izdane, pomenilo le »potuho« občinam.

Komisija ugotavlja, da je namen državnega prostorskega reda kot zbirke splošnih pravil za urejanje prostora, da bi ob upoštevanju lokalnih specifik prostorskega načrtovanja dobili državna pravila, ki bi se neposredno uporabljala pri prostorskem načrtovanju na ravni občin. ZAPS, IZS in partnerstvo Odgovorno do prostora pozdravljajo uvedbo državnega prostorskega reda, ki bo na državnem nivoju definiral urejanje prostora, predlagajo pa dopolnitev člena v obliki amandmaja. Komisija podpira predlog amandmaja ZAPS, IZS in partnerstva Odgovorno do prostora k 5. členu novele zakona, s katero predlagajo dopolnitev z novo točko, ki se glasi:

»(4) Splošna in posebna pravila za urejanje prostora na lokalni ravni vsebujejo obvezno prilogo, v kateri so zapisana v nomotehnični obliki prostorsko izvedbenih pogojev glede umeščanja posegov v prostor. Občina lahko ob pripravi prostorskih aktov splošna in posebna pravila državnega reda upošteva tudi tako, da z odlokom o sprejemu prostorskega načrta določi, kateri od splošnih in posebnih pravil državnega prostorskega reda iz obvezne priloge določene v tem odstavku se neposredno uporabljajo kot določila občinskega prostorskega akta.«

Točke 4, 5 in 6 postanejo 5, 6, in 7.

Obrazložitev: V praksi se dogaja, da bi lahko zlasti manjše občine bistveno zmanjšale obremenitve, če bi se sklicevale na državni prostorski red - na njegovo prilogo s splošnim poenotenim delom OPN glede vsebin, ki niso lokalna specifičnost. To lahko olajša tudi delo upravnih enot, soglasje dajalcev, investitorjev, projektantov in razumevanje OPN s strani javnosti.

Postopkovno novost predstavlja presoja individualnih pobud za spremembo namembnosti zemljišč pred formalnim začetkom postopka sprememb občinskega prostorskega načrta, kar se v praksi že dogaja. OPN je temeljni akt prostorskega načrtovanja, v katerega se vključuje razvojne projekte v javnem interesu, vendar se pogosto dogaja, da se vanj vključujejo tudi »slabe pobude«, ki pa na državni ravni niso potrjene in posledično ovirajo sprejem OPN. Komisija ugotavlja, da ima ta predlog podporo ZAPS in IZS.

Komisija je bila seznanjena, da ZAPS, IZS ter partnerstvo Odgovorno do prostora skrbi vsebina 13. člena novele zakona, s katero se odpravlja ugotavljanje usklajenosti OPN na ministrstvu oziroma Vladi, saj se sprašujejo, ali so občine »zrele« za tovrstno deregulacijo. Komisija podpira predlagano spremembo, saj meni, da je primerno, da se na občine prenese odgovornost za sprejemanje OPN, saj je skrb za razvoj v prostoru njihova izvirna naloga, medtem ko obstaja instrument za izvajanje nadzora zakonitosti splošnih aktov, ki pa ga moramo dosledno izvajati za odkrivanje kršiteljev.

Pod določenimi pogoji se z 17. novelo zakona uvaja možnost spreminjanja podrobnejše namenske rabe, ki je sicer določena z OPN, z občinskim področnim prostorskim načrtom v okviru rednega postopka, in sicer praviloma iz prostorsko bolj intenzivne v manj intenzivno rabo. ZAPS, IZS in partnerstvo Odgovorno do prostora pozdravlja to možnost kot smiselno, vendar predlagajo dodatne omejitve. S tem predlogom se komisija strinja in zato predlaga, da se v nadaljnji obravnavi Predloga zakona upošteva predlog za dopolnitev 17. člena novele zakona z dodatnim tretjim odstavkom, ki se glasi:

»(3) Brez poprejšnje spremembe občinskega prostorskega načrta so z občinskim podrobnim prostorskim načrtom dopustne tudi druge spremembe podrobnejše namenske rabe, če gre za spremembe lege in oblike različnih območij podrobnejše namenske rabe, predhodno določene v občinskem prostorskem načrtu z namenom, da se s podrobnejšim načrtovanjem dosežejo boljše prostorske rešitve in ne poslabšajo pogoji kakovosti bivanja ljudi, razmerje med podrobnejšimi namenskimi rabami pa se ne spreminja za več kot 20%.«
Ostali odstavki se preštevilčijo.

S 23. členom novele zakona se predlaga možnost gradnje na neopremljenih stavbnih zemljiščih, saj sedanja ureditev, na podlagi katere je gradnja možna le na opremljenih stavbnih zemljiščih, po mnenju predlagatelja zaradi pomanjkanja tovrstnih zemljišč povzroča težave. Po mnenju predlagatelja napredek tehnologij omogoča, da bi se gradili določni objekti na zemljiščih brez poprejšnje opremljenosti s komunalno opremo, pri čemer je prvenstveno to namenjeno energetski samooskrbi stavb. Komisija podpira amandma ZAPS, IZS in partnerstva Odgovorno do prostora k 23. členu novele zakona, da se črta spremenjen drugi odstavek (Gradnja objektov, razen tistih, ki za izvedbo in delovanje ne potrebujejo komunalne oskrbe, je dopustna na opremljenih stavbnih zemljiščih). Obe poklicni zbornici in skupina Odgovorno do prostora opozarjajo, da sprememba drugega odstavka 72. člena zakona ni sprejemljiva. Cesta izven naselja mnogokrat potrebuje svetlobno signalizacijo, priključeno na električno energijo, kar pomeni, da njena rekonstrukcija ne bi bila več dopustna. Po drugi strani se s tako spremembo dopušča gradnjo vseh tistih objektov, ki niso stanovanjski objekti (niso zavezani minimalni komunalni opremljenosti), tudi na kmetijskih zemljiščih (npr. zidanice, hrami, kozolci, vrtni ute, ipd.). Po njihovem mnenju bi morala biti rešitev domišljena in predpisana z zakonom ter usklajena npr. z ZKZ-C in ZGO, saj v predlagani obliki to ni. Komisija se strinja s to pripombo oziroma predlaga dodatno opredelitev pogojev glede energetske samooskrbe, saj je treba upoštevati vidik ekonomičnosti in učinkovitosti javne gospodarske infrastrukture, da preprečimo situacije, ko bi občina zgradila javno energetsko omrežje, hkrati pa bi si številni investitorji zagotovili energetsko samooskrbo objektov in se ne bi

priključili na javno omrežje. Komisija ocenjuje, da bi morali tako gradnjo dopustiti na območjih, kjer občine s programi ne načrtujejo komunalnega opremljanja oziroma jo dopustiti do takrat, ko občina zagotovi komunalno opremljenost zemljišč.

Z 29. členom novele zakona se uvaja možnost dopustne manjše širitve območja stavbnih zemljišč, kjer danes obstoječe dejavnosti nimajo možnosti širitve, pri čemer je predlagano, da to velja do 1. januarja 2015 za območja, kjer še nimajo uveljavljenih OPN. Namen te določbe je sprememba osnovne namenske rabe za razvojne projekte (na površini največ 5000m²), s katerimi ni možno čakati na sprejem OPN. Komisija ugotavlja, da predlagane nesistemske rešitve, ki dopuščajo spremembo območja stavbnih zemljišč mimo OPN, strokovna javnost (ZAPS, IZS, partnerstvo Odgovorno do prostora) ne podpira, saj po njihovem mnenju prinaša nove neustrezne prostorske odločitve in degradacije. Njihovo negativno stališče temelji na sedanjem stanju v prostoru s številnimi degradacijami (npr. črne gradnje, neracionalna raba najboljših kmetijskih zemljišč, itd.), neupoštevanju predpisov in načel dobre prakse urejanja prostora ter tudi splošne nizke prostorske kulture. K načinu ureditve predlagane vsebine imata zadržke tudi v obeh reprezentativnih združenjih občin, pri čemer Združenje občin Slovenije predlaga, da v kolikor bo ta predlog sprejet, da to velja tudi za občine, ki že imajo sprejete OPN, saj bodo v nasprotnem primeru slednje v neenakopravnem položaju oziroma bo ta določba lahko posredno »motivirala« občine, da ne bodo sprejele OPN. Komisija se s pomisleki stroke ne strinja v celoti, saj je glede na številne omejitvene pogoje, ki jih določa 29. člen novele zakona, vprašanje, koliko se bo ta določba izvajala v praksi. Komisija se tudi pridružuje predlogu Združenja občin Slovenije, da v kolikor bo vsebina 29. člena novele zakona sprejeta, da bi imele možnost izjemne širitve območij stavbnih zemljišč tako občine s sprejetimi OPN kot občine, ki še nimajo sprejetih OPN.

Komisija ob obravnavi tega zakona opozarja na veljavne varstvene režime (npr. Natura 2000, krajinski park, kulturni spomenik, itd), ki marsikdaj preprečujejo razvoj krajev (npr. kraj v območju krajinskega parka in s statusom krajinskega spomenika se ne more razvijati, saj je v njem prepovedano kmetijstvo, prepovedana je sprememba namembnosti in gostote pozidave, gradnja dodatnega infrastrukturnega objekta, ki bi kakorkoli obremenjeval okolje). Komisija si želi, da bi bili varstvenimi režimi bolj realno postavljeni in usmerjeni k trajnostnemu razvoju, ker bo v nasprotnem primeru kulturna/naravna dediščina propadla, saj njenih funkcij v sedanjih okoliščinah velikokrat sploh ni moč izkoristiti.

Na seji komisije je bilo izpostavljeno vprašanje naknadnega plačila komunalnega prispevka, saj se postavlja vprašanja, ali lahko občina od lastnika objekta, zgrajenega na območju, ki je bilo naknadno komunalno opremljeno, zahteva plačilo komunalnega prispevka za pokrije stroškov izgradnje komunalne infrastrukture. Ob tem se v povezavi z DDV postavlja vprašanje narave komunalnega prispevka: ali je to davek ali strošek oziroma prodana storitev (relevantno za občine, ki si ne morejo poračunati DDV). To dilemo bo treba rešiti s spremembo davčne zakonodaje.

Darko Fras, l.r.
predsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za državno ureditev k Predlogu Zakona o dopolnitvah Zakona o upravnem sporu (ZUS-1B) – skrajšani postopek

Komisija Državnega sveta za državno ureditev je na podlagi 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) in drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) sprejela naslednje

M n e n j e k Predlogu Zakona o dopolnitvah Zakona o upravnem sporu (ZUS-1B) – skrajšani postopek

Komisija za državno ureditev je na 118. seji 10. 7. 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o upravnem sporu, ki ga je v obravnavo Državnemu zboru predložila Vlada.

Komisija podpira predlog zakona.

Predstavnica predlagatelja je obrazložila, da predlog uvaja t.i. ugotovitveno tožbo, s katero bo mogoče zahtevati ugotovitev nezakonitosti upravnega akta, s katerim je bil tožnik prizadet v svojih pravicah ali pravnih koristih. V primeru utemeljene ugotovitvene tožbe bo sodišče lahko s sodbo ugotovilo, da je pravni akt nezakonit. Upravno sodišče bo lahko odločalo tudi o povrnitvi stroškov, ali pa v skladu z zakonom napotilo tožnika na pravdo. Zoper ugotovitveno sodbo Upravnega sodišča ne bo dovoljena pritožba, mogoči pa bosta obnova in revizija pod pogoji, ki jih določa zakon.

Komisija ugotavlja, da predlog sledi odločbi ustavnega sodišča (Ur.l. RS, št. 98/11) in odpravlja pomanjkljivosti. Predlog omogoča splošno zagotavljanje učinkovitega sodnega varstva. Z ugotovitveno tožbo bo mogoče zahtevati ugotovitev nezakonitosti upravnega akta, s katerim je bil tožnik prizadet v svojih pravicah in pravnih koristih. Člani komisije na predlog novele niso imeli pripomb in so jo soglasno podprli.

Bogomir Vnučec, l.r.
predsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o podpornem okolju za podjetništvo (ZPOP-1A) – skrajšani postopek

Komisija Državnega sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance je na podlagi drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) in 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) sprejela naslednje

M N E N J E

k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o podpornem okolju za podjetništvo (ZPOP-1A) – skrajšani postopek

Komisija Državnega sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance je na 61. seji 10. julija 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o podpornem okolju za podjetništvo, ki ga je Državnemu zboru v obravnavo predložila Vlada.

Komisija podpira predlog zakona.

Vlada je v zakonodajno obravnavo hkrati po skrajšanem postopku predložila tri predloge zakonov, s katerimi želi vsebinsko in organizacijsko preoblikovati izvajalske institucije na področju pospeševanja konkurenčnosti, raziskav in tehnološkega razvoja, podjetništva in inovativnosti, turizma ter internacionalizacije gospodarstva. Odločitev o združevanju Javne agencije RS za podjetništvo in tuje investicije (JAPTI), Javne agencije za tehnologijo RS (TIA) in Slovenske turistične organizacije (STO) v novo agencijo ter Javnega sklada RS za podjetništvo in Javnega sklada RS za regionalni razvoj in razvoj podeželja v javni sklad bo po navedbah vlade racionalizirala in optimizirala njihovo delo, znižala stroške delovanja ter imela ugodne javnofinančne učinke.

S predlaganimi spremembami Zakona o podpornem okolju za podjetništvo se podajajo ustrezne pravne podlage za delovanje javnega sklada in javne agencije, ki bosta nastala ob združevanju obstoječih javnih skladov in javnih agencij. Združevanje naj bi v prvi fazi zaradi spremenjene

organizacije in povečanja učinkovitosti delovanja prineslo prihranek v višini 5 %, v kasnejši fazi pa, upoštevaje optimizacijo delovanja in kadrovske spremembe, še nadaljnjih 10 %.

Člani komisije so se strinjali, da vsak poseg v zakonodajo, ki prispeva k racionalizaciji delovanja javnega sektorja in posledično nižjim stroškom velja podpreti, vendar pa so v težkih razmerah, v katerih se je znašlo slovensko gospodarstvo še pomembnejši neposredni ukrepi, ki bodo ponudili finančno podporo podjetjem in podjetništvu ter pospešili gospodarski razvoj. Zato je po mnenju komisije bolj kot varčevalni vidik pomembnejše zagotavljanje podpornega okolja, v katerem se bo spodbujala rast vseh gospodarskih subjektov, tehnološki razvoj in inovativnost.

Alojz Kovšca, l. r.
podpredsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o preprečevanju omejevanja konkurence (ZPOmK-1D) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance je na podlagi drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) in 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) sprejela naslednje

M N E N J E

k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o preprečevanju omejevanja konkurence (ZPOmK-1D) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance je na 61. seji 10. julija 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o preprečevanju omejevanja konkurence, ki ga je Državnemu zboru v obravnavo predložila Vlada.

Komisija podpira predlog zakona.

Rešitve, ki jih ponuja predlog zakona bodo po besedah predstavnika predlagatelja zakona omogočile nemoteno preoblikovanje Urada RS za varstvo konkurence v Javno agencijo RS za varstvo konkurence. Neodvisen in samostojen organ bo zagotavljal učinkovito konkurenco in ustrezno poslovno okolje.

Spremembe zakona se nanašajo na organe agencije, njihovo imenovanje in pristojnosti. V skladu s predlogom sta organa agencije svet agencije, kot petčlanski organ, ki ga na predlog vlade imenuje Državni zbor in direktor agencije, ukinja pa se komisijo za varstvo konkurence, kot poseben organ odločanja.

Člani komisije razumejo predvidene spremembe v organiziranosti in preoblikovanju urada kot rešitev, ki bo imela vsebinske posledice in ki ne spreminja zgolj formo. Kritična ocena doseženih učinkov sprejetih odločitev bo možna in potrebna kasneje, ob pripravljenem letnem poročilu, iz katerega bo tudi razvidno ali so bile izvedene spremembe pri regulaciji tako občutljivega področja kot je področje zagotavljanja varstva konkurence, dovolj subtilno naravnane.

Alojz Kovšca, l. r.
podpredsednik

Poročilo Komisije Državnega sveta za kulturo, znanost, šolstvo in šport k obravnavi problematike združevanja Srednje elektro-tehnične šole Maribor, Lesarske šole Maribor in Tehničnega šolskega centra Maribor

Komisija Državnega sveta za kulturo, znanost, šolstvo in šport je na podlagi 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) pripravila naslednje

P o r o č i l o

k obravnavi problematike združevanja Srednje elektro-tehnične šole Maribor, Lesarske šole Maribor in Tehničnega šolskega centra Maribor

Komisija Državnega sveta za kulturo, znanost, šolstvo in šport je na 56. seji 10. 7. 2012 obravnavala problematiko združevanja Srednje elektro-tehnične šole (SERŠ) Maribor, Lesarske šole (LŠ) Maribor in Tehničnega šolskega centra (TŠČ) Maribor, s katero so ravnatelji omenjenih srednjih šol seznanili tudi Državni svet. V razpravi so sodelovali člani komisije in predstavniki Ministrstva za izobraževanje, znanost, kulturo in šport dr. Jurij Šink, LŠ šole Maribor Aleš Hus, SERŠ Maribor Ivan Ketiš, TŠČ Maribor Drago Kamenik in Zveze srednji šol in dijaških domov Fani Al-Mansour.

Obravnavana problematika posega na pomembno področje mreže javnih srednjih šol, ki statusno še vedno ni urejena v skladu z zakonodajo, tako kot je predšolska in osnovnošolska mreža. Občutljivost problematike se je že večkrat intenzivno pokazala od poskusov z usmerjenim izobraževanjem dalje. Podobne zaostritve kot v obravnavanem primeru se znajo pojaviti jeseni tudi pri drugih posegih, čeprav predlagatelji zatrjujejo, da se prizadeti z novostmi strinjajo.

Na podlagi razprave in gradiva je komisija sprejela naslednje sklepe oziroma ugotovitve in priporočila Ministrstvu za izobraževanje, znanost, kulturo in šport:

1. Komisija ugotavlja, da so poslanci Državnega zbora za odločanje na 7. nujni seji Odbora za izobraževanje, znanost, kulturo, šport in mladino dne 3. julija 2012 prejeli pomanjkljive podatke in sporne informacije.

Ministrstvo v predlogu gradiva za Vlado RS z dne 3. 7. 2012 (*Predlog Sklepa o združitvi javnega vzgojno-izobraževalnega zavoda Srednja elektro-računalniške šole Maribor, javnega vzgojno-izobraževalnega zavoda Lesarske šole Maribor in javnega vzgojno izobraževalnega zavoda Tehničnega šolskega centra Maribor in Sklepa o ustanovitvi javnega vzgojno izobraževalnega zavoda Tehniški šolski center Maribor*) navaja, da so bili v razpravo vključeni javni zavodi, na katere se predlagani sklepi nanašajo, in da so podali svoje mnenje in predloge. Komisija ugotavlja, da navedbe niso točne. Po 30. členu Zakona o zavodih ustanovitelju podajo mnenje sveti zavodov, ki pa v razpravo sploh niso bili vključeni. Preko predstavnikov sveta zavoda starši, dijaki, lokalna skupnost in zaposleni uresničujejo tako temeljno človekovo pravico sodelovanja pri upravljanju javnih zadev po 44. členu Ustave kot tudi ustavno pravico do soodločanja po 75. členu Ustave RS. Zgolj pogovori ministrstva z ravnatelji zavodov niso zadostni za uporabo te pravice. Takšno stališče izhaja tudi iz odločitve Ustavnega sodišča: "V pravni državi mora obstajati tak sistem organizacije, ki omogoča izvajanje Ustave in zakonov ter tak sistem postopkov, ki omogočajo izvrševanje pravic in svoboščin" (Odl. št. U-I-13/94 z dne 21.1.1994, Ur. l. RS, št. 6/94 in OdlUS III, 8). Komisija opozarja, da ministrstvo ni vključilo vseh ključnih skupin deležnikov, ki jih spremembe zadevajo, kot je bilo to predstavljeno poslancem na Odboru za izobraževanje, znanost, kulturo, šport in mladino.

2. Komisija ministrstvu priporoča, da v oblikovanje mreže javnih šol vključi vse socialne partnerje po Zakonu o poklicnem in strokovnem izobraževanju, pa tudi združenja občin in ostalo zainteresirano javnost.

Ministrstvo pri načrtovanem združevanju mariborskih strokovnih srednjih šol ni vključilo socialnih partnerjev po Zakonu o poklicnem in strokovnem izobraževanju in kot predvidevajo tudi stališča

Bele knjige iz leta 2011, ki na podlagi mednarodnih primerjav poudarja pomen sodelovanja med delodajalci (gospodarskimi družbami), delojemalci (sindikati) in državo. Prav gospodarska in obrtna zbornica v Sloveniji sta v zadnjih letih posebno pozornost namenili razvoju kadrov na področju poklicnega in strokovnega izobraževanja, vendar brez možnosti vplivanja v obravnavanem primeru.

V razpravo prav tako nista bili vključeni združenji občin, zlasti pa Občina Maribor. Poudarek sledi dejstvu, da reorganizacija srednjega poklicnega in strokovnega šolstva zadeva celotno podravsko regijo. Razvoj poklicnega in strokovnega izobraževanja je v interesu širše lokalne skupnosti, saj pomembno vpliva na njen razvoj. Oblikovanje oziroma reorganizacija mreže šolstva zadeva oziroma vpliva na delovanje občin, zato je treba v sodelovanju vključiti tudi združenji občin.

3. Komisija ministrstvu priporoča, da pri preoblikovanju javne mreže srednjega šolstva in pri pripravi oblikovanja elaboratov v razpravo ustrezno vključi ključne deležnike: nacionalni strokovni svet za poklicno in strokovno izobraževanje, druga strokovna združenja, združenja šol, ravnateljev, reprezentativne sindikate s področja šolstva in gospodarstva ter vse, ki jih poseganje na to področje zadeva.

Komisija poudarja, da statistične podlage in ocena stanja pomenijo zgolj podlago oziroma izhodišče, na podlagi katerega lahko ministrstvo ob sodelovanju socialnih partnerjev in zainteresirane javnosti pripravi projekt oziroma elaborat združevanja šol. Komisija tudi ugotavlja, da ministrstvo preko svojih spletnih strani, pa tudi drugače strokovno in zainteresirano javnost ne obvešča niti o statističnih ocenah niti o podlagah in strategijah načrtovanega združevanja šol. Ministrstvo tudi ni predstavilo finančnega ali kakršnega drugečnega učinka združevanja navedenih mariborskih srednjih šol.

4. Komisija ministrstvu priporoča, da predlagani sklep zaradi pomanjkljivega in netransparentnega postopka umakne iz procedure in najprej vzpostavi socialni dialog s strokovno in zainteresirano javnostjo za doseg čim večjega soglasja o novih rešitvah. Skladno s tem naj predloge novih sklepov in ustanovitvenih aktov objavi na svojih spletnih straneh in s tem omogoči javno, demokratično razpravo.

Komisija poudarja, da je ministrstvo reorganizacijo mreže šol začelo brez predhodnega posvetovanja s šolami in strokovne javnosti, brez tehtnega, argumentiranega in dokumentiranega premisleka, podanega v pisni obliki. Vlada in ministrstvo bi morala spoštovati avtonomijo šol in strmeti k dogovarjanju pri spreminjanju mreže javnih šol. Skupna prizadevanja za strokovno utemeljene in z najširšim soglasjem dogovorjene ter ne vsiljene rešitve so temelj, ki omogoča razvoj slovenskega poklicnega in strokovnega izobraževanja in njegovo hkratno uspešno navezovanje na potrebe v gospodarstvu. Celostna obravnava javnega poklicnega in strokovnega šolstva pa je priložnost za deficitarne poklice, ki drugače ne bi preživel, s tem pa bi oslabili tudi nekatere gospodarske oziroma obrtne panoge.

5. Komisija ministrstvu priporoča, da usklajene predloge predpisov o združevanju šol oziroma konkretne akte o ustanovitvi pošlje v medresorsko usklajevanje vsem ministrstvom, ki jih glede na Poslovnik Vlade RS spremembe zadevajo: poleg Ministrstvu za finance tudi Ministrstvu za gospodarski razvoj in tehnologijo.

Komisija opozarja, da imajo ostali posegi v sedanjo mrežo javnih srednjih šol podobne značilnosti, čeprav predlagatelji trdijo, da jih uvajajo s soglasjem subjektov, ki so vključeni v spremembe.

Dr. Zoltan Jan, l.r.
predsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za državno ureditev k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP-H) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za državno ureditev je na podlagi 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) in drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) sprejela naslednje

M N E N J E

k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP-H) – nujni postopek

Komisija za državno ureditev je na 118. seji 10. 7. 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o splošnem upravnem postopku, ki ga je v obravnavo Državnemu zboru predložila Vlada.

Komisija podpira Predlog zakona.

Predstavnik predlagatelja je pojasnil, da je Predlog zakona eden izmed gradnikov novega način poslovanja javne uprave in pravosodja, ki bo z uvedbo celovitega elektronskega poslovanja omogočila bistveno povečanje učinkovitosti in kakovosti poslovanja ter hkratno znižanje stroškov tako na strani države, kot tudi na strani gospodarstva.

S Predlogom zakona se v pravni red uvaja spremembe na področju overjanja lastnoročnih podpisov in kopij, ki jih trenutno izvajajo upravne enote. Namen predlagatelja je razširitev stvarne pristojnosti na področju overitev in izenačenje tovrstnih overitev z overitvami, ki jih opravljajo notarji. Po veljavni ureditvi so bile t.i. upravne overitve izenačene z notarskimi samo za potrebe upravnih postopkov, po uveljavitvi novele pa bo dana možnost, da se izenačijo tudi na drugih pravnih področjih, kjer se z materialnim dejanjem zgolj potrjuje pristnost podpisa predlagatelja overitve oziroma ugotavlja istovetnost kopije z izvirno listino. To za uporabnike storitve pomeni lažjo dosegljivost in cenovno ugodnejšo alternativo enaki notarski storitvi. Predlog zakona ne uvaja novih organov, niti ne zahteva reorganizacije obstoječih. Prav tako bodo upravne enote po zagotovilih predlagatelja dejavnosti, povezane z razširitvijo veljavnosti overitev, lahko opravljale z obstoječimi kadri.

V upravnem postopku bo za stranke novost tudi ta, da bodo uradne osebe v postopkih pred organom strankam na zahtevo dolžne pomagati pri izpolnjevanju obrazcev. Ocenjuje se, da se bo s tem uprava še bolj približala potrebam svojih uporabnikov, ki bodo tako lažje in hitreje prišli do svojih materialnih pravic. V primerih pripravljenih obrazcev tudi ne bo nujno jemanje vloge ustno na zapisnik, kar je praviloma zahtevnejše kot zgolj izpolnjevanje obrazca, s čimer bi se lahko olajšalo tudi delo organa.

Predlog zakona poleg tega razširja stvarno pristojnost za izvajanje nalog po Zakonu o splošnem upravnem postopku na organe in druge pravne ter fizične osebe, ki na podlagi javnega pooblastila opravljajo naloge enotnih vstopnih točk. Na ta način bo po predlagatelju omogočil lažjo dostopnost do storitev in jih posledično približal državljanom. Pogoji in postopek za pridobitev javnega pooblastila so v Predlogu zakona opredeljeni na novo. Pošta Slovenije d.o.o. in Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve bosta pridobili pooblastilo na podlagi zakona, saj so poštne poslovalnice in izpostave dobro razporejene po celotnem ozemlju Republike Slovenije, poleg tega pa je njihov delavni čas bolj prilagojen življenjskemu ritmu državljanov in gospodarskih subjektov.

Komisija je bila seznanjena, da se s Predlogom zakona spreminja veljavna ureditev Zakona o državni upravi, ki je na sistemski ravni urejala delovanje enotnega državnega portala e-uprava, centralnega informacijskega sistema, komunikacijskega omrežja javne uprave in enotnega

kontaktnega centra. Pošti Slovenija, d.o.o. se podeljuje javno pooblastilo za upravljanje s centralnim informacijskim sistemom, pretvorbo fizičnih dokumentov v digitalno obliko ter elektronsko hrambo dokumentarnega in arhivskega gradiva. Predlog zakona določa, da se upravljanje komunikacijskega omrežja javne uprave in enotnega kontaktnega centra izvaja preko javno zasebnega partnerstva (koncesija). Predlagatelj ocenjuje, da bo s tem omogočeno bistveno znižanje stroškov poslovanja in informatike za državni proračun in druga javna finančna sredstva (najmanj v skupni višini 11,1 milijona evrov letno).

Komisija pozitivno ocenjuje namen predlagatelja in predlagane rešitve, ki gredo v smeri odprave administrativnih ovir, učinkovitejšega upravnega postopka in približevanja uporabnikom. Obenem komisija opozarja, da bo imel Predlog zakona za posledico korenite in obsežne spremembe, ki zahtevajo premislek in vključenost vseh zainteresiranih akterjev (npr. notarjev, zasebnih ponudnikov informacijske tehnologije). Obravnava zakona po nujnem postopku po mnenju komisije tega ne omogoča, prav tako pa v skladu s Poslovnikom Državnega zbora samo zniževanje stroškov tudi ni utemeljen razlog za to, da se Predlog zakona obravnava po nujnem postopku. Z novelo Zakona o splošnem upravnem postopku se spreminja Zakon o državni upravi, pri čemer spremembe niso zgolj uskladitvene narave. Po mnenju članov komisije je tak način spreminjanja zakonodaje sporen, saj otežuje sledljivost sprememb in povzroča nepreglednost pravnega reda.

Člani komisije so v razpravi izrazili pomisleke v zvezi s hitrim prehodom na celovito elektronsko poslovanje države. Pri tem je namreč treba upoštevati dejstvo, da celotno prebivalstvo ni enako digitalno pismeno in tudi nima enakih možnosti za dostop do interneta. Po mnenju komisije se mora prehod odvijati postopno, v vmesnem obdobju pa morajo ljudje imeti možnost izbire med elektronskim in papirnatim poslovanjem.

V zvezi z novo normativno obveznostjo uradne osebe, da stranki pomaga pri izpolnjevanju obrazca, komisija ugotavlja, da bo treba s podzakonskimi akti natančno opredeliti način pomoči, da ne bo prihajajo do različnih razlag določbe v konkretnih primerih.

Komisija opozarja, da gre pri podelitvi javnega pooblastila Pošti Slovenije d.o.o. za pomembno spremembo, ki je upravičena z vidika trenutne potrebe po zniževanju stroškov, a se lahko dolgoročno izkaže za prenagljeno in nedomišljeno. Pošta Slovenije je sicer gospodarska družba v državni lasti, a zastavlja se vprašanje morebitne spremembe v lastniški strukturi in posledic le-te na izvajanje nalog, ki izhajajo iz javnega pooblastila. V pogodbi med državo in Pošto Slovenije je treba natančno opredeliti naloge, tehnološke pogoje, medsebojne pravice in obveznosti ter sankcije v primeru neizvajanja ali nezakonitega izvajanja javnega pooblastila. Pošta Slovenije bo morala v kratkem času poleg ustrezne infrastrukture za učinkovito izvajanje nalog zagotoviti tudi usposobljen in kompetenten kader. Komisija je izpostavila tudi, da se utegne z uveljavitvijo sprememb, ki jih prinaša Predlog zakona, še poslabšati varnost poštne poslovalnice, ki že tako ni na zadovoljivi ravni, pričakovana večja obremenjenost poslovalnic pa bo varnostna tveganja le še povečala.

Komisija pričakuje, da bodo njene pripombe in opozorila ustrezna upoštevana v nadaljevanju zakonodajnega postopka.

Jože Mihelčič, l.r.
podpredsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za državno ureditev k Poročilu o izvajanju Resolucije o nacionalnem programu preprečevanja in zatiranja kriminalitete za leto 2011

Komisija Državnega sveta za državno ureditev je na podlagi drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) in 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) sprejela naslednje

M N E N J E
k Poročilu o izvajanju Resolucije o nacionalnem programu preprečevanja in zatiranja
kriminalitete za leto 2011

Komisija Državnega sveta za državno ureditev je na 118. seji 10. 7. 2012 obravnavala Poročilo o izvajanju Resolucije o nacionalnem programu preprečevanja in zatiranja kriminalitete za leto 2011, ki ga je v obravnavo Državnemu zboru predložila Vlada.

Komisija se je seznanila s poročilom.

Predstavnik Ministrstva za notranje zadeve je uvodoma pojasnil, da je poročilo pripravila Komisija za preprečevanje in zatiranje kriminalitete, ki je pristojna za opravljanje neposrednih nalog nadzora nad izvajanjem Resolucije o nacionalnem programu preprečevanja in zatiranja kriminalitete za obdobje 2007-2011 (v nadaljevanju: resolucija). Programi, zapisani v resoluciji, so bili večinoma uresničeni, kar je razvidno iz pripravljenih poročil odgovornih organov, ki so nosilci posameznih v resoluciji določenih nalog (Ministrstvo za notranje zadeve – Policija, Ministrstvo za pravosodje in javno upravo, Ministrstvo za izobraževanje, znanost, kulturo in šport, Ministrstvo za finance in Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije). V letu 2011 so bile uresničene vse načrtovane aktivnosti, razen dela programa, načrtovanega v letu 2009, ki se nanaša na ustanovitev probacijske službe v pomoč pri rehabilitaciji žrtev in storilcev kaznivih dejanj na Ministrstvu za pravosodje in javno upravo. Ustanovitev omenjene je po besedah predstavnika odvisna od nadaljnje proučitve ustreznih zakonskih sprememb, potrebne pa bodo tudi obširne sistemske in organizacijske spremembe, ki zahtevajo dodatna kadrovska in finančna sredstva.

Komisija je bila seznanjena, da je Vlada v letu 2010 imenovala delovno skupino, ki je pripravila besedilo predloga Resolucije o nacionalnem programu preprečevanja in zatiranja kriminalitete za obdobje 2012-2016. Predlog resolucije je v fazi usklajevanja na Ministrstvu za notranje zadeve in bo v kratkem vložen v parlamentarno proceduro.

Komisija ugotavlja, da Poročilo o izvajanju resolucije o nacionalnem programu preprečevanja in zatiranju kriminalitete za leto 2011 sledi temeljnemu cilju resolucije, ki je v usmeritvi naporov državnih institucij in civilne družbe v ustvarjanje okoliščin, ki bodo prebivalcem Republike Slovenije zagotovile prebivanje in delo v varnem okolju ter jim omogočile kakovostno življenje.

Komisija na poročilo ni imela pripomb.

Jože Mihelčič, l.r.
podpredsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za državno ureditev k Letnemu poročilu o učinkovitosti in uspešnosti sodišč za leto 2011

Komisija Državnega sveta za državno ureditev je na podlagi drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) in 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) sprejela naslednje

M N E N J E
k Letnemu poročilu o učinkovitosti in uspešnosti sodišč za leto 2011

Komisija Državnega sveta za državno ureditev je na 118. seji 10. 7. 2012 obravnavala Letno poročilo o učinkovitosti in uspešnosti sodišč za leto 2011, ki ga je v obravnavo Državnemu zboru predložil Sodni svet.

Komisija se je seznanila s poročilom.

Predstavnik Sodnega sveta Republike Slovenije je uvodoma obrazložitev poročilo, dodatna pojasnila pa je podala predstavnica Ministrstva za pravosodje in javno upravo.

Sodni svet v skladu z deseto alinejo 28. člena Zakona o sodiščih spremlja, ugotavlja in analizira učinkovitost in uspešnost dela sodišč ter sprejme letno poročilo o učinkovitosti in uspešnosti sodišč.

Sodni svet v svojem prvem poročilu ugotavlja, da je bilo poslovanje slovenskih sodišč v letu 2011 pozitivno. Sodstvo obvladuje priпад zadev, vzdržuje število nerešenih zadev pod številom pripada v letu in rešuje zadeve v optimalnem času. Rezultati analize pa vendarle izkazujejo manj uspešno poslovanje določenih sodišč (problematična so predvsem okrožna in posamezna delovna sodišča) in slabše kazalnike poslovanja na določenih pravnih področjih (reševanje gospodarskih sporov, kazenskih zadev, insolvenčnih zadev in nepremičninske izvršbe). Z vidika neustrezne starostne strukture nerešenih zadev so kritična nekatera prvostopenjska sodišča, najstarejše nerešene zadeve pa se pojavljajo zlasti na kazenskem, pravnem, gospodarskem, zapuščinskem in nepravdnem področju. Za te primere je Vrhovno sodišče Republike Slovenije pripravilo posebne ukrepe in postopke, s katerimi se dosega usmerjeno delovanje na problematičnih sodiščih oziroma področjih. Na gospodarskem oddelku Okrožnega sodišča v Ljubljani se tako že izvaja poseben poskusni program reševanja zadev.

Stališče Sodnega sveta je, da bi bilo potrebno postopno zniževati število sodnikov, ob tem pa sodnikom zagotoviti zadostno opremljenost s podpornim osebjem in jih razbremeniti nesodniških opravil. Za nadaljnji razvoj sodne uprave in optimalno upravljanje sodnih zadev pa je bistvena krepitev vloge Vrhovnega sodišča in predsednikov sodišč.

Analiza stanja na slovenskih sodiščih je pokazala več sistemskih problemov, ki se nanašajo na prostorsko problematiko, optimizacijo mreže sodišč, organizacijo dela in prenovu poslovnih procesov na sodiščih, na problematiko implementacije predpisov, spremljanje poslovanja sodišč, napredovanje sodnikov, ocenjevanje sodniškega dela, izobraževanje sodnikov in sodnega osebja ter na plačni položaj sodnikov. V skladu s prepričanjem, da bo z dosego ciljev na prioritetenih področjih sodstvo samo izboljšalo svojo javno podobo, je Sodni svet za vsako od navedenih prioritetenih področij oblikoval ustrezne predloge rešitev.

Predstavnik Sodnega sveta je še izpostavil, da bi bilo treba pozornost usmeriti na zmanjšanje števila pripada zadev. To je po njegovem mnenju mogoče doseči le z ustaljeno sodno prakso, ki bi omočila predvidljivost možnosti za uspeh v posameznih sodnih postopkih. Do ustaljene sodne prakse po mnenju predstavnika ne more priti zaradi nenehnega spreminjanja procesne zakonodaje, v kateri pa pogosto tudi niso ustrezno urejena prehodna obdobja.

Predstavnica Ministrstva za pravosodje in javno upravo je izpostavila pomen aktivnega sodelovanja ministrstva s Sodnim svetom in Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije pri oblikovanju predpisov, ki se nanašajo na položaj sodnikov in sodstva. Prihodnji napor na področju zakonodaje morajo biti usmerjeni na ustrezno optimizacijo mreže sodišč, katere temelj je vzpostavitev sodnega okrožja kot osnovne organizacijske ravni sodišč. Z ustreznim sistemom napredovanja sodnikov bi lahko omogočili prehajanje sodnikov iz okrajnih na okrožna sodišča, ki so po številu pripada zadev bolj obremenjena. Po besedah predstavnice ministrstva bi bilo treba spremeniti tudi pogostost ocenjevanja sodnikov. Namesto sedanjega triletnega ocenjevalnega obdobja in velikega števila hitrejših napredovanj bi bilo bolj racionalno sodnikovo delo ocenjevati redno na vsakih šest let.

V razpravi sta predstavnika Sodnega sveta in Ministrstva za pravosodje in javno upravo z odgovori na zastavljena vprašanja še dodatno obrazložila poročilo.

Komisija pozdravlja uspešno reševanje sodnih zaostankov, a pri tem ugotavlja, da se čim hitrejši zaključek sodnega postopka prepogosto poskuša doseči z iskanjem procesnih napak, pri čemer je načelo materialne resnice postavljeno na stranski tir. Po mnenju komisije je v določenih primerih vprašljiva tudi smotrnost delegiranja posameznih zadev na druga stvarno pristojna sodišča s ciljem

enakomerne obremenitve sodišč, saj to lahko privede do nesorazmerno visokih sodnih stroškov (npr. delegiranje zadeve okrajnega sodišča v Mariboru okrajnemu sodišču v Lendavi). Člani komisije so opozorili tudi na pogojevanje začetka sodnega postopka s plačilom neprimerno visokih sodnih taks, kar je problematično zlasti pri stečajnih postopkih.

Člani komisije so v razpravi izpostavili tudi negativno vlogo medijev v sodnih postopkih. Novinarji po mnenju komisije v iskanju senzacionalističnih novic pogosto ne upoštevajo novinarskih kodeksov, pri tem pa z medijsko izpostavljenostjo obtožencem, ki se kasneje lahko izkažejo za nedolžne, naredijo nepopravljivo škodo.

Komisija ocenjuje, da je poročilo pregledno in izčrpno, vsebina pa smiselno strukturirana in ustrezno obrazložena. Komisija pozdravlja prizadevanja Sodnega sveta za ohranjanje poslanstva in temeljnih vrednot slovenskega sodstva in njegov prispevek k zagotavljanju takih pogojev delovanja sodišč, ki omogočajo neodvisno in nepristransko sojenje brez nepotrebne odlašanja. Komisija tudi pričakuje, da bo Ministrstvo za pravosodje in javno upravo konkretne predloge sprememb, navedene v poročilu, upoštevalo pri nadaljnjem oblikovanju predpisov s področja sodstva.

Jože Mihelčič, l.r.
podpredsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance k Predlogu zakona o preprečevanju zamud pri plačilih (ZPreZP-1) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance je na podlagi drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) in 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) sprejela naslednje

M N E N J E

k Predlogu zakona o preprečevanju zamud pri plačilih (ZPreZP-1) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za gospodarstvo, obrt, turizem in finance je na 4. izredni seji 12. julija 2012 obravnavala Predlog zakona o preprečevanju zamud pri plačilih, ki ga je Državnemu zboru v obravnavo predložila Vlada.

Komisija podpira predlog zakona.

Komisija se je seznanila s pripombami in predlogi Gospodarske zbornice Slovenije k predlogu zakona in se z njimi v večjem delu strinja. Gospodarska zbornica Slovenije ugotavlja, da je sprememba zakona nujna, uvedba instituta izvršnice, ki naj bi vzpostavila večjo plačilno disciplino pa zaželeno novost. Vendar pa nekatera odprta vprašanja glede novega instituta že nakazujejo, da bodo potrebni dodatni premisleki in rešitve, če so ambicije predlagatelja zagotoviti za vse udeležence varen pravni in plačilni instrument.

V razpravi o predlogu zakona je komisija izoblikovala konkretne predloge, ki bi po njenem mnenju pripomogli k večji učinkovitosti zakona:

Glede na definicijo iz 6. člena predloga zakona, ki kot javni organ opredeljuje tudi drugo javno osebo, se komisiji zastavlja vprašanje ali ta status za nekatere družbe (npr. občinska komunalna podjetja, za podjetja na področju energetike ter podjetja z večinskim lastništvom države) ne pomeni poslabšanja njihovega konkurenčnega položaja v primerjavi z družbami, ki niso posredno ali neposredno v državni lasti.

Komisija predlaga, da se v 6. členu doda 4. odstavek, ki se glasi:

»Med druge javne osebe iz tretjega odstavka se ne uvrščajo družbe, ki sicer izpolnjujejo pogoje iz tretjega odstavka 6. člena tega, prihodke pa pridobivajo na trgu v konkurenci z gospodarskimi družbami oz. gospodarskimi subjekti iz prvega odstavka 6. člena«.

Komisija opozarja na termin, ki ga uvaža predlagatelj v 14. členu predloga zakona »povrnitev stroškov izterjave« in meni, da bi bila glede na vsebino primernejša uporaba izraza »povrnitev stroškov terjanja« ali »stroškov opominjanja«.

Komisija predlaga, da se v 37. členu doda besedilo, ki bo določalo, da se obveznost, ki je zavarovana z izvršnico ne prijavlja kot zapadla obveznost v obvezni večstranski pobot po tem zakonu. V tem primeru namreč obstaja veliko tveganje, da lahko upnik dvakrat unovči svojo terjatev, breme izterjave preplačane obveznosti pa bo v celoti na strani dolžnika.

Alojz Kovšca, l.r.
podpredsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o umeščanju prostorskih ureditev državnega pomena v prostor (ZUPUDPP-A) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na podlagi drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) in 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) sprejela naslednje

M N E N J E

k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o umeščanju prostorskih ureditev državnega pomena v prostor (ZUPUDPP-A) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na 83. seji 9. julija 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o umeščanju prostorskih ureditev državnega pomena v prostor, ki ga je Državnemu zboru v obravnavo predložila Vlada.

Komisija podpira Predlog zakona.

Komisija se je seznanila z vsebino predlaganih sprememb in dopolnitev navedenega zakona, pri čemer so nekatere vezane na Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o prostorskem načrtovanju (Predlog ZPNačrt). S predlagano optimizacijo seznama nosilcev urejanja prostora in njihovo aktivnejšo vlogo v postopkih priprave DPN se pričakuje povečanje njihove (so)odgovornosti, saj se njihovo delo in pristojnosti ne končajo s pripravo smernic in mnenj, ampak morajo aktivneje sodelovati v celotnem postopku, tudi s pripravo konkretnih rešitev in predlogov ukrepov. Uvajajo se splošne in posebne smernice, pri čemer bodo slednje v primeru DPN obvezne. Po vzoru Predloga ZPNačrt se urejajo situacije, ko nosilci urejanja prostora pri pripravi mnenj in smernic ne upoštevajo rokov. Dopolnjuje se vloga občin na način, da bodo skupaj z mnenji dajale projektne pogoje, tako da veljajo enaki pogoji za državne in lokalne nosilce urejanja prostora. Nadalje se povečuje odgovornost investitorja, ki je naročnik strokovnih podlag in DPN, za strokovno, učinkovito in pravočasno pripravo DPN. Nadalje se ureja stroškovna in časovna racionalizacija pri naročanju tehničnih strokovnih podlag (idejna zasnova, idejni projekt) glede na to, ali se v postopku priprave DPN opravi tudi presoja vplivov na okolje ali ne. Predlaga se tudi uskladitvena sprememba zaradi sprememb ZPNačrt, saj le-ta ukinja ugotavljanje usklajenosti OPN na ministrstvu ozirom Vladi, in sicer v primeru, ko občine načrtujejo določene prostorske ureditve

državnega pomena. Manjša sprememba se nanaša na delo razlastitvenih upravičencev, tako državnih kot občinskih, in sicer je razlastitveni upravičenec vezan na ureditev (državna, lokalna) in ne na prostorski akt. Po veljavni ureditvi je namreč razlastitveni upravičenec vezan na osebo, ki je prostorski akt sprejela: Ker se lahko z občinski prostorskimi akti načrtuje državna infrastruktura, to pomeni, da je občina razlastitveni upravičenec za državne objekte in obratno, kar ni ustrezna ureditev.

Komisija je bila seznanjena, da je predlagatelj pri pripravi novele zakona upošteval stališča Inženirske zbornice Slovenije, Zbornice za arhitekturo in prostor Slovenije ter partnerstva Odgovorno do prostora, ki podpirajo predlagane spremembe dopolnitve zakona.

Komisija pozitivno ocenjuje predlog v 11. členu novele zakona, s katerim se uvaja možnost sočasne obravnave okoljskega poročila s strani varstvenih nosilcev urejanja prostora ter javnosti in občin v času javne razgrnitve osnutka državnega prostorskega načrta. Takšno rešitev bi si želeli tudi na nivoju občin, kjer izgubljajo veliko časa zaradi predhodne ugotovitve ustreznosti okoljskega poročila, ki mora biti izvedena pred javno razgrnitvijo dopolnjenega osnutka OPN.

Komisija nadalje pozdravlja vsebino 25. člena novele zakona, ki se nanaša na razlastitev in omejitve lastninske pravice, saj je sedanja ureditev neživiljenjska in zahteva dolgotrajne postopke.

Komisija izpostavlja opozorilo Združenja občin Slovenije, kjer zaznavajo v primeru gradnje linijskih objektov problem dolgotrajnih postopkov odkupov zemljišč in razlastitev oziroma potrebnih parcelacij za razlastitev in omejitve lastninske pravice. To je še posebej problematično pri projektih, sofinanciranih iz evropskih sredstev, saj lahko navedeni dolgotrajni postopki vplivajo na izpad evropskih sredstev. Komisija pričakuje boljšo koordinacijo ključnih akterjev, tudi v okviru geodetskih postopkov.

Darko Fras, l.r.
podpredsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja (ZVO-1E) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na podlagi drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) in 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) sprejela naslednje

M N E N J E

k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja (ZVO-1E) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na 83. seji 9. julija 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja, ki ga je Državnemu zboru v obravnavo predložila Vlada.

Komisija podpira Predlog zakona.

Predlagane spremembe in dopolnitve Zakona o varstvu okolja so po mnenju predstavnice predlagatelja zakona minimalne in so pripravljene zaradi spodbujanja gospodarstva ter administrativne razbremenitve državne in lokalne uprave.

Komisija se strinja, da se obdobje veljavnosti okoljevarstvenih dovoljenj podaljša s pet na deset let za obrate in naprave, ki niso IPPC dejavnosti oziroma naprave, saj bo to časovno in finančno

razbremenilo podjetja in občine (čistilne naprave, odlagališča) ter tudi olajšalo delo Agencije Republike Slovenije za okolje (ARSO), kjer se soočajo z velikimi zamudami pri izdaji okoljevarstvenih dovoljenj. Po navedbah predstavnice predlagatelja ta sprememba ne bo škodovala okolju. Poleg tega lahko v primeru večjih sprememb okoljske zakonodaje ARSO pozove podjetja za dopolnitev okoljevarstvenih dovoljenj. Ob opozorilu predsednika Združenja občin Slovenije, da je, ob neodzivnosti okoljskih inšpekcijskih služb, petletna veljavnost okoljevarstvenega dovoljenja z okoljskega vidika boljša možnost v primerjavi z desetletno veljavnostjo (krajše obdobje veljavnosti dovoljenja podjetja »sili« k večji okoljski usmerjenosti), je predstavnica predlagatelja novele zakona člane komisije seznanila, da se pripravljajo večje spremembe in dopolnitve Zakona o varstvu okolja, v okviru katerih se bo še letos uredilo tudi vprašanje odvzema okoljevarstvenega dovoljenja ter delovanje inšpekcijskih služb. Poleg tega je treba upoštevati, da okoljevarstvena dovoljenja, ki jih evropska zakonodaja ureja za IPPC naprave, veljajo najmanj deset let.

Komisija tudi podpira spremembo ureditve glede dopustnosti prodaje ostanka emisijskih kuponov iz rezerve za nove naprave iz državnega načrta razdelitve emisijskih kuponov za obdobje od 2008 do 2012. Na vprašanje, ali je bila opravljena analiza pričakovanih prihodkov iz naslova morebitne prodaje teh emisijskih kuponov, je komisija dobila odgovor, da se pričakuje, da bo preostalo okoli 300.000 emisijskih kuponov, vendar je nemogoče predvideti uspešnost prodaje na dražbi.

S spremembo 149. člena veljavnega zakona se med obvezne občinske gospodarske javne službe varstva okolja uvršča zbiranje določenih vrst komunalnih odpadkov in obdelava določenih vrst komunalnih odpadkov, s čimer se omogoča, da se bo del ravnanja s komunalnimi odpadki lahko urejal tudi v okviru proste gospodarske pobude. To konkretno pomeni, da se bo lahko ravnanje z odpadno embalažo uredilo na način, da bi lahko tudi komunalna podjetja na objektih, zgrajenih iz evropskih ali občinskih sredstev, opravljala del storitev ravnanja z odpadno embalažo, česar danes ne morejo, saj jo lahko le zbirajo in brezplačno oddajo družbi za ravnanje z odpadno embalažo – občine so po veljavni zakonodaji za slednje neke vrste podizvajalec. Komisija podpira predlagano spremembo veljavnega 149. člena, še posebej možnost obdelave odpadne embalaže pri izvajalcih javne gospodarske službe. Dejstvo je, da imajo komunalna podjetja veliko stroškov z zbiranjem te vrste odpadkov (zahteve glede čistosti, ločenosti, pakiranja, itd.), ki jih običajno prenesejo v ceno storitev, čeprav tega ne bi smeli. Komisija v povezavi s tem ponavlja stališče, ki ga je podala ob obravnavi Poročila o okolju v Republiki Sloveniji 2009, da bi morali veljaven sistem spremeniti tako, da bi morala podjetja, ki imajo dovoljenje za ravnanje z odpadno embalažo, del sredstev nameniti izvajalcem gospodarske javne službe zbiranja odpadkov za pokrivanje stroškov ločenega zbiranja odpadne embalaže.

Komisija ugotavlja, da bo Vlada s podzakonskim aktom podrobneje uredila, katere dejavnosti in vrste komunalnih odpadkov bodo predmet gospodarske javne službe in katere bo možno urejati na prostem trgu (npr. večje gospodarske družbe, kjer nastaja veliko odpadkov, npr. časopisni papir). Z občinskimi obveznimi javnimi službami se urejajo zadeve, ki se jih ne da urediti v okviru proste gospodarske pobude. Komisija ob tem opozarja, da obstajajo dejavnosti, ki so tržne zanimive in se bodo v skladu s predvidenimi spremembami zakona izvajale na prostem trgu, medtem ko bodo koncesionarjem ostale obvezne javne službe in bodo še naprej izvajale pritisk na uporabnike storitev.

Darko Fras, l.r.
predsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano k Predlogu zakona o spremembah Zakona o promociji kmetijskih in živilskih proizvodov (ZPKŽP-A) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano je na podlagi 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) in drugega odstavka 56. člena Zakona

o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) sprejela naslednje

M N E N J E

k Predlogu zakona o spremembah Zakona o promociji kmetijskih in živilskih proizvodov (ZPKŽP-A) – nujni postopek

Komisija za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano je na 52. seji 13. 7. 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah Zakona o promociji kmetijskih in živilskih proizvodov, ki ga je Državnemu zboru v obravnavo predložila Vlada.

Komisija podpira Predlog zakona.

Predstavnica Ministrstva za kmetijstvo in okolje je pojasnila, da se v lanskem letu sprejeti Zakon o promociji kmetijskih in živilskih proizvodov (v nadaljevanju ZPKŽP) spreminja zaradi težav oz. zapletov pri implementaciji zakona. V skladu z veljavnim 27. členom ZPKŽP na trgu namreč ni bilo moč izbrati primerne ponudnika, ki bi opravil vse zakonsko predvidene strokovne naloge. Predlagana sprememba, po kateri bo strokovne naloge iz 27. člena ZPKŽP opravljalo Ministrstvo za kmetijstvo in okolje ob tem, da lahko ministrstvo posamezne strokovne naloge opravi tudi s pomočjo zunanjega izvajalca, ki bo izbran na podlagi predpisov o javnih naročilih, je nujna zato, da se bo ZPKŽP lahko dejansko začel izvajati v praksi in se bo na ta način omogočila vzpostavitev konkurenčne sposobnosti slovenskih agroživilskih podjetij.

Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije podpira predlagane spremembe in je že v mesecu aprilu opozorila pristojnega ministra na blokado implementacije zakona, za katerega bi si želeli, da v praksi končno zaživi.

Člani komisije predlog sprememb ZPKŽP podpirajo, hkrati pa se sprašujejo, zakaj se sedaj predlagana rešitev ni predvidela in vključila že v osnovni zakon. Nekateri člani komisije so namreč že ob sprejemanju ZPKŽP opozarjali na nenavadno dolgo obdobje šestih let, za katero naj bi bila sklenjena pogodba z izvajalcem strokovnih nalog, kar v današnjem času tržnega gospodarstva, ko se tudi odnos kupcev do prehranskih izdelkov hitro spreminja, lahko pomeni oviro pri prilagajanju tržnim razmeram. Predlagana rešitev je v tem smislu fleksibilnejša, predvsem pa cenejša in zato tudi sprejemljivejša. Nekatere promocije v preteklosti so bile zelo uspešne in zaznati je, da se je potrošnik začel drugače obnašati do slovenskih proizvodov in do slovenske hrane. Če bo zakonsko predvidena promocija hitro in pravilno izpeljana, bo to lahko velika opora slovenskim kmetom in predelovalcem hrane, ki niso ravno konkurenčni v poplavi ponudbe cenejše zelenjave in drugih živilskih proizvodov. Zato je promocija slovenskih prehranskih pridelkov in izdelkov nujna.

Obstaja sicer nekaj pomislekov glede smiselnosti poseganja v proizvodnjo mleka in mesa, kjer vse že sedaj poteka organizirano preko zadrug, vendar je trenutno najpomembneje, da zakon čim prej zaživi v praksi in nudi prepotrebno oporo slovenskim kmetom in predelovalcem hrane ter na ta način tudi povečuje stopnjo prehranske samooskrbe Slovenije. Na sprejem veljavnega zakona se je namreč čakalo dolgih deset let. Morebitne potrebe po nadaljnjih zakonskih spremembah se bodo pokazale z dejanskim udejanjanjem zakona v praksi.

Cvetko Zupančič, l.r.
predsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o spodbujanju skladnega regionalnega razvoja (ZSRR-2A) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na podlagi drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) in 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) sprejela naslednje

M N E N J E

k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o spodbujanju skladnega regionalnega razvoja (ZSRR-2A) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na 10. izredni seji 13. julija 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o skladnem regionalnem razvoju, ki ga je Državnemu zboru v obravnavo predložila Vlada.

Komisija podpira Predlog zakona.

Komisija ugotavlja, da Združenje občin Slovenije in Skupnosti občin Slovenije podpirata novelo zakona, imata pa nekaj opozoril glede posameznih določil v smislu pridobitve dodatnih pojasnil.

Komisija je bila seznanjena, da so poglavitni razlogi za sprejem novele zakona po nujnem postopku racionalizacija administrativnih postopkov, izboljšanje sistemskih rešitev, ki so se od uveljavitve ZSRR-2 izkazale za težko izvedljive ter potrebna nadgradnja regionalne politike za njeno uspešno vključitev v kohezijsko politiko EU v novem programskem obdobju 2014-2020.

Za črtanje obveznosti občin, da ustanovijo RRA kot javni zavod in uvedbo obveznosti večinskega javnega deleža v lastniški strukturi RRA se je predlagatelj novele zakona odločil, ker ne želi finančno obremenjevati občin. V povezavi z opozorilom Skupnosti občin Slovenije, ali bodo glede na določilo 1. člena novele zakona, s katerim se spreminja 3. člen zakona, RRA lahko še vedno delovale kot javni zavodi v 100% javni lasti, je bila komisija seznanjena, da bo to možno tudi po uveljavitvi novele zakona, ki dopušča vse pravne oblike organiziranosti RRA, javni interes pa bo zagotovljen z večinskim javnim deležem.

Komisija podpira predlagano dodatno časovno omejitev glede prestopa mejnih občin iz razvojne regije v sosednjo regijo oziroma prestopanja občin čez mejo kohezijskih regij zaradi pravočasne izvedbe postopkov. Komisija pri tem pričakuje, da se bo razjasnila dilema Skupnosti občin Slovenije, kako se tolmači ta omejitev v primeru istočasnega prestopa občine v sosednjo razvojno regijo in čez mejo kohezijske regije.

Komisija v zvezi s 3. členom novele zakona, po kateri bo imela vsaka regija v kohezijski regiji v razvojnem svetu kohezijske regije pet predstavnikov, izpostavlja opozorilo Skupnosti občin, da je to vprašljivo, saj so razvojne regije po velikosti in številu občin članic zelo različne in bi lahko to povzročilo tudi preglasovanje v nekaterih okoljih. Z načinom oblikovanja razvojnega sveta kohezijske regije na nek način oddaljujemo občine od izvajanja regionalne politike v kontekstu kohezijske politike. Predstavnik predlagatelja zakona je poudaril, da bo zelo težko zagotoviti pravo ravnovesje med večjimi in malimi občinami znotraj razvojnih in kohezijskih regij, zato je najbolj pomembna njihova prisotnost, saj nikakor ni mogoče zagotoviti enakopravnosti vseh.

Z novelo zakona se predlaga združitev Javnega sklada RS za podjetništvo in Javnega sklada RS za regionalni razvoj in razvoj podeželja v en sklad, pri čemer se zaradi povečanja namenskega premoženja pričakuje njegova večja učinkovitost. Komisija ob tem ugotavlja, da se bo k Javnemu skladu RS za regionalni razvoj in razvoj podeželja pripojil Javni sklad RS za podjetništvo, saj ima

prvi dolgotrajnejše pogodbe in je s stroškovnega vidika tak način preoblikovanja boljši. Zaradi navedenega vprašanje prenosa zaposlenih z Javnega sklada RS za regionalni razvoj in razvoj podeželja na nov javni sklad ni predmet tega zakona, ampak Predloga zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o podpornem okolju za podjetništvo, EPA 475-VI. Komisija tudi ugotavlja, da zakon določa dve lokaciji novega javnega sklada, medtem ko bo njegov sedež določen po združitvi. Komisija opozarja, da so določbe o novem javnem skladu bolj usmerjene v podjetništvo, zaradi česar se občine bojijo, da bodo imele s svojimi projekti slabše možnosti dostopa do sredstev sklada. Komisija je bila seznanjena, da se je projekt o združevanju različnih skladov začel že pred leti, pri čemer se danes to uresničuje na način, da se združujejo skladi s sinergijskimi učinki.

Tekom izvajanja ZSRR-2 se je pokazalo problematično ustanavljanje regionalnih razvojnih svetov z odloki o ustanovitvi v dveh tretjinah občinskih svetov občin z najmanj dve tretjinsko večino prebivalstva regije. Ker je postopek zaradi take določbe 11. člena veljavnega zakona prezapleten, na kar opozarjata tudi obe reprezentativni združenji občin, še posebej v regijah z večjim številom občin, odloka o ustanovitvi razvojnega sveta praktično ni mogoče sprejeti. Komisija podpira predlog za poenostavitev ustanovitve razvojnega sveta regije. Komisija ob tem ugotavlja, da je za Združenje občin Slovenije sporno veljavno zakonsko določilo, po kateri je akt o ustanovitvi razvojnega sveta regije, ki ga sprejmejo dve tretjini občinskih svetov občin z dve tretjinsko večino prebivalstva regije, veljaven tudi v občinah, ki niso sprejele akta o njegovi ustanovitvi. Poleg razvojnega sveta regije, ki je najvišji organ odločanja na ravni regije, se ponovno zakonsko predvideva ustanovitev sveta regije, ki ga sestavljajo vsi župani regije. To je po mnenju komisije z vidika učinkovitosti dobra rešitev. Komisija podpira predlog, da se glasovi predstavnikov občin v razvojnem svetu regije štejejo dvojno, saj občine prispevajo največ finančnih sredstev za razvojne naloge. Ti predlogi sledijo opozorilu Državnega sveta ob sprejemanju ZSRR-2 o pomembnosti vloge in teže občin pri sprejemanju razvojnih odločitev na ravni razvojne regije ter potrebnosti po povečanju vloge županov.

Ob podpori predlaganim rešitvam komisija opozarja, da je treba v nadaljnji obravnavi novele zakona jasneje opredeliti organe na ravni regije in kohezijske regije. V posebnem členu je treba opredeliti način delovanja in pristojnosti sveta regije, razmerje do razvojnega sveta regije ter način ustanovitve razvojnega sveta regije, prav tako je treba urediti prehodno obdobje.

Komisija ugotavlja, da novela zakona v ničemer ne posega v veljavno ureditev glede območij z visoko brezposelnostjo (npr. Pokolpje). Prav tako zakon ne odpira vprašanja vlog in razmerij med lokalnimi subregionalnimi organizacijami in RRA. Prve so stvar odločitve občin in lokalnih partnerjev, RRA pa je pristojna za opravljanje splošnih razvojnih nalog v razvojni regiji.

Za poročevalca je bil določen predsednik komisije Darko Fras.

Darko Fras
predsednik

Mnenje Komisije Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o pravilih cestnega prometa (ZPrCP-A) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na podlagi drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) in 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) sprejela naslednje

M N E N J E **k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o pravilih cestnega prometa** **(ZPrCP-A) – nujni postopek**

Komisija Državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na 10. izredni seji 13. julija 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o pravilih cestnega prometa, ki ga je Državnemu zboru v obravnavo predložila Vlada.

Komisija podpira Predlog zakona.

Komisija je bila seznanjena s pglavitnimi razlogi za sprejem novele zakona, pri čemer je predstavnik predlagatelja zakona izpostavil nujnost reševanja težav, ki so se pojavile po sprejemu ZPrCP. En sklop sprememb se nanaša na določila, ki so bila sprejeta z dobrim namenom, vendar so se v praksi izkazala kot neustrezna in neživljenjska. Ena izmed težav predstavlja določilo 89. člena, po kateri se poklicnim voznikom avtobusov, reševalnih vozil, ki dobijo več kot 7 kazenskih točk, prepove prevoz oseb, čeprav so bile kazenske točke dobljene za vožnjo vozil druge kategorije. Poleg tega je zakon preveč rigorozen glede nekaterih nalog; npr. obvezen ogled nesreče z manjšimi poškodbami vozil, kar le obremenjuje delo policistov. Nadalje so predlagane vsebinske spremembe glede pristojnosti občinskih redarjev, saj veljavni zakon ne pokrije vseh nalog. Novela zakona na predlog lokalnih skupnosti dodatno ureja pristojnosti občinskih redarjev, in sicer da lahko ukrepajo tudi na nekategoriziranih cestah izven naselij, predvsem so to nakupovalna središča, in nadzirajo kolesarje ter voznike koles z motorjem. Največ medijske pozornosti je deležna predlagana sprememba sankcioniranja kršiteljev pravil cestnega prometa. Predstavnik predlagatelja novele zakona je poudaril, da se z novelo zakona ne posega v najhujše prekrške, za katere se ohranjajo najhujše kazni. Za manjše kazni se drastično znižujejo globe, in sicer na 40, 80 ali 120 evrov. S predlaganimi spremembami in dopolnitvami zakona se ne zmanjšuje varnost v cestnem prometu, pri čemer je zelo pomembno, da je ključno sporočilo vseh javnih razprav, da so najhujše kršitve še zmeraj kaznovane tako kot do sedaj.

Komisija podpira predlagano znižanje zagroženih glob za blažje prometne prekrške, saj nimajo pomembnejšega vpliva na večjo varnost v cestnem prometu. Tak predlog tudi sledi opozorilom komisije in Državnega sveta ob obravnavi Predloga zakona o pravilih cestnega prometa, da so globe za manjše prekrške pretirano visoke, še posebej v primerjavi z ureditvijo v drugih pravnih sistemih. Poleg tega samo z ukrepom strožjega sankcioniranja storilcev prekrškov ne bomo povečali varnosti v cestnem prometu, ampak bomo to dosegli ob istočasnem izvajanju ukrepa vzgoje in izobraževanja mladih udeležencev v cestnem prometu ter z izboljšanjem kakovosti cestne infrastrukture in prometne opreme.

Komisija podpira vsebino 4. člena novele zakona, da lahko občinski redarji v skladu s svojimi pristojnostmi ukrepajo tudi na nekategoriziranih cestah izven naselij in nadzirajo kolesarje ter voznike koles z motorjem. Član komisije Drago Ščernjavič meni, da ta sprememba pomeni povečanje obsega del občinskih redarjev in bi zato morali temu ustrezno povečati njihove plače. Z njim se ostali člani komisije niso strinjali, saj zaradi tega občinski redarji ne bodo več delali, ampak jim novela zakona bolj jasno definira naloge. Komisija je bila tudi seznanjena, da je vsebina 4. člena novele zakona usklajena z Združenjem občinskih redarjev Slovenije, Skupnostjo občin Slovenije in Sindikatом občinskih redarjev Slovenije.

V povezavi s spremenjeno definicijo hujšega prekrška so po mnenju komisije nekateri predlogi potrebni ponovnega razmisleka. Z 10. členom novele zakona se spreminja veljavni 23. člen, ki določa pogoje, pod katerimi se lahko zaseže vozilo. Po novem se ne bi več zaseglo vozilo, če je bil voznik zaloten pri storitvi hujšega prekrška in je izpolnjen pogoj, da je bil v zadnjih dveh letih najmanj trikrat pravnomočen obsojen zaradi prekoračitve hitrosti (v območju za pešce za več kot 20km/h, na cesti v naselju za več kot 30km/h, na cesti zunaj naselja za več kot 40km/h ter na AC za več kot 50km/h) ali je zaloten pri vožnji vozila brez veljavnega voznškega dovoljenja. Ker se spreminja definicija hujšega prekrška, in sicer bo hujši prekršek tisti, za katerega je predpisana globa najmanj 700 evrov (sedaj 300 evrov) in stranska sankcija kazenskih točk ali stranska sankcija prepovedi vožnje motornega vozila, se vožnja brez veljavnega voznškega dovoljenja ali vožnja v času izvrševanja prenehanja veljavnosti voznškega dovoljenja oziroma prepoved uporabe voznškega dovoljenja ne bo več štelо za hujši prekršek. Komisija meni, da bi bilo treba dodatno obrazložiti predlagano spremembo, saj nekateri primeri iz prakse, npr. ponavljajoče se vožnje brez voznškega dovoljenja ali trikratna pravnomočna obsodba zaradi prekoračitve hitrosti v

določenem obdobju (prva, druga, tretja in četrta alineja 1. točke prvega odstavka 23. člena veljavnega ZPrCP) zahtevajo ustrezno sankcioniranje tovrstnih prekrškov, tudi zaseg vozila.

V zvezi z opozorilom člana komisije, da je nesmiselno določiti kot prekršek prekoračitev hitrosti do vključno 5km/h (npr. 4. odstavek spremenjenega 46. člena zakona v 27. členu novele zakona) oziroma predlaga opredelitev kršitve pri 10km/h, je bila komisija seznanjena, da je predlagano sankcioniranje voznikov zaradi prekoračitve hitrosti povzeto po švicarskem modelu.

V veljavnem zakonu je v 105. členu, ki ureja prepoved vožnje pod vplivom alkohola, za voznika motornega vozila, ki nima vozniškega dovoljenja ali v vozniskem dovoljenju nima vpisane kategorije motornega vozila, ki ga vozi, predvidena globa v razponu, brez kazenskih točk, če ima v organizmu alkohol. Z 59. členom novele zakona se predlaga, da se voznika, ki nima vozniškega dovoljenja in ima v organizmu alkohol (ne gre za voznike, ki ne potrebujejo vozniškega dovoljenja) kaznuje z globo, medtem ko se voznika, ki vozi z neustrezno kategorijo, oglobi ter predpiše stranska sankcija kazenskih točk. Komisija ocenjuje, da bi moral predlagatelj dodatno obrazložiti razlikovanje teh dveh kategorij voznikov (voznik, ki nima vozniškega dovoljenja in voznik, ki nima v vozniskem dovoljenju vpisane kategorije motornega vozila, ki ga vozi).

Komisija v povezavi z diskrecijsko pravico dajanja opozoril, ki jo imajo policisti za prekrške, ki niso hujši, opozarja, da se ta institut ne izvaja oziroma se izvaja zelo subjektivno v omejenem obsegu, saj policisti nimajo nobene splošne usmeritve.

Komisija je bila seznanjena, da potekajo priprave na morebitno sankcioniranje kršiteljev pravil v cestnem prometu na podlagi prihodkov ali premoženjskega stanja, pri čemer slednje ne zagotavlja izvajanja skrajšanih postopkov. Posamezni člani komisije so v preteklosti že dajali take predloge in jih podpirajo, vendar drugi člani komisije opozarjajo, da je treba biti pri teh predlogih previden, ker je lahko finančno premoženje nekaterih v realnosti drugačno od uradnih evidenc.

Za poročevalca je bil določen predsednik komisije Darko Fras.

Darko Fras, l.r.
predsednik

Poročilo Komisije Državnega sveta za kulturo, znanost, šolstvo in sport k seznanitvi s položajem Javne agencije za knjigo Republike Slovenije in Slovenskega filmskega centra, javne agencije Republike Slovenije

Komisija Državnega sveta za kulturo, znanost, šolstvo in šport je na podlagi 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) pripravila naslednje

P O R O Č I L O

k seznanitvi s položajem Javne agencije za knjigo Republike Slovenije in Slovenskega filmskega centra, javne agencije Republike Slovenije

Komisija Državnega sveta za kulturo, znanost, šolstvo in šport se je na 56. seji 10. 7. 2012 seznanila s položajem Javne agencije za knjigo Republike Slovenije in Slovenskega filmskega centra. V razpravi so sodelovali člani komisije, predstavnika Slovenskega filmskega centra in Javne agencije za knjigo ter predstavnika Ministrstva za izobraževanje, znanost, kulturo in šport.

Komisija je ugotovila, da so po sprejetju Zakona za uravnoteženju javnih financ in Rebalansa proračuna za leto 2012 zaradi zmanjšanja proračunskih sredstev nastopile škodljive posledice za delovanje in obstoj obeh agencij. Tudi Nacionalni svet za kulturo nasprotuje, da bi morali agenciji sami pridobivati sredstva za svoje delovanje iz neproračunskih virov. Agenciji bosta sicer vsaj formalno obstali, vendar bo finančno krčenje vplivalo na zmanjšanje zaposlenih in s tem ogrozilo kakovost izvajanja zakonsko predpisanih nalog.

Slovenskemu filmskemu centru naj bi se v letošnjem letu zmanjšala sredstva za 320.000 evrov, za neporabljena sredstva iz prejšnjih let pa mora Vlada dati dovoljenje, da se jih lahko integrira v proračun agencije. Sredstva so se v zadnjih letih zmanjšala za 45 odstotkov, zato bo filmski center težko izvedel že načrtovane projekte, saj sredstva za kadre in stroške zadostujejo le za tri zaposlene. Odnos države do slovenskega filma je nevzdržen, saj mu država tudi preko zmanjšanja proračunskih sredstev ne priznava njegove vrednosti v BDP-ju.

Proračun Javne agencije za knjigo se je glede leto 2011 znižal za 26 odstotkov, programi na področju kulture so se zmanjšali za 31 odstotkov, na področju znanosti pa za 9 odstotkov. S rebalansom proračuna se je delež za kritje stroškov delovanja znižal za 43 odstotkov (na kulturi za 44 in na znanosti za 38 odstotkov). Kadrovska omejitev števila na tri zaposlene pomeni ogrožitev izvedbe in spremljanja izvajanja več kot 20 razpisov in različnih projektov slovenske knjižne promocije na mednarodnih trgih. Med drugim je ogrožena predstavitev Slovenije na frankfurtskem knjižnem sejmu, agencija je bila že prisiljena odpovedati seminar za prevajalce slovenskih knjižnih del v tuje jezike, zastala je izvedba projekta digitalnega portala znanstvenega tiska. S tako zasnovano proračunsko politiko do agencije je ogroženo izvajanje javnega interesa na področju kulture, zlasti na področju knjižne in znanstvene produkcije.

Komisija Ministrstvo za izobraževanje, znanost, kulturo in šport poziva, da ponovno premisli status in pomen obeh agencij, ki sta bili ustanovljeni zaradi javnega interesa na področju kulture. Javna agencija za kulturo je bila ustanovljena, da bi s svojim delovanjem omogočala pogoje za vrhunsko ustvarjalnost na področju leposlovja in znanosti, večjo zavedanje o pomenu slovenske pisane knjižne besede doma svetu in večjo prepoznavnost slovenskih ustvarjalcev s področja leposlovja in znanstvene publicistike doma in v svetu. Slovenski filmski center pa med drugim omogoča kakovostno rast filmske in avdiovizualne ustvarjalnosti ter produkcije, omogoča izvajanje kulturnih projektov na področju filmskih in avdiovizualnih umetnosti ter spodbuja razvoj visokošolskega izobraževanja za umetniške poklice s področja avdiovizualnih dejavnosti in razvoj filmske vzgoje.

Komisija poudarja, da je zakonsko določeno poslanstvo obeh agencij, njuno kakovostno in dokazano uspešno zagotavljanje javnega interesa na področju kulture izredno pomemben in nespregljiv razlog, da jima ministrstvo zagotovi svojo trdno podporo in omogoči njuno nemoteno in v danih razmerah racionalno delovanje. Komisija ministrstvu priporoča, da v sodelovanju z obema agencijama oziroma z njunima vodstvom vzpostavi trajni dialog, usmerjen k iskanju rešitev, ki bi omogočile izvedbo zastavljenih načrtov in projektov. Nepremišljen finančni in organizacijski poseg lahko na dolgi rok prizadene občutljivo področje nacionalnega leposlovja in znanstvene publicistike ter filmske umetnosti, razvrednoti dosedanje dosežke na prizadetih področjih ter slovenski knjigi, znanstvenemu tisku in filmski produkciji destabilizira že vpeljan in ovrednoten položaj v mednarodnem okolju. Komisija je prepričana, da mora država trajno skrbeti za lasten leposlovni, znanstveno-publicistični in filmski potencial, neodvisno od aktualnih političnih in ekonomskih okoliščin.

Komisija pozna stališče pristojnega ministrstva, da bi morebitno prenehanje delovanja obeh agencij in prenos nalog nazaj na pristojno ministrstvo, kjer bi lahko isto delo opravljalo manj zaposlenih (kot se je to po prepričanju ministrstva že izkazalo v preteklosti, pri čemer pa je ministrstvo prezrlo dejstvo, da je bil znanstveni tisk pred ustanovitvijo umeščen v okvir Agencije za raziskovalno dejavnost in razvoj RS, kjer je ta sektor prav tako imel več zaposlenih), pocenilo opravljanje nalog, ki jih opravljata agenciji, in da bi s takšno odločitvijo omogočili večji delež sredstev za programe na obeh področjih. Komisija je zato opozorila, da takšno stališče popolnoma prezre dejstvo, da morata agenciji samostojno opravljati tudi naloge in postopke, ki bi jih v okviru ministrstva opravljali zaposleni, ki na videz niso neposredni povezani z delom na tem področju (priprava gradiv za strokovne komisije, vložišče, tajniška dela, finančno-računovodska in pravna služba, informatiki itd.); enako velja za stroške prostorov in druge materialne stroške. Komisija je bila seznanjena tudi s stališčem pristojnega ministrstva, naj bi agencija za knjigo pridobivala sredstva na različnih evropskih razpisih, vendar opozarja, da bi tovrstna rešitev lahko delovala le srednjeročno oz. celo dolgoročno, pa še to ob predpostavki, da bi evropski razpisi na področju kulture sploh omogočali sofinanciranje dela javnih uslužbencev za izvajanje javne službe. Komisija tudi opozarja, da bi uvedba tarif, h katerim ministrstvo spodbuja tako agencijo za knjigo kot filmski

center, pomenila v praksi poslabšanje položaja deležnikov na obeh področjih, da dejansko pri tem ne gre za pridobivanje neproračunskih sredstev, ob drugih nejasnostih, na katere je že opozorila tudi pravna stroka.

Po drugi strani je treba poudariti, da v času, ko je iste naloge neposredno opravljalo ministrstvo, slovenski film ni bil tako uspešen, kot je v zadnjih letih. Tudi na področju knjige, bralne kulture in zlasti mednarodne prodornosti slovenske književnosti ni bilo tolikšnega obsega dejavnosti niti tolikšnih dosežkov, ko so bili opazni v zadnjih dveh letih. O tem pričajo stvarni podatki, ki jih je javnosti posredovala agencija. Med drugim je Javna agencija za knjigo brez povečanega proračuna pripravila in izvedla od 6-8 novih razpisov letno, vzpostavila sodelovanje z več mednarodnimi agencijami, ministrstvu za kulturo in znanost, mednarodnimi knjižnimi festivali in sejmi, prevajalskimi središči ipd. ter dosegla mednarodno prepoznavnost. Komisija izpostavlja, da ustanovitev in obstoj teh dveh agencij pomenita uresničenje težnje in načel, ki jih zavzeto zagovarja in uresničuje vsa demokratična Evropa. To je načelo, naj se politični organi ne vmešavajo neposredno v odločanje o dodeljevanju sredstev kulturnim programom in v izbiro teh programov. Načelo "roke stran", ki je bilo v času osamosvajanja in uvajanje demokracije v Sloveniji eno od ključnih razlogov za nujno spremembo političnega sistema, in ki nesporno ohranja svojo veljavo in daje legitimnost demokratični oblasti oziroma demokratičnemu sistemu. Komisija je zato prepričana, da je tudi v imenu spoštovanja tega načela potrebno storiti vse, da bosta agenciji lahko uspešno delovali tudi v prihodnje. Pogoja za to sta, da sta agenciji kadrovsko ustrezno zasedeni in da se jima ob optimalni kadrovski zasedbi ni potrebno dodatno angažirati za svoj obstoj (sredstva za plače in materialne stroške). Težko je namreč pričakovati, da bo kdorkoli pripravljen prispevati znatna sredstva v ta namen, še najmanj založništvo, ki je v večini primerov samo na robu preživetja; zlasti tisti del založništva, ki goji programe, katerih obstoj in preživetje sta odvisna od subvencij agencije.

Dr. Zoltan Jan, l.r.
predsednik

Anton Peršak, l.r.
državni svetnik,
predstavnik za področje kulture in športa

Mnenje Komisije Državnega sveta za državno ureditev k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o stvarnem premoženju države in samoupravnih lokalnih skupnosti (ZSPDSLS-A) – nujni postopek

Komisija Državnega sveta za državno ureditev je na podlagi 20. člena Poslovnika Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08, 73/09 in 101/10) in drugega odstavka 56. člena Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 100/05- UPB1 in 95/09 - odl. US) sprejela naslednje

M N E N J E

k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o stvarnem premoženju države in samoupravnih lokalnih skupnosti (ZSPDSLS-A) – nujni postopek

Komisija za državno ureditev je na 119. seji 16. 7. 2012 obravnavala Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o stvarnem premoženju države in samoupravnih lokalnih skupnosti, ki ga je v obravnavo Državnemu zboru predložila Vlada.

Komisija podpira Predlog zakona.

Komisija se je seznanila s pripombami Skupnosti občin Slovenije.

Predstavniki predlagatelja je uvodoma pojasnil, da je Predlog zakona posledica odločitve Vlade, da se ustavijo vse aktivnosti v zvezi s konstituiranjem Javnega nepremičninskega sklada Republike Slovenije, kar pomeni, da bodo za ravnanje z nepremičnim premoženjem države še naprej odgovorni njegovi sedanji upravljavci. Zaradi navedenega je potrebna razveljavitev členov veljavnega Zakona o stvarnem premoženju države in samoupravnih lokalnih skupnosti, ki urejajo mehanizem prenosa nepremičnega premoženja države v last javnega sklada ter prenos posameznih nalog upravljanja nepremičnega premoženja iz upravljavca na javni sklad. Pravna podlaga za ravnanje z nepremičnim premoženjem je bila namreč v letu 2012 upravljavcem zagotovljena le začasno v okviru določb Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o izvrševanju državnih proračunov za leti 2012 in 2013.

S Predlogom zakona se po besedah predstavnika predlagatelja odpravlja različna ureditev v zvezi s sklepanjem pravnih poslov glede nepremičnega premoženja, ki jih upravljavci niso predvideli v sprejetih načrtih ravnanja za tekoče leto. 12. člen ZSPDSLS namreč določa izjemo, po kateri lahko upravljavci državnega premoženja ob izpolnjevanju zakonsko določenih pogojev sklepajo pravne posle v zvezi z nepremičnim premoženjem, ki ni vključeno v načrt pridobivanja oziroma razpolaganja z nepremičnim premoženjem, po drugi strani pa takšna izjema za samoupravne lokalne skupnosti ne velja. Predlog zakona v tem pogledu izenačuje položaj države in samoupravnih lokalnih skupnosti.

Predlog zakona sledi pripombam Skupnosti občin Slovenije ter odpravlja pripravo načrtov najemov nepremičnega premoženja ter načrtov ravnanja s premoženjem države. Upravljavci stvarnega premoženja bodo tako pripravljali le načrt pridobivanja in načrt razpolaganja z nepremičnim premoženjem. Takšna ureditev po mnenju predlagatelja daje upravljavcem nepremičnega premoženja možnost hitrega prilagajanja razmeram na trgu najemov in oddaje poslovnih prostorov.

V skladu z vladnim programom ukrepov za spodbujanje gospodarstva Predlog zakona odpravlja ovire pri nefleksibilnosti prodaje zemljišč v industrijsko obrtnih conah, ki so v lasti samoupravnih lokalnih skupnosti ter omogoča njihovo prodajo oziroma oddajo v najem na podlagi kriterijev, ki so po programih občin pomembni za njihov razvoj. Predlog zakona tako ureja možnost prodaje in najema zemljišč v industrijsko obrtnih conah pod ocenjeno vrednostjo oziroma najemnino, pri čemer pa Predlog zakona določa tudi pogoje in postopek za sklepanje tovrstnih pravnih poslov.

Komisija je bila seznanjena, da Predlog zakona ureja tudi neodplačni prenos nepremičnega premoženja v lasti države na samoupravne lokalne skupnosti in obratno. V primeru pogodbenega razmerja med državo in samoupravno lokalno skupnostjo se šteje, da je javni interes izpolnjen že s samim prenosom nepremičnega premoženja. Posebno določilo glede javnega interesa v pogodbi o neodplačnem prenosu ni potrebno, prav tako pa v zemljiško knjigo ni potrebno vpisati prepovedi odtujitve in obremenitve v korist odsvojitelja. Predlog zakona v prehodnih in končnih določbah posega tudi v že sklenjene pogodbe o brezplačnem prenosu nepremičnega premoženja tako, da se štejejo obveznosti glede zagotavljanja javnega interesa za izpolnjene s trenutkom uveljavitve Predloga zakona.

Komisija je v razpravi izpostavila opozorila Skupnosti občin Slovenije v zvezi z nezmožnostjo izvršitve drugega odstavka 24. člena veljavnega ZSPDSLS, in sicer v delu, ki se nanaša na vpis prepovedi odtujitve in obremenitve neodplačno prenesene nepremičnine v zemljiško knjigo v obliki zaznambe. Predstavniki predlagatelja je pojasnil, da bo sporni odstavek z uveljavitvijo 10. člena Predloga zakona postal brezpredmeten.

Komisija meni, da lahko predlagana odprava priprave načrtov najemov nepremičnega premoženja ter načrtov ravnanja s premoženjem države pomembno prispeva k poenostavitvi in debirokratizaciji postopkov za lokalne skupnosti in poveča uporabnost ZSPDSLS v praksi. Komisija tudi pozdravlja ukrepe, ki povečujejo fleksibilnost prodaje zemljišč v industrijsko obrtnih conah, pri tem pa opozarja, da lokalne skupnosti ne smejo vnaprej omejevati konkurence med morebitnimi kupci, ki lahko povzroči, da se izhodiščna nižja vrednost zemljišča uskladi z njegovo tržno vrednostjo. Komisiji je bilo s strani predstavnika predlagatelja pojasnjeno, da je v skladu s

Predlogom zakona izhodiščna cena le eden izmed kriterijev za izbor kupca, medtem ko ima občina možnost predpisati tudi druge kriterije, od izpolnjevanja katerih je odvisen nadaljnji razvoj občine (npr. število novih delovnih mest, razvoj pomembnih gospodarskih panog, visoka dodana vrednost investicij, vpeljava novih tehnologij, večja konkurenčnost).

Komisija podpira pripombe Skupnosti občin Slovenije in pričakuje, da bodo le-te upoštevane v nadaljevanju zakonodajnega postopka in v postopku spreminjanja Uredbe o stvarnem premoženju države in samoupravnih lokalnih skupnosti.

Bogomir Vnučec, l.r.
predsednik